

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regvla Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

Icipit regvla Sanctissimi Patris Benedicti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

INCIPIT REGVLA
SANCTISSIMI PATRIS
BENEDICTI.

De generibus Monachorum.

CAPVT I.

MONACHORVM quatuor esse genera manifestum est. Primum, Cœnobitarum: hoc est, monasteriale, militans sub regula vel Abbate. Deinde secundum genus est Anachoretarum, id est, Eremitarum, horum qui non conuersionis feruore nouitio, sed monasterii probatione diuturna, didicerunt contra diabolum multorum solatio iam docti pugnare: & bene instructi fraterna ex acie ad singularem pugnam eremi, securi iam sine consolatione alterius, sola manu vel brachio contra vitia carnis vel cogitationum, DEO auxiliante, sufficiunt pugnare. Tertium verò monachorum teterrimum genus, est Sarabaitarum, qui nulla regula approbati experientia *magistri, sicut aurum fornacis: sed in plūbi

Canobita.

Anachoret.

*Sarabaita detestabiles.
* al. magistra.*

natura molliti, adhuc operibus seruantes te-
culo fidem, mētiri Deo per tōsuram noscū-
tur. Qui bini aut terni, aut certē singuli sine
pastore, non Dominicis, sed suis inclusi ou-
libus, pro lege eis est desideriorum voluptas;
cūm quicquid putauerint vel elegerint, hoc
dicunt sanctam, & quod noluerint putant
non licere. Quartum verò genus, est mo-
nachorum quod nominatur Gyrouagim;
qui tota vita sua per diuersas prouincias ter-
nis aut quaternis diebus per diuersorum cel-
las hospitantur, semper vagi, & nunquam
stabiles, & propriis voluptatibus & gulæ il-
lecebris seruietes, & per omnia deteriores
Sarabaitis: de quorum omnium miserima
conuersatione melius est silere, quàm loqui.
His ergò omissis, ad cœnobarum fortissi-
mum genus disponendum, adiuuante Do-
mino, veniamus.

Gyrouag

Qualis debeat esse Abbas. CAP. II.

ABBAS qui præesse dignus est monaste-
rio, semper meminisse debet, quod di-
citur: & nomē maioris, factis implere. Chri-
sti enim agere vices in monasterio creditur,
quando ipsius vocatur prænomine, dicente
Apostolo: Accepistis spiritum adoptionis fi-
liorum, in quo clamamus, Abba pater. Ideo
que Abbas nihil extra præceptum Domini
(quod absit) debet aut docere, aut consti-
tuere, vel iubere: sed iussio eius vel doctrina,
fermentum diuinæ iustitiæ in discipulorum
menti-

Roman. 8.

mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ vel discipulorum obedientię vtrarumque rerum in tremendo iudicio Dei facienda erit discussio. Sciatque Abbas culpæ pastoris incumbere, quicquid in ouibus paterfamiliās vtilitatis minus poterit inuenire. Tantum iterum liber erit, si inquieto vel inobedienti gregi pastoris fuerit omnis diligentia attributa, & morbidis earum actibus vniuersa fuerit cura exhibita: pastor earum in iudicio Domini absolutus, dicat cum Propheta Domino: Iustitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam & salutare tuum dixi: ipsi autem contemnentes spreuerunt me. Et tunc demum inobedientibus curæ suæ ouibus pœna sit eis præualens ipsa mors. Ergo cum aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, id est, omnia bona & sancta, factis amplius quam verbis* ostendere: vt capacibus discipulis mandata Domini verbis proponat: duris verò corde & simplicioribus, factis suis Diuina præcepta demonstret. Omnia verò quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis indicet nõ agenda: ne aliis prædicans ipse reprobus inueniatur, ne quandò dicat illi Deus peccanti: Quare tu enarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu verò odisti disciplinam, & proiecisti sermones meos post te. Et qui in fratris tui oculo festucam videbas, in tuo trabem non vidisti.

Non ab eo persona in monasterio discer-

A 5 natur.

Psalm. 39.

** ostendat.
Actor. 1.*

1 Cor. 9.

Psalm. 49.

Matt. 7.

natur. Nō vnus plūs ametur, quā alius, nisi quem in bonis actibus aut obediētia inuenit meliorem. Non præponatur ingenuus ex seruitio conuertenti, nisi alia rationabilis causa existat. Quod si itā iustitia dictāte Abbati visum fuerit, & de cuiuslibet ordine id faciat. Si n̄ aliās, propria teneant loca: quia siue seruus, siue liber, omnes in Christo vnū sumus: & sub vno Domino æqualem seruitutis militiam baiulamus: quia non est personarum acceptio apud Deum. Solummodo in hac parte apud ipsum discernimur, si meliores aliis in operibus bonis & humiles inueniamur. Ergo æqualis sit ab eo omnibus charitas: vna præbeatur in omnibus, secundum merita, disciplina. In doctrina nanque sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam seruare, in qua dicit: Argue, obsecra, increpa: id est, miscens temporibus tēpora, terroribus blandimenta: durum magistri, pium patris ostendat affectum: id est indisciplinatos & inquietos debet durius arguere: obediētes autem & mites & patientes, vt in melius proficiant, obsecrare: negligentes autem & contemnentis vt increpet & corripiat admonemus.

Neque dissimulet peccata delinquentiū: sed mox, vt cœperint oriri, radicitis ea, vt praualet, ampatet: memor periculi Heli sacerdotis de Silo. Et honestiores quidem atque intelligibiles animos, prima vel secunda admonitione verbis corripiat: improbos autem & duros corde, ac superbos vel ino-

bedi-

*1. Cor. 12.**Rom. 2.**Galat. 2.**Ephes. 6.**Actor. 10.**1. Tim. 4.**1. Reg. 2.*

bedientes, verberum vel corporis castigati-
one, in ipso initio peccati coerceat, sciens scri-
ptum: Stultus verbis non corrigitur. Et ite-
rum: Percute filium tuum virga: & libera-
bis animam eius à morte. Meminisse debet
semper Abbas quod dicitur: & scire, quia cui
plus committitur, plus ab eo exigitur. Sciat-
que, quàm difficilem & arduam rem susce-
pit, regere animas, & multorum servire mor-
tibus. Et alium quidem blandimentis, alium
verò increpationibus, alium suasionibus: &
secundùm uniuscuiusque qualitatem vel in-
telligentiam, ità se omnibus conformet & ap-
tet, vt non solùm detrimenta gregis sibi cõ-
missi non patiat, verumetiam in augmen-
tatione boni gregis gaudeat.

Ante omnia, ne dissimulans, aut paruipẽ-
dens salutem animarum sibi commissarum,
non plùs gerat sollicitudinem de rebus tran-
sitorii, & terrenis atq; caducis: sed semper
cogitet, quia animas suscepit regendas, de
quibus & rationem redditurus est. Et ne cau-
setur de minore fortè substantia, meminerit
scriptum: Primùm quærite regnum Dei, &
iustitiam eius: & hæc omnia adicientur vo-
bis. Et iterum, Nihil deest timentibus eum.

Sciâtque, quia suscepit animas regendas
& præparet se ad rationem reddendam. Et
quantùm sub cura sua fratrum se habere scierit
numeriũ, agnoscat pro certo, quia in die iu-
dicii ipsarum omnium animarum redditurus
est Domino rationem, sine dubio addita &
suæ animæ. Et ita semper timens futurã discul-

tionem

Prover. 31.

Matth. 6.

Psalm. 34.

tionem pastoris de creditis ouibus, cum de alienis ratiociniis cauet, redditur de suis sollicitus. Et cum de admonitionibus suis emendationem aliis subministrat, ipse efficitur à vitiis emendatus.

De adhibendis ad consilium fratribus.

C A P. III.

Matth. II.

Quoties aliqua præcipua agenda sunt in monasterio, conuocet Abbas omnem congregationem: & dicat ipse vnde agitur. Et audiens consilium fratrum, tractet apud se: & quod vtilius iudicauerit, faciat. Ideò autem omnes ad consilium vocari diximus: quia sæpè iuniori Dominus reuelat quod melius est. Sic autem dent fratres consilium cum omni humilitatis subiectione, vt non præsumant procaciter defendere quod eis visum fuerit, sed magis in Abbatis pèdeat arbitrio, vt quod salubrius iudicauerit esse, ei cuncti obediant. Sed sicut discipulis conuenit obedire magistro: ita & ipsum prouidè & iustè concedet cuncta disponere. In omnibus igitur omnes magistrum sequantur regulam: neq; ab ea temerè deuietur à quoquam. Nullus in monasterio proprii sequatur cordis voluntatem: neque præsumat quisquam cū Abbate suo proteruè intùs vel foris monasterio contendere. Quod si præsumperit, regulari disciplinæ subiaceat Ipse tamen Abbas cum timore Dei & obseruatione regulæ
omnia

omnia facia : Ictēs de proculdubiō de omnibus iudiciis suis, æquissimo iudici Deo rationem redditurum. Si qua verò minora agenda sunt in monasterii vtilitatibus, seniorum tantum vtatur consilio, sicut scriptum est : Omnia fac cum consilio, & post factum non pœnitebis.

Eccl. 32.

I. (ALIQUA PRÆCIPVA.) Inter precipua in quibus maxime, totius Congregationis, siue Conuentus cuiuscunque Monasterij consilia, & vota requiri debent : est receptio Monachorum ad Professionem : collatio beneficiorum, vbi consuevit Conuentus interuenire huiusmodi collationibus, Syndicatus. Locationes ad longum tempus, & alia huiusmodi. Quælibet etiam alienatio rerum ecclesiasticarum, immobilium, & preciosarum mobiliũ : quæ per sacros Canones, sine permissione summi Põtificis, quando Monasteria sunt exempta, omnia fieri prohibentur.

2. Et ne facilitate qualibet, Prelati & Conuentus nostra Congregationis prædicta Monasteriorum bona quoquo modo alienare præsumant : Ordinamus, quod quotiescunque pro aliquo Monasterio est facienda alienatio alicuius proprietatis, præterquam si esset fundus modici valoris, qui pretium Ducatorũ quinquaginta non excederet, vt omnia ritè procedant, priusquam à Diffinitoribus petatur licentia, ineatur inter ipsos superiores consilium, an expediat vtilitati Monasterii : & demum de consensu Superiorũ deducatur ad fratres in Capitulum, in quo examinato diligentius negotio, & habita per vota secreta voluntate Monachorum, si iudicauerint in vtilitatem cedere Monasterij, tunc à Capitulo Ge-

nerali

nerali licentiam petant, declarando Patribus se rite secundum ordinationes nostras, inter fratres negotium pertractasse.

3. Firmiter statuentes, quod nullam omnino alienationem facere possint de possessionibus, vel reb. immobilibus vel mobilibus pretiosis Monasteriorum nostrorum, nisi prius obtenta licentia à Capitulo Generali: etiam si petentes iam obtinuissent à Sede Apostolica Prelatus & Conuentus, quod talia facere possent, has enim penitus de cetero fieri prohibemus, nisi prius obtenta fuerit licentia, ordine quo supra, ab ipso Capitulo Generali immediate procedenti, vel à Regimine: quibus fideliter exponi debet, quo in statu res sese habeant: & postea à sede Apostolica: sicque evitabuntur frustratorij sumptus in talibus licentiis obtinendis.

4. Quam tamen alienandi solennitatem, quoad licentiam à sede Apostolica obtinendam, non intelligimus locum habere in rebus non excedentibus estimatione iusta pretium ducentorum Ducatorum: quoad alia autem omnia, in cunctis, quantum fuerint summa, alienationibus aliis inuiolabiliter obseruari volumus. Vt scilicet, primo de consilio, & consensu Superiorum, & deinde totius Conuentus fiat, addito insuper, quod omnino pretium talium in alia itidem stabilia bona conuertatur, & non aliter, nec alio modo.

5. Bona verò emphytheotica, aut feudalia, si qua defectu descendantium, aut alio quouis modo ad Monasteria deuolui liberè contingat, pari lege statuimus: ne possint rursus in emphytheosim, vel feudum dari, nisi obtenta, (vt præfertur) à Capitulo Generali licentia.

6. *Obtenta verò licentia, si quares est alienanda, quantum fieri potest per permutationem fiat, aut ita cautè inuestiantur pecunia in alia bona, ne Monasteria aliquod detrimentum patiantur. Sape enim contingit bona Laicorum esse hypothecata, aut fideicommissò subiecta, vel aliter obligata.*

7. *Quòd si res alienanda excedat summam Ducatorum ducentorum de Camera, vltra licentiam Capituli Generalis, necesse erit à PP. Diffinitoribus deputari aliquos Patres Commissarios, qui secundum formam Constitutionis Pauli II. procedere debeant, vt ex indulto Innocentijs Octaui est Congregationi concessum.*

8. (CONVOCET ABBAS OMNEM CONGREGATIONEM.) *Hortamur, quòd antequam Abbas exponat causam, de qua agendum est, exhortetur fratres vt cum humilitate dent consilium, iuxta hoc capitulum.*

6. *Prohibemus autem, ne quis frater audeat reuelare ea, quæ in Capitulis particularibus Monasteriorum tractata fuerint, quæ sint prohibita à Patribus reuelari. Quòd si quis transgressus fuerit, iniungatur ei pro hac graui inobedientia, vt dicat suam culpam in Capitulo, coram omnibus, ieiunetq³ semel in pane & aqua in terra in Refectorio, & priuetur per sex Menses voce actiua & passiua Capituli.*

10. (ABBAS) *Declaramus per totam Regulam, idem intelligendum de Priore, vbi dignitas Monasterij non esset Abbatia, sed Prioratus.*

SENIORVM TANTVM VTATVR
CONSILIO,) *Declaramus, Seniores esse Priorem
Claustralem, Decanos, Magistros Nouitiorum, &
Cellerarium, cum quibus etiã solis, Prælati negotia*

Monaste-

Monasteriorum, suis Monasterijs per Capitulum Generale vnitorum, siue applicatorum, occurrētia, tam in spiritualibus, quàm in temporalibus, liberè possint expedire: non obstante, si eorum administrationes data fuerint Abbatibus, & Conuentibus Monasteriorum illorum, quibus vnita, siue applicata sunt.

Quæ sint instrumenta bonorum operum.

CAPVT IIII.

PRI MV M instrumentum. In primis, Dominum Deum diligere ex toto corde, tota anima, tota virtute.

<i>Deut. 6.</i>	2.	Deinde, proximum tanquam seipsum.
<i>Luc. 10.</i>	3.	Deinde, non occidere.
<i>Leuit. 19.</i>	4.	Non adulterari.
<i>Exod. 20.</i>	5.	Non facere fartam.
<i>Deut. 5.</i>	6.	Non concupiscere.
<i>1. Pet. 2.</i>	7.	Non falsum testimonium dicere.
<i>Luc. 9.</i>	8.	Honorare omnes homines.
<i>Tob. 4.</i>	9.	Et quod sibi quis fieri non vult, alij non faciat.
<i>Matth. 7.</i>	10.	Abnegare semetipsum sibi, vt sequatur Christum.
<i>1. Cor. 9.</i>	11.	Corpus castigare.
<i>1. Petr. 2.</i>	12.	Delicias non amplecti.
<i>Dan. 1.</i>	13.	Ieiunium amare.
<i>Tobia 4.</i>	14.	Pauperes recreare.
<i>Esaia 58.</i>	15.	Nudum vestire.
<i>Matth. 25.</i>	16.	Infirmum visitare.
<i>Tob. 1. 2.</i>	17.	Mortuum sepelire.
<i>Ecclef. 6.</i>	18.	In tribulatione subuenire.

19. Dolen-

19. Dolentem consolari.	<i>Eccles. 7.</i>
20. A seculi actibus se facere alienum,	<i>2. Tim. 2.</i>
21. Nihil amori Christi praeponere.	<i>Matth. 10.</i>
22. Iram non perficere.	<i>Matth. 5.</i>
23. Iracundiæ tempus non reseruare.	<i>Ephes. 4.</i>
24. Dolum in corde non tenere.	<i>Prover. 12.</i>
25. Pacem falsam non dare.	<i>Iob. 36.</i>
26. Charitatem non derelinquere.	<i>Psalms. 27.</i>
27. Non iurare, nè fortè periuret.	<i>1. Pet. 4.</i>
28. Veritatem ex corde & ore proferre.	<i>Matth. 5.</i>
29. Malum pro malo non reddere.	<i>Psalms. 14.</i>
30. Iniuriam non facere, sed & factam pa-	<i>1. Thess. 5.</i>
tienter sufferre.	<i>1. Cor. 6.</i>
31. Inimicos diligere.	<i>Matth. 5.</i>
32. Maledicentes se nõ maledicere, sed ma-	<i>Rom. 12.</i>
gis benedicere.	<i>1. Pet. 3.</i>
33. Persecutiones pro iustitia sustinere.	<i>Matth. 5.</i>
34. Non est superbum.	<i>Tob. 4.</i>
35. Non vinolentum.	<i>1. Tim. 3.</i>
36. Non multum edacem.	<i>Eccles. 31. 37.</i>
37. Non somnolentum.	<i>Prov. 20.</i>
38. Non pigrum.	<i>Pro. 24. 26.</i>
39. Non murmurosum.	<i>Sapient. 1.</i>
40. Non detractorem.	<i>Prover. 4.</i>
41. Spem suam Deo committere.	<i>Psalms. 36.</i>
42. Bonum aliquod in se cùm viderit, Deo	<i>Iacob. 1.</i>
applicet, non sibi.	
43. Malum verò semper à se factum sciat, &	<i>Osee 13.</i>
sibi reputet.	
44. Diem iudicij timere.	<i>Iob. 31.</i>
45. Gehennam expauescere.	<i>Luc. 12.</i>
46. Vitam æternam omni concupiscentia	<i>Psalms. 83.</i>
spirituali desiderare.	<i>Phil. 1.</i>

B morrem

- Matth. 24.* 47 Mortem quotidie ante oculos suspectam habere.
- Deut. 7.* 48 Actus vitæ suæ omni hora custodire.
- Prou. 5.* 49 In omni loco DEVM se respicere, pro certo scire.
- Psal. 136.* 50 Cogitationes malas, cordi suo aduenientes mox ad Christum allidere.
- Eccles. 8.* 51 Et seniori spirituali patefacere.
- Psal. 33. 38.* 52 Os suum à malo vel prauo eloquio custodire.
- Prouer. 10.* 53 Multum loqui non amare.
- Matth. 12.* 54 Verba vana aut risui apta, non loqui.
- 2. Tim. 2.* 55 Risum multum aut excussum non amare.
- Eccles. 7.* 56 Lectiones sanctas libenter audire.
- Luc. 11.* 57 Orationi frequenter incumbere.
- Luc. 18.* 58 Mala sua præterita cum lachrymis vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri: & de ipsis malis de cæterò emendare.
- Galat. 5.* 59 Desideria carnis non perficere: Voluntatem propriam odire.
- Hebr. 13.* 60 Præceptis Abbatis in omnibus obedire, etiam si ipsi aliter (quod absit) agat, memor illius Dominici præcepti: Quæ dicunt, facite: quæ autem faciunt, facere nolite.
- Matth. 6.* 61 Non velle dici sanctum, antequàm sit: sed priùs esse, quo veriùs dicatur.
- Eccles. 6.* 62 Præcepta Dei factis quotidie adimplere,
- 1. Tim. 5.* 63 Castitatem amare.
- Leuit. 19.* 64 Nullum odire.
- Galat. 5.* 65 Zelum & inuidiam non habere.
- 2. Timot. 2.* 66 Contentionem non amare.
- Psal. 130.* 67 Elationem fugere.

68 Seniores venerari.

69 Iuniores diligere.

70 In Christi amore pro inimicis orare.

71 Cum discordantibus ante solis occasum in pacem redire.

72 Et de Dei misericordia nunquam desperare.

Ecce hæc sunt instrumenta artis spiritualis: quæ cum fuerint à nobis die noctuque incessabiliter adimpleta, & in die iudicij reconfignata, illa merces nobis à Domino recompensabitur, quam ipse promisit: quod oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparauit Deus his qui diligunt eum. Officina verò, ubi hæc omnia diligenter operemur, claustra sunt monasterij & stabilitas in congregatione.

De obedientia. CAP. V.

Primus humilitatis gradus, est obedientia sine mora. Hæc conuenit his, qui nihil sibi Christo charius aliquid existimant: propter seruitium sanctum, quod professi sunt, seu propter metum gehennæ, vel gloriam vitæ æternæ, mox ut aliquid imperatum à maiore fuerit, ac si diuinitus imperetur moram patinescunt in facièdo. De quibus Dominus dixit: Obauditu auris obediuit mihi. Et iterum dicit Doctoribus: Qui vos audit, me audit. Ergo hi tales, relinquentes statim quæ sua sunt, & voluntatem propriam deserentes, mox exoccupatis manibus & quod agebant,

Leuit. 19.

1. Timot. 5.

Matt. 5.

Ephes. 4.

Ezech. 18.

Esai. 45.

1. Corint. 1.

Psal. 17.

Matth. 10.

imperfectum relinquētes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur: & veluti vno momento prædicta magistri iussio & perfecta discipuli opera, in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citius explicantur: quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideò angustam viam arripiunt, vnde Dominus ait, Angusta via est, quæ ducit ad vitam: vt non suo arbitrio viuētes, vel desiderijs suis & voluptatibus obedientes, sed ambulantes alieno iudicio & imperio in cœnobijs degentes, Abbatem sibi præesse desiderant. Sine dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam, qua dicit: Non veni facere volūtatē meam, sed eius qui misit me. Sed hæc ipsa obedientia tunc acceptabilis erit Deo, & dulcis hominibus: si, quod iubetur, non trepidè, non tardè, non tepidè, aut cum murmure, vel cum responsione nolentis efficiatur: Quia obedientia quæ maioribus præbetur, Deo exhibetur. Ipse enim dicit: Qui vos audit, me audit. Et cum bono animo à discipulis præberi oportet, quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo si obedit discipulus, & non solùm ore, verùm etiam in corde si murmurauerit, etsi impleat iussionem, tamen acceptum iam nō erit Deo, qui cor respicit murmurantis. Et pro tali facto nullam consequitur gratiam, immò pœnam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendauerit.

Matth. 7.

Ioan. 5.

Matth. 10.

2. Cor. 9.

Eccles. 35.

De taciturnitate. CAP. VI.

Faciamus quod ait Propheta: Dixi, custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. Posui ori meo custodiam: obmutui, & humiliatus sum, & filui à bonis. Hic ostendit Propheta, si à bonis eloquiis interdum propter taciturnitatem debet taceri: quanto magis à malis verbis propter poenam peccati debet cessari? Ergò quamuis de bonis & sanctis ad ædificationem eloquiis, perfectis discipulis propter taciturnitatis gravitatem, rara loquendi concedatur licentia: quia scriptum est: In multiloquio non effugies peccatum. Et alibi: Mors & vita in manibus linguæ. Nam loqui & docere, magistrû concedet: tacere & audire, discipulo conuenit. Et ideò, si qua requirenda sunt à Priore, cum omni humilitate & subiectione reuerentiæ requirantur, ne videatur plus loqui quàm expedit. Scurrilitates verò vel verba ociosa & risum mouentia, æterna clausura in omnibus locis damnamus: & ad tale eloquium discipulum aperire os non permittimus.

Psalm. 38

Prover. 10.

Prover. 14.

I. (SCURRILITATES VERO.) *Moti hac terribili sententia Patris nostri, mandamus Prelatis, ceterisque superioribus Monasteriorum nostrorum, ut diligenter faciant hanc partem Regule obseruari, & pro huiusmodi excessibus graues constituent penas.*

2. *Et ut scurrilitatum, ac leuitatum occasiones tollantur, interdiciamus in monasteriis teneri aues, aut animalia ad iocum aut leuitatem prouocantia.*

3. Omne quoque ludi genus, religiosis minime conueniens, tam intus, quam extra Monasteria, vana etiam spectacula, & choreas, omnēq; habitu transformationem, & ludicra omnia penitus inhibemus.
4. Fratres verò, nec in mari, nec in fluminibus causa lauandi, se spolient.
5. Ad effugiendum autem eneruationem, Pralati, & alij Superiores non concedant solatia, aut recreationis, nisi alternis hebdomadibus: excepta tamen Quadragesima, & Aduentu, quibus temporibus nefas est talia cogitare, ne dum permittere.
6. Si autem vel in Monasterio, vel extra, fratres quandocunque recreationis gratia conuenerint, caueant dissolutiones, manuum iniectiones, impulsiones, & huiusmodi iocos honestati Religionis minime conuenientes. sintque solatia eorum honesta, & modesta; qua iuxta dictū S. Bernardi, potius recreent quam eneruent. Qui verò contra fecerit, ieiunet semel in pane & aqua, comedens in Refectorio in terra, toties quoties. Qua vt melius obseruentur, volumus, vt huiusmodi recreationibus intersit Prælatus, vt saltem vnus de Superioribus.
7. Caueant autem Superiores, ne permittāt Monachos vagari per ciuitates: sed potius relaxandi animi causa, concedant quandoque deambulationes extra mœnia ciuitatum.
8. Neque audeant fratres prædicta causa, aut propter vindemias, vel fruges colligendas, extra Monasterium dormire, nisi præsentem Prælato, vel vno de Superioribus, sed ad Monasteria reuertantur.
9. Cellerarij tamen, aut Commissi, aut alij fratres ad ea deputati, ob supra dictas causas extra Monasterium dormire poterunt, in locis tamen honestis, & minime suspectis.

De humilitate. CAP. VII.

CLamat nobis diuina Scriptura, fratres
dicens: Omnis qui se exaltat, humiliabitur: & qui se humiliat, exaltabitur. Cùm hæc ergò dicit, ostendit nobis omnem exaltationem genus esse superbiæ: quod se cauere Propheta indicat, dicens: Domine, non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei. Neque ambulauit in magnis, neque in mirabilibus super me. Sed quid? Si non humiliter sentiebam, sed exaltaui animam meam: sicut ablactatum est super matre sua, ita retribuēs in animam meam. Vndè, fratres, si summæ humilitatis volumus culmen attingere, & ad exaltationem illam cælestem, ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur, volumus velociter peruenire: actibus nostris ascendentibus scala illa erigenda est, quæ in somno Iacob apparuit, per quam ei descendentes & ascendentes angeli monstrabantur. Non aliud sine dubio descensus ille & ascensus à nobis intelligitur; nisi exaltatione descendere, & humilitate ascendere. Scala verò ipsa erecta, nostra est vita in seculo: quæ humiliato corde, à Domino erigitur ad cælum. Latera enim huius scalæ, dicimus nostrum esse corpus & animam; in quæ latera diuersos gradus humilitatis vel disciplinæ euocatio diuina ascendendos inseruit.

Primus itaque humilitatis gradus est, si timorem Dei sibi ante oculos semper ponens, obliuionem omninò fugiat: & semper sit me-

Luc. 14.

Psalm. 130.

Psalm. 130.

Genes. 28.

Grad. I.

An rectè hi
12. gradus
assignentur
à D. Bene-
dicto qua-
rit S. Tho.
2. 2. quest.
161. art. 6.

mor omnium quæ præcepit Deus: vt qualiter
contenentes Deum, in gehennâ pro peccatis
incidunt: & vitam æternam, quæ timētibus
Deum præparata est, animo suo semper re-
uoluat. Et custodiens se omni hora à peccatis
& vitiis, id est, cogitationū, linguæ, oculo-
rum, manuum, pedum, vel voluntatis pro-
priae: sed & desideria carnis amputare festi-
net.

Æstimet se homo de cœlis semper à Deo
respici omni hora: & facta sua in omni loco
ab aspectu diuinitatis videri, & ab angelis
Deo omni hora renunciari. Demonstrat no-
bis hoc Propheta, cū in cogitationibus no-
stris ita Deum semper præsentem ostendit,
dicens: Scrutans corda & renes Deus. Et i-
terum: Dominus nouit cogitationes homi-
num, quoniam vanæ sunt. Et idem dicit: In-
tellexisti cogitationes meas à longè: & Quia
cogitatio hominis confitebitur tibi. Nam vt
solicitus sit circa cogitationes suas peruersas,
dicat semper * vtilis frater in corde suo: Tūc
ero immaculatus coram eo, si obseruauero
me ab iniquitate mea. Volūtatē verò pro-
prium ita facere prohibemur, cū dicit Scri-
ptura nobis: Et à voluntatibus tuis auertere.
Et iterum: Rogamus Deum in oratione, vt
fiat illius voluntas in nobis. Docemur ergo
meritò non facere nostram voluntatem: cū
caueamus illud, quod dicit sancta Scriptura:
Sunt viæ quæ videntur hominibus rectæ;
quarum finis vsque ad profundum inferni
demergit. Et cū item caueamus illud, quod

Psal. 7.

Psam. 93.

Psal. 138.

Psal. 75.

* *humilis.*

Psal. 17.

Eccles. 28.

Matth. 6.

Prov. 16.

de

de negligentibus dictum est: Corrupti sunt,
& abominabiles facti sunt in voluptatibus
suis. In desiderijs verò carnis ita nobis Deum
credamus semper esse præsentem, cum dicit
Propheta Domino: Ante te est omne desi-
derium meum. Cauendum ergo ideo malum
desiderium; quia mors secus introitum de-
lectationis posita est. Vnde Scriptura præci-
pit, dicens: Post concupiscentias tuas non e-
as. Ergo si oculi Domini speculantur bonos
& malos, & Dominus de cælo semper respi-
cit super filios hominum, ut videat si est in-
telligens, aut requirens Deum: & si ab ange-
lis nobis deputatis quoditiè Domino factori
nostro opera nostra nunciantur; cauendum
est omni hora, fratres, sicut dicit in Psalmo
Propheta, ne nos declinantes in malum, &
inutiles factos aliqua hora aspiciat Deus, &
parcendo nobis in hoc tempore, (quia pius
est, & expectat nos conuerti in melius) dicat
nobis in futuro: Hæc fecisti, & tacui.

*Psalm. 52.**Psalm. 37.**Eccles. 18.**Psalm. 33.**Psalm. 52.**Psalm. 49.**Grad. II.**Ioan. 6.**Grad. III.**Philip. 2.**Grad. IIII.*

Secundus humilitatis gradus est, si propriam
quis non amans voluntatem, desideria
sua non delectetur implere: sed vocem illam
Domini factis imitetur, dicentis: Non veni
facere voluntatē meam, sed eius qui misit me.
Item dicit Scriptura: Voluntas habet pœnā.
& necessitas parit coronam.

Tertius gradus humilitatus est, ut quis pro
Dei amore, omni obedientia se subdat ma-
iori: imitans Dominum, de quo dicit Apo-
stolus: Factus est obediens vsque ad mortē.

Quartus humilitatis gradus est, si in ipsa

*Matth. 10.**Et 24.**Psalms 16.**Psalms 43.**Rom. 8.**Psal. 65.**Ibidem.**Matth. 5.**Luc. 6.**2. Cor. 11.**Grad. V.**Psal. 36.**Psalms. 105.*

obedientia duris & cōtrarijs rebus, vel etiam quibuslibet irrogatis iniurijs, tacita cōscientia patientiam amplectatur: & sustinens, non lassescat vel discedat, dicente Scriptura: Qui perseverauerit vsque in finem, hic saluus erit. Item, Confortetur cor tuum, & sustine Dominum. Et ostendens fidelem pro Domino vniuersa etiam contraria sustinere debere; dicit ex persona etiam sufferentium. Propter te morte tota die afficimur, æstimati sumus vt oues occisionis. Et securi de spe retributionis diuinæ, subsequātur gaudentes, & dicentes: Sed in his omnibus superamus, propter eum qui dilexit nos. Et item alio loco Scriptura: Probasti nos, inquit Deus: igne nos examinasti, sicut igne examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum? posuisti tribulationes in dorso nostro. Et vt ostēdat sub Priore debere nos esse, subsequitur, dicens: Imposuisti homines super capita nostra, sed & præceptū Domini in aduersis & in iniurijs, per patientiam adimplentes, percussi in maxillam, præbent & aliam. Auferenti tunicam, dimittunt & pallium: angariati milliaro, vadant & duo: cum Paulo Apostolo falso fratres sustinent, & persecutionem: & maledicentes se, benedicunt.

Quintus humilitatis gradus est, si omnes cogitationes malas cordi suo adueniētes, vel mala à se absconsè cōmissa, per humilem cōfessionem Abbati non celauerit suo. Hortatur nos de hac re Scriptura, dicens: Reuela Domino viam tuam, & spera in eum. Et item

dicit.

dicit: Cōfitemini Domino quoniam bonus, quoniam in seculū misericordia eius. Et item Propheta: Delictum meum cognitum tibi feci, & iniustitias meas nō operui. Dixi, pronuntiabo aduersum me iniustitias meas Domino: & tu remisisti impietatem cordis mei.

Psal. 31.

Sextus humilitatis gradus est, si omni vilitate vel extremitate contentus sit Monachus: Et ad omnia quæ sibi iniunguntur, velut operarium malum & indignum se iudicet, dicens cum Propheta: Ad nihilum redactus sum, & nesciui: vt iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.

Grad. VI.

Septimus humilitatis gradus est, si omnibus se inferiorem & viliorem, non solum sua lingua pronunciet, sed etiam intimo cordis credat affectu, humilians se, & dicens cum Propheta: Ego autem sum vermis, & nō homo: opprobrium hominum, & abiectio plebi: exaltatus sum, & humiliatus, & confusus. Et item: Bonum mihi, quod humiliasti me, vt discam mandata tua.

*Grad. VII.**Psal. 21.**Psal. 87.**Psal. 118.*

Octauus humilitatis gradus est si nihil agat Monachus, nisi quod communis monasterij regula, vel Maiorum cohortantur exempla.

Grad. VIII.

Nonus humilitatis gradus est, si linguam ad loquendum prohibeat Monachus; & taciturnitatem habens vsque ad interrogationem, non loquatur, monstrante scriptura: Quia in multiloquio non effugietur peccatū. Et quia vir linguosus non dirigitur super terram.

*Grad. IX.**Prov. 10.**Psal. 139.*

Decimus humilitatis gradus est, si nō sit facilis ac promptus in risu: quia scriptum est:

*Grad. X.**Eccles. 21.*

Stul-

Grad. XI.

Stultus in risu exaltat vocem suam.

Vndecimus humilitatis gradus est, si cū loquitur Monachus leniter & sine risu, humiliter cum grauitate vel pauca verba & rationabilia loquatur: & non sit clamorosus in voce, sicut scriptum est: Sapiens verbis innotescit paucis.

Grad. XII.

Duodecimus humilitatis gradus est: si nō solum corde Monachus, sed etiam corpore humilitatem videntibus se, semper indicet, id est, in ope, in oratorio, in monasterio, in orto, in via, in agro: vel vbiunque sedens, ambulans, vel stans, inclinatio sit semper capite, defixis in terram aspectibus: reum se omni hora de peccatis suis existimans, iā se tremendo iudicio Dei presentari existimet: dicens sibi in corde semper illud, quod publicanus ille euangelicus, fixis in terram oculis,

Luc. 18.

dixit: Domine, non sum dignus ego peccator leuare oculos meos ad cælum. Et iterum cum

Psal. 118.

Propheta: Incuruatus & humiliatus sum vsquequo. Ergo his omnibus humilitatis gradibus ascensis, Monachus mox ad charitatem Dei perueniet illam, quæ perfecta foras mittit timorem: per quam vniuersa, quæ prius nō sine formidine obseruabat, absq; vlllo labore velut naturaliter ex cōsuetudine incipiet custodire: non iam timore gehennæ, sed amore Christi, & consuetudine ipsa bona & delectatione virtutum, quæ Dominus iam in operario suo mundo à vitiis & à peccatis, spiritu sancto dignabitur demonstrare.

De officiis diuinis in noctibus. CAP. VIII.

HYemis tempore, id est, à Calendis Nouembris vsque ad Pascha, iuxta considerationem rationis, octaua hora noctis surgendum est, vt modicè ampliùs de media nocte pausetur, & iam digesti surgant. Quod verò restat post Vigilijs à fratribus, qui Psalterii vel lectionum aliquid indigent, meditationi inferuiatur. A Pascha autem vsque ad supradictas Calendas Nouembris, sic temperetur hora Vigiliarum agenda; vt paruiſſimo interuallo, quo fratres ad necessaria naturæ exeant, custodito, mox matutini, qui incipiente luce agendi sunt, subsequantur.

1. (HYEMIS TEMPORE.) *Seruetur consuetudo Breuiarij, circa ordinem diuini officij, per totum annum, in quo plenius cuncta ad diuinum officium pertinentia digestimus.*

2. (OCTAVA HORA SVRGENDVM EST.) *Quia discretio inter potissimas virtutes maxime commendatur: propterea arbitramur, satis consuli omni naturæ, si octo horæ à fine commestionis secunda mensæ, vsque ad horam matutinam concedantur. At quoniam omnia ferè Monasteria nostra, & præsertim, quæ in ciuitatibus sita sunt, maximè habent populi concursum, cui satisfacere quoquo modo tenemur, in Diuinorū officiorū, & Missarum celebratione, atque ob id sæpe non possit pro dormitione pulsari hora prima noctis, nec exinde surgi hora octaua, iuxta Regulam, vt minus quàm possumus, ab ea recedamus, declarando, ordinamus, vt*

à fine

à fine mensæ secundæ, siue cœna siue ientaculum sit, ad minus prædictarum octo horarum spatium concedatur, vsque ad matutinam sinaxim. Ita quod cum cœnatur, transacto ad minus vnus horæ spatio, pulsetur pro dormitione, residuumq; dictarum horarum spatium, sit pro dormitione.

3. Cum verò ieiunatur, à ientaculo, si id in sero fiat, surgentes habeant itidem prædictarum octo horarum spatium, vsque ad matutinam sinaxim, siue immediatè, siue aliquo interposito temporis spatio, pro dormitione pulsetur, sic enim dicemur octaua hora surgere iuxta Regulam.

4. Reliquarum verò horarum dispositio, in arbitrio Prælatorum sit, habita tamen ratione locorum, personarum, & temporum. Sint autem solliciti Prælati, ac Decani, quod pulsata dormitione fratres per dimidia horæ spatium, ad cellas se recipiant, ac dormitum eant, alioquin, legitimo cessante impedimento, semel & iterum corripiantur, deinde etiã pœna addatur, seueriorique correctione subdantur.

5. (A PASCHA AUTEM) Præterquam si prædictum festum occurreret in mense Aprilis, quo tempore, dispensando declaramus, tempus a statis incipere: à festo Patris nostri Benedicti, & consequenter meridiana dormitionis, quo tempore sic modificetur hora dormitionis in nocte, vt cõputata dormitione diei, fratribus deputentur hora septem pro dormitione.

6. Notandum est tamen, quòd à principio Quadragesimæ, vsque ad Calendas Nouembris, pulsandum est pro dormitione hora vigesimaquarta cum dimidia.

7. In vigilia autem Sanctæ Crucis, De mense Se-

ptembris

ptembris exclusiue, cessamus à dormitione meridiana.

8. Ordinamus præterea, quòd à festo Purificationis beatissima virginis Mariae, vsque ad Kalendas Octobris, Nocturni, & Laudes beatae Virginis, conuentualiter non dicantur in choro, ob noctium breuitatem, & vt ordinarium officium morosius, & deuotius dicatur.

9. Quod etiam in omnibus festis duodecim lectionum, propter officiorum prolixitatem seruare volumus.

Quot Psalmi dicendi sint in nocturnis Horis.

CAP. IX.

HYemis tēpore, præmissò in primis versu, Deus, in adiutorium meum intende: Domine, ad adiuuandum me festina. In secundo ter dicendū est: Domine, labia mea aperies: & os meum annunciabit laudē tuā. Cui subiungēdus est tertius Psalmus, & Gloria. Post hūc Psalmus nonagesimus quartus, cum Antiphona aut certè decantandus. Inde sequatur Ambrosianum: deinde sex Psalmi cum Antiphonis. Quibus dictis, dicto versu, benedicat Abbas. Et sedentibus omnibus in scamnis, legantur vicissim à fratribus in codice super analogiū tres lectiones: inter quas & tria Responsorialia canantur. Duo responsoria sine Gloria dicantur. Post tertiam verò lectionem, qui cantat, dicat Gloria. Quam dū incipit cantor dicere, mox omnes de sedilibus suis surgant ob honorem & reuerentiam

sanctæ

sanctæ Trinitatis. Codices autem legantur in vigiliis tam veteris Testamenti, quàm noui diuinæ authoritatis : sed & expositiones earum, quæ à nominatissimis doctoribus orthodoxis & catholicis Patribus factæ sunt. Post has verò tres lectiones cum Responsoriiis suis, sequantur reliqui sex Psalmi cum Alleluia canendi. Post hos lectio Apostoli sequatur, ex corde recitanda : & versus & supplicatio Litaniam : id est, Kyrie eleison : & sic finiantur Vigiliæ nocturnæ.

Capitulū.

Qualiter aestatis tempore agatur nocturna laus.

CAPVT. X.

A Pascha autem vsque ad Calendas Nouembris, omnis (vt suprà dictum est) psalmodiæ quãtitas teneatur : excepto, quòd lectiones in codice, propter breuitatem noctium, minimè legantur : sed pro ipsis tribus Lectionibus, vna de veteri Testamento memoriter dicatur : quàm breue Responsorium subsequatur, & reliqua omnia, vt dictum est, impleantur : id est, vt nūquàm minus à duodecim Psalmorum quantitate, ad Vigilias nocturnas dicatur : exceptis tertio & nonagesimo quarto Psalmo.

Qualiter Dominicis diebus Vigilie agantur.

CAP. XI.

Dominico die temperius surgatur ad Vigilias. In quibus Vigiliis teneatur men-

futa

id est, modulatis (vt supra disposuimus) sex Psalmis, & Versu, residentibus cunctis dispositè, & per ordinem in subselliis, legantur in codice, vt supra diximus, quatuor Lectiones cum Responsoriiis suis. Vbi tantum in quarto Responsorio dicatur à cantante, Gloria. Quam dum incipit, mox omnes cum reuerentia surgant. Post quas lectiones sequantur ex ordine alij sex Psalmi cum Antiphonis, sicut anteriores, & Versu. Post quos iterum legantur aliæ quatuor Lectiones cum Responsoriiis suis ordine quo supra. Post quas iterum dicantur tria cantica de Prophetis, quæ instituerit Abbas: quæ cantica cum Alleluia psallantur. Dicto etiam Versu, & benedicente Abbate, legantur aliæ quatuor Lectiones de nouo Testamento ordine quo supra. Post quartum autem Responsorium incipiat Abbas Hymnum, Te Deum laudamus. Quo per dicto, legat Abbas Lectionem de Euangelio, cum honore & tremore stantibus omnibus. Qua perlecta, respondeant omnes, Amen. Et subsequatur mox Abbas Hymnum, Te decet laus. Et data benedictione, incipiant Matutinos. Qui ordo Vigiliarum omni tempore, tam æstatis quàm hyemis, æqualiter in die Dominico teneatur: nisi fortè (quod absit) tardius surgant, & aliquid de Lectionibus breuiandum est aut responsoriiis. Quod tamen omninò caueatur, ne proueniat. Quod si cōtigerit, dignè indè satisfaciat Deo in oratorio, per cuius euenerit neglectum.

Quomodo matutinorum solennitas agatur.

C A P. XII.

IN Matutinis Dominico die in primis dicatur sexagesimus sextus Psalmus sine Antiphona in directum. Post quem dicatur quinquagesimus cum alleluia. Post quem dicatur ceterisimus septimus decimus: & sexagesimus secundus. Inde benedictiones & laudes: lectio vna de Apocalypsi ex corde, & Responsorium, & Ambrosianum: versus, canticum de Euangelio, Litaniam: & completum est.

Qualiter priuatis diebus Matutini agantur.

C A P. XIII.

Diebus autem priuatis Matutinorum solennitas ita agatur, vt sexagesimus sextus Psalmus dicatur sine antiphona, subtrahendo modicè sicut in Dominica: vt omnes occurrant ad quinquagesimum, qui cum antiphona dicatur. Post quem alij duo psalmi dicantur secundum consuetudinem: id est, secunda feria quintus & tricesimus quintus. Tertia feria, quadragesimus secundus & quinquagesimus sextus. Quarta feria, sexagesimus tertius & sexagesimus quartus. Quinta feria, octogesimus septimus & octogesimus nonus. Sexta feria, septuagesimus quintus, & nonagesimus primus. Sabbato autem, centesimus quadragesimus secundus, & canticum Deuteronomij, quod diuidatur in duas Glo-

nas. Nam cæteris diebus canticū vñ quod-
que die suo ex prophetis, sicut psallit ecclesia
Romana, dicatur. Post hæc sequantur laudes:
deinde lectio vna Apostoli memoriter reci-
tanda: Responsorium, Ambrosianum, versus,
canticum de Euangelio: Litaniam, & comple-
tum est. Plane agenda Matutina vel Vesper-
tina non transeat aliquādo nisi in ultimo or-
dine, Oratio Dominica, omnibus audienti-
bus, dicatur à Priore propter scandalorū spi-
nas, quæ oriri solent in monasterio: vt con-
uenti per ipsius orationis sponsonem, qua
dicunt, Dimitte nobis † sicut & nos dimit-
timus, † purgent se ab huiusmodi vitio, Cæ-
teris verò agendis, vltima pars eius orationis
dicatur: vt ab omnibus respondeatur, Sed li-
bera nos à malo.

† Debita
nostra.
† Debitori-
bus nostris.

(LITANIÆ, ET COMPLETV M EST.)
Litaniæ intelligimus: Kyrie eleison, Christe eleison,
Kyrie eleison. Pater noster, Item vt pronuntiato
versu: Et ne nos, &c. & Dominus vobiscū, imme-
diate sequatur oratio: præterquam ad Primam, &
ad Completorium, & præterquam in triduo ante
Pascha: Quo tempore dicimus officium secundum
Romanam Curiam, prout in Breuiario nostro.

Qualiter in natalitiis Sanctorū agantur Vigilia.

CAP. XIII.

IN sanctorū verò festiuitatibus vel omni-
bus solennitatibus, sicut diximus Domi-
nicodie agendum, ita agatur: ex epro, quòd

Psalmi aut Antiphonę vel lectiones, ad ipsum diem pertinentes, dicantur. Modus autem suprā scriptus teneatur.

1. (SICVT DIXIMVS DOMINICO DIE AGENDVM.) Declaramus de Sanctis non debere fieri aliter quā duodecim lectiones, aut commemorationem, praterquam infra Octauas: quo tempore tres debent lectiones tantū dici.

2 Nemo autem inconsulto Generali capitulo, inducat festa duplicia, ab iis quę fuerint in Kalendario impressa.

3 Item quodd de omnibus Sanctis, quorum nominibus ecclesia, seu Monasteria Congregationi vnita, dedicata sunt, fiat per totam Congregationem nostram saltem commemoratio.

4 Festum verò S. Patris nostri Benedicti in Monasteriis, ac locis nostris, celebre habeatur, ita vt à Fratribus, famulis, laborantibusque, ab operibus cessetur: quemadmodum si festum ipsum ab Ecclesia preceptum esset.

Quibus temporibus dicatur Alleluia.

CAP. XV.

A Sancto Pascha vsque ad Pentecosten, sine intermissione dicatur alleluia, tam in Psalmis, quā in responsoriis. A Pentecoste autem vsque ad caput Quadragesimę, omnibus noctibus cum sex posterioribus psalmis tantum ad nocturnos dicatur. Omni verò Dominica extra Quadragesimā cantica Matutini, prima, tertia, sexta, nonaque cum

Alleluia

Alleluia dicantur: Vespera verò, cum Antiphona: Responsorialia verò nunquam dicantur cum Alleluia: nisi à Pascha vsque ad Pentecosten.

I. (VSQVE AD CAPVT QVADRAGESIMÆ.) *Modernus modus ecclesiasticus, quem, & nos seruamus, in Vesperis sabbati ante Dominicam Septuagesimæ terminat, Alleluia.*

Qualiter diuina opera per diem agantur.

CAPVT. XVI.

VT ait Propheta, Septies in die laudem dixi tibi. Qui septenarius sacratu numerus, à nobis sic implebitur, si Matutinæ, Primæ, Tertiæ, Sextæ, Nonæ, Vesperæ, Completorii que tempore, nostræ seruitutis officia persoluamus, quia de his Horis diurnis dixit Propheta: Septies in die laudem dixi tibi. Nam de nocturnis vigiliis idem ipse Propheta ait: Media nocte surgebam ad cõfitendum tibi. Ergo his temporibus referamus laudes creatori nostro super iudicia iustitiæ suæ: id est. Matutinis, Prima, Tertia, Sexta, Nona, Vespera, Completorio, & nocte surgamus ad confitendum ei.

Psal. 118.

Ibidem.

I. (MATVTINÆ PRIMÆ.) *Matutinorũ hora quando dicuntur separatim à nocturnis, sic temperari debent per totum annum, vt illucescente die dicantur.*

Quanti Psalmi per easdem Horas canendi sunt.

CAP. XVII.

IAM de Nocturnis vel Matutinis digessimus ordinem Psalmodia: nunc de sequentibus Horis videamus. Prima Hora dicantur Psalmi tres, singulatim, & non sub vna Gloria. Hymnus eiusdem Horæ, post versum, Deus in adiutorium meum intende, antequam Psalmi incipiantur. Post expletionem verò trium Psalmorum, recitetur lectio vna, versus, & Kyrie eleison: & Missæ sint. Tertia verò, Sexta, & Nona, eodem ordine celebratur: oratio, id est, versus: Hymni earundem Horarum, terni Psalmi, lectio, versus, Kyrie eleison: & Missæ sint. Si maior congregatio fuerit, cum Antiphonis: si verò minor, in directum psallantur. Vespertina autem synaxis quatuor Psalmis cum Antiphonis terminetur, post quos Psalmos Apostoli lectio recitanda est: inde Responsorium, Ambrosianum, versus, canticum de Euangelio, litania, & oratio Dominica, & fiant missæ. Completorium autem, trium psalmorum dictione terminetur. Qui Psalmi directaneè sine Antiphona dicendi sunt: Post quos hymnus eiusdem Horæ, lectio vna, versus, Kyrie eleison, benedictio: & post Missæ fiant.

I. (PRIMA HORA DICITUR, KYRIE ELEISON.) *Secundum antiquam nostram consuetudinē, dicta Prima, immediate processionaliter*

exeundis

reundo de Ecclesia, commemorationem facimus
 de Fratribus defunctis, Familiaribus, & Benefa-
 ctoribus nostris: cum Psalmo: De profundis: &
 oratione: Deus venia largitor, & pergimus ad Ca-
 pitulum vbi pronunciantur in Martyrologio festa
 Sanctorum occurrentium, & dicitur Pretiosa, more
 Romana curie. Vltimo legitur vna lectio Regule,
 & datur benedictio, more Romana curie, & audiū-
 tur culpa, praterquam in Dominicis diebus, vel fe-
 stis de precepto Ecclesia, aut de consuetudine Ciuita-
 tum, in quibus legitur principium Euangelij, cū ali-
 qua particula homilia. In Dominicis diebus infra
 Octauas, legitur de Humilia festi, & nō Dominica.

2. (ET BENEDICTIO.) Ista benedictio datur
 à Superiore, & sufficiat pro presentibus Fratribus,
 & absentibus, ita quod opus non sit, etiā absentibus
 pro dormitione, aliam benedictionē querere. Lau-
 damus tamen si Fratres casu Superiori obuiantes,
 huiusmodi benedictionem acceperint.

3. Et Nouitij, ac iuniores professi suos Magistros
 ad cellam pro ipsa benedictione adeant: quoshorta-
 mur à Magistris expediri.

4. Fit etiam post Completorium à Superiore cum
 aqua benedicta aspersio, dicendo: Asperges me & c.
 quo repetito, absque alia oratione dicatur Psalmus:

De profundis, cum oratione: Deus venia lar-
 gitor, & oratione: Deus qui inter A-
 postolicos, pro Papa Eugenio
 quarto.

Quo ordine Psalmi dicendi sunt.

C A P. XVIII.

IN primis semper diurnis Horis dicatur
 Versus: Deus, in adiutorium meum intēde:
 Domine, ad adiuuandum me festina. & Glo-
 ria. Inde hymnus vniuscuiusque Horæ. Dein-
 de prima Hora Dominica dicenda quatuor
 capitula psalmi centesimi octauidecimi di-
 cantur. Reliquis verò Horis, id est, Tertia,
 Sexta, & Nona, terna capitula suprascripti
 psalmi centesimi octauidecimi dicantur. Ad
 primam autem secundæ feriæ, dicantur tres
 psalmi: id est, primus, secundus, & sextus. Et
 ita per singulos dies ad Primam, vsque ad
 Dominicā dicātur per ordinem terni Psalmi,
 vsque ad nonūdecimū Psalmum. Ita sane, vt
 nonus Psalmus & septimus decimus, diuidā-
 tur in binas Glorias. Et sic fiat, vt ad Vigili-
 as Dominica semper à vicesimo incipiatur. Ad
 Tertiam verò, Sextam & Nonam secundæ
 feriæ nouem capitula, quæ residua sunt de
 centesimo decimo octauo Psalmo, ipsa ter-
 na per easdem Horas dicantur. Expenso igitur
 Psalmo centesimo octauo decimo duo-
 bus diebus, id est, Dominica & secunda fe-
 ria, tertia feria iam ad Tertiam, Sextam, vel
 Nonam psallantur terni Psalmi, à centesimo
 nono decimo vsque ad centesimum vicesi-
 mum septimum, id est, Psalmi nouem. Qui-
 que Psalmi semper vsque ad Dominicam per
 easdem Horas itidem repetantur. Hymno-
 rum

rum nihilominus, lectionum vel versuum dispositione vniformi, cūctis diebus seruata, Et ita scilicet, vt semper Dominica à centesimo octauo decimo incipiatur. Vespera autem quotidie quatuor Psalmorum modulatione canatur. Qui Psalmi incipiuntur à centesimo nono vsque ad centesimum quadragessimum septimum: exceptis his, qui in diuersis Horis ex eis sequestrantur, i. à centesimo septimo decimo vsque ad centesimū vicesimum septimum: & centesimo tricesimo tertio, & centesimo quadragesimo secundo. Reliqui omnes in Vespera dicendi sunt. Et quia minū veniunt tres Psalmi, ideò diuidēdi sunt, qui in numero superscripto fortiores inueniuntur, id est, centesimus tricesimus octauus, & centesimus quadragessimus tertius, & centesimus quadragessimus quartus. Centesimus verò sextus decimus, quia paruus est, cum centesimo quinto decimo coniungatur. Digesto ergo ordine psalmorum Vespertinorum, reliqua, id est, lectiones, responsoria, hymni, versus, vel cantica, sicut supra taxauimus, impleantur. Ad Completorium verò iidem Psalmi repetantur quotidie, id est, quartus, nonagesimus, & centesimus trigessimus tertius. Disposito ordine psalmodiæ diurnæ, reliqui omnes Psalmi qui supersunt æqualiter diuidantur in septem noctium vigiliis, partiēdo scilicet, qui inter eos prolixiores sunt psalmi: & duodecim per vnāquamque constituentur noctem. Hoc præcipuè commonentes, vt si cui fortè hæc

distributio psalmodū displicuerit: ordinet, si melius aliter iudicauerit: dū omnimodis id attendatur, vt omni hebdomada Psalteriū ex integro numero centum quinquaginta Psalmorum psallatur. Et Dominico die semper à capite repetatur ad vigiliis: quia nimis iners deuotionis suę seruitiū ostendunt monachi, qui minus psalterio cum canticis cōsuetudinariis per septimanæ circulum psallunt: cum legamus sanctos Patres nostros vna die hoc strenuè impleuisse, quod nos tepidi vtinā septimana integra persoluamus.

I. (QVOD NOS TEPIDI.) *Pater noster Sanctissimus Benedictus, nullum ex monachis excipit à Diuino officio dicendo: Ideoque ordinamus, quod quilibet Monachus professus officium dicat, etiam si non sit in sacris.*

De disciplina psallendi.

CAP. XIX.

Psalm. 2.

Psalm. 46.

Psalm. 137.

VBique credimus diuinam esse præsentiam, & oculos Domini in omni loco speculari bonos & malos: maximè tamen hoc sine aliqua dubitatione credamus, cum ad opus diuinū assistimus. Ideò semper memores simus quod ait propheta: Seruite Domino in timore. Et iterum, Psallite sapiēter. Et, In conspectu angelorum psallam tibi. Ergo consideremus, qualiter oporteat nos in conspectu diuinitatis, & angelorum eius esse: Et sic stemus ad psallendum, vt mens nostra concordet voci nostræ.

I. VBI-

1. (VBIQUE DIVINAM CREDIMVS ESSE PRÆSENTIAM.) Statuimus quod secundum morem nostra Congregationis alta psallatur voce, sonora, & pari, verba non protrahantur, pariter incipiaturs versus, & terminetur: punctus bonus, & bona pausa interponatur in medio cuiuslibet versus, vocibus non parcatur.

2. Volumus etiam, quod officium beate Virginis dicatur ita morose, sicut officium Domini* Et in Monasteriis in quibus sunt ultra Prælatum quatuor Monachi, omnino dicatur Officium conuentualiter in choro. Quam ordinationem intelligimus ad illos quoque extendi, qui in membris aliquibus habitant. Qui teneantur etiam, in diebus saltem festiuis Missas decantare, quod quotidie facere non postponant in Monasteriis degentes, nulla admissa excusatione. In cantu autem morose cantetur: pausa in virgulis (prout decet) fiat, & cantus figuratus vitetur omnino.

3. Et propter hoc in septimana sancta nullo pacto varietur, aut mutetur cantus, tam in Lamentationibus & Benedictus, & Passione Domini, quam in aliis omnibus: sed secundum ritum, & morem antiquum congregationis fiat, vt simplicitas, & uniformitas seruetur in omnibus, ne scandalizentur laici huiusmodi vanitatibus.

4. Et vt hoc facilius, & commodius seruetur, & nemo super his valeat excusare, volumus, vt imprimantur libelli, & ad omnia Monasteria mittantur, qui contineant omnes cantus hebdomadae sanctae, & laudes quae in receptione Nouitiorum in Capitulo cantari solent, & alia huiusmodi.

5. Neque aliquo pacto introducantur seculares ad

cantan-

* In prima
editione
additur.
Sed voca
aliquanto
submissio-
re. Quod
an ignorã-
ter, an serò
ex indis-
cretia prater
missum fu-
erit incer-
tum.

cantandum cum Monachis, nisi forte ubi deessent Monachi cantare scientes. In quo casu tunc seculares introducti non misceantur cum Monachis, sed separati, & cū minori, quo fieri potest, numero cantent: vt canentium verba cum deuotione ab audientibus percipi possint, pro temporis illius exigentia. Contra facientes verò in aliquibus predictorum, comedant in pane & aqua in terra in Refectorio, toties, quoties.

6 Superiores verò id permittentes, dicant ex integro totum Psalterium. Prohibemus in super fieri organa in posterum de nouo in Monasteriis nostra cōgregationis, absq; permissione capituli Generalis.

7 Si qua tamen sunt monasteria, qua ea habuerint, non nisi in festis duplicibus, qua obseruantur in diuersis Monasteriis, & ciuitatibus, pulsentur: & hoc per alios, quàm fratres nostros: quibus interdiciamus, tam presatorum organorum, quam aliorum musicorum instrumentorum pulsationem: imò etiã eis in hibemus, vt nec addiscere, nec alios docere possint.

8 Et idem de cantu figurato intelligimus, videlicet quod neque ipsi addiscere, neque alios docere, neque extra chorum eo vti possint, sine licentia Superioris, sub pœna de qua supra: quoniam ex huiusmodi vana leuitate plurimos labi vidimus, in suarum perniciem animarū. In choro autem aliis diebus à prescripta hebdomada sancta, cantum figuratum penitus in hibemus.

9 Concedimus autem, quòd aliquando vltra dies solennes, Prelati monasteriorum nostrorum aliqua honesta causa (discretè tamen) possint pulsari facere organa, sed non ducatur in consuetudinem.

De reuerentia orationis. CAP. XX.

SI cū hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus nisi cum humilitate, & reuerentia: quanto magis Domino Deo vniuersorum, cum omni humilitate, & puritatis deuotione supplicandum est: Et non in multiloquio, sed in puritate cordis, & compunctione lacrymarū nos exaudiri sciamus. Et ideo breuis debet esse, & pura oratio; nisi forte ex affectu inspirationis diuinæ gratiæ protédatur. In Conuentu tamen omnino breuietur oratio, & facto signo à Priore omnes pariter surgant.

1. (CVM HV MILITATE, ET REVERENTIA.) Declaramus modo infra scripto reuerentiā debere seruari in diuinis officiis. Cum Fratres chorum ingrediuntur, siue inde egrediuntur, in medio ante sanctissimæ Eucharistiæ sacramētum semper vnicum genu vsque ad terram flectant, capite nudato, & inclinato: postea venientes ad sedilia sua capite aliquantulum inclinato, reuerentiam faciant, versus sedem Prælati.

2. In cæteris autem locis sufficit mediocris inclinatio: vt cum Refectorium, seu Capitulum, seu alium huiusmodi locum ingrediuntur.

3. Et aduertendum, quod si fuerit feria, extra tempus Paschale Fratres maneant genibus flexis in principio Officij, vsque ad signum, quod fit post Pater noster. Et similiter quando dicitur Kyrieleyson, & oratio in fine officij, antequam incipiat officium beate Mariæ virginis, quod semper

dici-

dicitur stando.

4 Flectimus etiam genua, quando incipitur Hymnus: *Aue Maris stella*, & in Hymno sancte Crucis, cum dicitur: *O Crux aue spes vnica*. Et in Hymno: *Pange lingua, in festo corporis Christi, cum dicitur: Tantum ergo sacramentum*. Et in Hymno: *Te Deum laudamus*, quando dicitur versus: *Te ergo quaesumus tuis*, &c. & quando dicitur antiphona: *Salue Regina*. Et antiphona: *Aue Regina caelorum*: excepto à Vigilia Ascensionis, vsque ad octauam Pentecostes inclusiue. Item in Missa, quando dicitur versus. *Flectamus genua*. Itē quando dicitur versus, *Adiuua nos Deus salutaris noster*, in Tractu Quadragesima. Item in principio Hymni: *Veni creator Spiritus*. Et in Missa de Domina, quando dicitur, *Salue sancta parens*. Et in Missa de spiritu Sancto, quando dicitur: *Veni sancte Spiritus*.

5 Si verò fuerit festum, aut Paschale tempus, in principio fratres stantes, solum profundè inclinent caput, dum dicitur: *Pater noster*, & sic profundè, & reuerenter se inclinent, quando intra officium dicitur, *Pater noster*, & prima oratio in qualibet hora, & Missa.

5 Sed si Missa cantabitur in feria, extra tempus Paschale, ad omnes orationes maneant genibus flexis, excepto quando cantatur Missa de Domina, quia tunc in primis orationibus, non flectimus genua.

7 Cum cantatur Missa pro Defunctis, omni tempore ad orationes genu flectitur, tam in festiuitatibus, & octauis, quam etiam Paschali tempore, excepta solenni Commemoratione Defunctorum, &

quando

quando fit solenne Officium, pro tunc defuncto fratre illius monasterij.

8 Quando verò incipitur Officium, vsque ad Gloria patri. & quando dicitur Capitulum, Fratres stent versus altare capite nudato. quando dicitur Gloria patri, aut in fine Hymnorum, Quando fit mentio de sanctissima Trinitate profunde inclinent se vnus versus alium, Choris diuisis.

9 Cantores in Choro parati, si extra sua sedilia fuerint, versa facie se inclinent ad Gloria patri, & huiusmodi. sed Sacerdos paratus in Choro, se inclinet versus altare.

10 Quotiescumque dicitur, Confiteor Deo, ad Missam scilicet, ad Primam, & ad Completorium, fiat mentio de sanctissimo Patre nostro Benedicto, & de S. Iustina.

11 Dum verò cantatur Epistola, vel Prophetia versus, aut Tractus post Epistolam, vel Prophetiam sedeant fratres.

12 Aduertendum tamen, quod in prima Dominica Quadragesima, & in Dominica Palmarum, illi duo Tractus longiores non dicantur psallendo, quod est indecens, & absurdum: sed aut cantentur integri: aut aliqui eorum versus pro dispositione, & arbitrio superioris.

13 Ad Euangelium omnes recti versus altare stent capite omni tempore nudato.

14 Postquam cantatum fuerit Offertorium, fratres maneant genibus flexis, vsque ad finem Missæ: exceptis iis qui cantant, præterquam in principio versus offerendæ mortuorum: Hostias & preces tibi Domine laudis offerimus. Quo tempore qui non cantant stent versus altare: Stent similiter omnes

cum

cum incensatur altare, etiamsi organa pulsentur, usquequo fuerit Sacerdos cum ministris altaris & Abbas incensatus.

15 Si Missa non cantatur, mancant fratres genibus flexis per totam Missam, excepto Euangelio.

16 Sacerdotes, & alij in sacris ministrantes, vtantur scapulariis, cum caputio, sicut sunt scapularia communia, quibus fratres communiter vtuntur.

17 In praedictis tamen, praterquam in reuerentia, qua fit ante altare, & dum canitur, siue dicitur Euangelium, dispensamus cum fratribus, propter multorum infirmitates, quod à Kalēdis Octobris, usque ad finem mensis Aprilis stent fratres capite seminudato.

18 In quolibet autem monasterio sit tabula, in qua descriptum sit quibus horis, & diebus festis Cuculla deferri debeant, qui modus inuiolabiliter ab omnibus fratribus seruetur. Habeatur insuper & liber in quo descripta sint ceremonia conformiter quantum fieri potest, in vniuersa Congregatione seruanda, necnon ceremonia cuiuslibet Monasterij, si qua sint particulares ad quas addantur etiam ceremonia Missae, prout in Missali Monastico, qua ab omnibus eadem obseruentur.

De Decanis Monasterij. CAP. XXI.

SI maior fuerit Congregatio, eligantur de Sipsis Fratres boni testimonij, & sanctae conuerlationis, & constituentur Decani: qui sollicitudinem gerant super Decanias suas in omnibus, secundum mandata Dei, & præ-

cepta

cepta Abbatis sui. Qui Decani tales eligantur in quibus securus Abbas parriatur onera sua. Et non eligantur per ordinem, sed secundum vitæ meritum, & sapientiæ doctrinam. Quod si quis ex eis aliqua forte inflatus superbia, repertus fuerit reprehensibilis: correptus semel, & iterum, & tertio, si emendare noluerit deiiciatur: & alter in hoc loco eius, qui dignus est subrogetur. Et de Præposito, eadem constituimus.

I. (SOLLICITVDINEM GERANT.) Declaramus ad Officium Prioris claustralis, & Decanorum pertinere esse sollicitos, quod regularis obseruantia teneatur in Monasterio. Fratrum sibi per Prælatum deputatorum, confessiones audiant, officinas Monasterij horis competentibus visitent. Ipsorum, etiam Fratrum corrigant excessus: nisi notabiles inueniant Prælato reseruandos: eis etiam particulares licentias, iuxta facultatem eis à Prælato traditam concedant.

2. Diligentem insuper curam habeant, quod ceremonia Congregationis, & ordinata per Capitulum seu Prælatum obseruentur, inuigilent, vt Diuinum Officium deuote dicatur, studeant communibus Fratrum exercitiis, & Capitulo culparum interesse.

3. Non constituentur vlli Decani, qui moribus, & literatura sufficientes non sint. Si qui autem inter Decanos reperiuntur, qui ad suum munus per agendum impotentes ob aliquam infirmitatē sint, nullum habeant regimen: sed censeantur, si fuerint emeriti, inter Decanos cum titulo; sin minus deponantur.

tur, & alij sufficientes in eorum loco substituantur, qui omnes in studio regularis disciplinae sint solliciti, & in corrigendis Fratrum excessibus. Nec ad Pralatos deferant nisi grauiores excessus, vt supra dictum est, qui superiori medico indigeant, grauiter ipsi puniendi, si secus fecerint, etiam per depositionem, vt ad tale Officiu minus idonei.

4. Magistri item Nouitiorum, fiant moribus, & etate omnino maturi, apti ad lucrandas animas, ac instituendos Monachos, quoad vtrumque hominem, instruendosque discipulos, qui à seculo conuertuntur, in Monastica, & Regulari disciplina, ac etiam in literatura sufficienti, & necessaria, & fiant omnino adeo graues, ne sint discipulis contemptibiles. Quae omnia, eo diligentius executioni mandanda sunt, quò cognoscimus in his robur & fundamentum obseruantiae regularis esse positum.

5. Quamuis autem Nouitijs instituendis praecipue debeant incumbere, culpas tamen & ipsi in Capitulo omnium Monachorum audiant, sicut alij Decani, silentiaque, & alias disciplinae Regularis obseruantias seruari procurent.

6. Hospitibus, absentibus alijs Superioribus, vel aliter occupatis occurrant, caueant ne in suis correctionibus, & admonitionibus sint nimis tepidi aut austeri. Haec omnia, & alia faciant, aut omittant; iuxta suorum Pralatorum dispositionem: contra quorum mandata, nihil penitus attentent. Habeant praeterea penes se Regulam, & Declarationes, vt Fratres instruere possint.

7. Nec praemissis omnibus stantibus, vllus fratrum nostrorum amodo possit ad aliquem Superioritatis gradum promoueri, nisi septennio, nec ad curam

Nouitiorum nisi nouennio à promotione Sacerdotij expletis. Et nemo in Priorem, aut Abbatē promoueri possit, nisi quinquennio saltem in Decanatu, aut Prioratu respectiue, laudabiliter vixerit.

8. Similiter, nec qui ad Religionem Sacerdotes uenerint, nisi elapso dicto tempore sexdecim annorū, promoueri possint. Ad quæ addimus in super ordinātes: quod in vnoquoque Monasterio pro denis quibusque Monachis, vnus tantum constituatur Decanus, vt eorum numerus rectē sit nomini competens, exceptis ab hac consideratione Prioribus, Magistris Nouitiorum, Confessoribus Monialium, Rectoribus membrorum, & Cellerariis, seruatis tamen, in cuiuscumque promotione, quæ in Breui Gregorij XIII. quoad trinam Visitatorum approbationem, & quæ in Synodo Tridentina, quoad sufficientiam eorum, qui confessiones audituri sunt, statuuntur.

9. Pro charitate autem, & pace seruanda, & vt liberius Superiores vota sua exprimere possint, Ordinamus quod si quis eorum reuelauerit aliquid extractatis inter Deputatos, ita quod scandalum oriri possit, ipso facto à ceterorum Deputatorum consortio in agendis, anno integro priuatus existat.

10. Prior autem, & Decani ad aliud Monasterium mutati, postquam sibi de sua mutatione innotuerit, possint audire confessiones Discipulorum suorum, ac Sacerdotum, vt prius, dum illic moram trahunt, ipsisque beneficium absolutionis impendere, cum licentia tamen Superioris Monasterij.

Quomodo dormiant Monachi.

C A P. XXII.

Singuli per singulos lectos dormiant. Lecteria pro modo conuersationis, secundum dispensationem Abbatis sui, singuli accipiant. Si potest fieri omnes in vno loco dormiant, si autem multitudo non finit; denique, aut viceni, cum Senioribus suis, qui super eos solliciti sint, pauescent. Candela iugiter in eadem cella ardeat vsque mane. Vestiti dormiant, & cincti cingulis, aut funibus, & cultellos ad latus non habeant, dum dormiunt, ne forte per somnum vulnerentur dormientes: & vt parati sint Monachi semper, & facto signo absque mora surgentes festinent inuicem se peruenire ad opus Dei, cum omni tamen grauitate, & modestia. Adolescentiores Fratres, iuxta se non habeant lectos, sed permixti cum senioribus. Surgentes vero ad opus Dei, inuicem se moderatè cohortentur, propter somnolentorum excusationes.

I. (SINGVLI PER SINGVLOS LECTOS.)
 Secundum modernum morem propter honestatem, & vt liberius Fratres se exercere possint in orationibus, & aliis exercitiis spiritualibus, & vt vitetur curiositas: Dormitorium diuisum est per diuersas cellas, & assignamus unicuique Fratrum cellam vnam, sic vt singuli in singulis dormiant cellis.

2. Qualibet autem cella habeat in superiori parte ostij foramen rotundum coopertum a foris tabella,

qua

qua faciliter hinc inde deduci possit: per quod Frater in cella existens videri possit à Pralato, siue à Superioribus, quibus tantum hoc concedimus, si se spiritualiter exerceat an aliud agat. Quod foramen nullus ab intus operire præsumat, sub pœna infra scripta.

3. Frater Fratris cellam, etiam si de alieno Monasterio existat, minimè ingrediatur ipso in ea existente, & similiter absente Fratre cuius est cella, sine eius licentia: aut nisi de licentia Pralati vel Seniorum. Et quamdiu cum debita licentia simul in cella sunt, ostium semiapertum teneatur.

4. Nec possit Frater, quamcunque Ecclesiasticam, vel laicam personam, cuiuscunque conditionis existant in cellam introducere, sine licentia Superioris Monasterij.

5. Nec audeat Frater aliquis, sine præfata licentia aliquo tempore cellam claudere, ita quod a foris non possit aperiri clauē communi. Quicumque verò in quolibet supradictorum sex casuum contrafecerit, ieiunet semel in pane & aqua in terra in Refectorio.

6. Frater extra cellam suam existens, licentiam valeat dare alteri Fratri, vt cellam suam, aliqua honesta causa ingrediatur.

7. Et ne contingat à secularibus aliquid asportari de cellis, qui plerunque curiosi per Monasterium, & Dormitorium vagantur: mandamus, vt serraturæ, quæ clausibus communibus aperiantur ostiis cellarum apponantur.

8. Clauēs ad capsas, seu scabella, seu vbilibet nullus ex Fratribus habeat, sine licentia, præter Priore claustralem: cui tantum concedimus, vt ad scabel-

lum, seu capsam ferraturam applicari possit, qua clavi aperiatur, consignando alteram similem clauem Pralato, intra octo dies ab Officialium publicatione. Qui si contrafecerit, dicat intra octo dies totum ex ordine Psalterium, alij autem arbitrariè puniantur.

9. Ordinamus præterea quantum fieri potest, ne confessiones secularium in Dormitorio audiantur a quocunque, cum exinde alij perturbentur.

10. Quilibet Frater cautè teneat lumen in cella, & extinguat: & nullus candelas applicet ad lecticas, aut parietes ligneos, propter incendiij periculum si quis verò contrafecerit, dicat suam culpam in Capitulo, grauius puniendus.

11. Silentium continuum in Dormitorio ab omnibus horis seruetur: nisi aliquis voluerit aliquid breuiter, & submisso voce dicere.

12. Pralati & Seniores, Fratrum confessiones ibi audire, eosque submisso voce exhortari possint.

13. Fratres incedentes per Dormitorium quietè, & leui passu pergant, & in cunctis sic moderatè, & sine strepitu ibidem se habeant, vt alios non inquietent.

14. Singulis hebdomadis Dormitorium cum cellis, propter immunditias scopetur à Fratribus.

15. (CANDELA.) Siue lucerna, vel lampas, qua accendatur à sacrista tali hora, quod Fratres exeuntes à Completorio, semper lumen repereant in Dormitorio, & ardeat tota nocte, vsque ad diem.

16. IN EADEM CELLA.) id est, in Dormitorio, eodem.

17. (VESTITI DORMIANT.) Declaramus hoc modo vestitos dormire Fratres, cum scapu-

lari scilicet & caputio, sicut in die super tunicellam, propter munditiam: quod habet quasi formam Cuculle, secundum Clementinam.

De excommunicatione culparum.

C A P. XXIII.

SI quis Frater contumax, aut inobediens, aut superbus, aut murmurans, vel in alio contrarius existens Sanctæ Regulæ, præceptis Seniorum suorum contemptor repertus fuerit, hic secundum Domini nostri præceptum admoneatur semel, & secundo secrete à Senioribus suis. Si non emendauerit, obiurgetur publicè coram omnibus. Si verò neque sic correxerit, si intelligit qualis pœna sit, excommunicationi subiaceat. Si autem improbus est, vindictæ corporali subdatur.

Qualis debeat esse modus excommunicationis.

C A P. XXIV.

Secundum modum culpæ, excommunicationis, vel disciplinæ debet extendi mensura: qui culparum modus in Abbatis pendeat iudicio. Si quis tamen Frater in leuioribus culpis inuenitur, tantum à mensæ participatone priuetur. Priuati autem à mensæ consortio, ista erit ratio: vt in Oratorio Psalmum, aut Antiphonam non imponat, neq;

lectionem recitet, vsque ad satisfactionem. Refectionem autē cibi, post Fratrum refectionē accipiat, mensura vel hora qua prauiderit Abbas ei competere: Vt si. verbi gratia, Fratres reficiūt Sexta hora, ille Frater Nona: si Fratres Nona, Ille Vesperina, vsque dum satisfactione cōgrua veniam consequatur.

De grauioribus culpis. C A P. XXV.

IS Frater qui grauioris culpæ noxa tenetur, suspendatur à mensa simul & ab Oratorio. Nullus ei Fratrum in vlllo iungatur cōsortio, neque in colloquio. Solus sit ad opus sibi iniunctum, persistens in pœnitentiæ luctu, sciens illam terribilem Apostoli sententiam dicentis, traditum huiusmodi hominem Sathanę in interitum carnis, vt spiritus saluus sit in die Domini. Cibi autem refectionem solus percipiat, mensura vel hora qua prauiderit ei Abbas competere. Nec à quoquam benedicatur transeunte, nec cibus qui ei datur.

Cor. 5.

I (QVI GRAVIORIS CULPÆ NOXA TENETVR.) *Quia in huius Declaratorij, & etiam Ordinationem Capituli Generalis celebrandi plerisque locis & casibus pro qualitate, & grauitate culparum certa pœna seu pœnitētia taxata sūt, pro pace bonorum, & ad reprimendam improborum & temerariorum audaciam: & quia iustum est, vt metus pœna coerceat, quos Dei metus & virtutis amor à malo non reuocat: volumus ac præci-*

pimus

cipimus omnino & inuiolabiliter à transgressoribus obseruari.

2. Quare si delictum, aut transgressio huiusmodi secreta fuerit, secretò quoque taxatam pœnitentiæ facere non postponat, nec aliter à quoquam; etiam à Pralato proprio dispensari valeat: nisi pœnitentiâ per Ordinationes statuta esset publicè peragenda: vt putà in terra in Refectorio comedere, quo casu in aliam secretam commutari possit. Si verò manifestum delictum, aut transgressio ipsa fuerit, publicè etiam, secundum taxatam pœnitentiâ pœniteat. Quod si facere neglexerit aut recusauerit, à nemine vt supra dispensari valeat. Et si intra triduum publicè non pœnituerit, pro huiusmodi contemptu, bis eandem pœnitentiâ facere teneatur. Si verò intra aliud sequens triduum proteruè, & pertinaciter distulerit: eandem pœnitentiâ etiam tertio cogatur iterare. Demum si aliis adhuc tribus diebus animo, (quod Deus auertat) persisterit contumaci & indurato: statim tanquam incorrigibilis, rebellis, & obstinatus, ac contemptor Sanctæ Regule, & Ordinationum Capituli Generalis, custodia donec resipuerit & prædictam pœnitentiâ toties facere promiserit, quoties vt supra distulerat vel recusauerat, mancipetur.

3. Nec in aliquo præmissorum à Pralato suo, nec ab aliquo alio, etiam Præsidente ipso, nisi forte in aliqua breui prædictorum terminorum, dilationis mora: Et hoc ex aliqua rationabili causa valeat dispensari. Maiori quippe vindicta (secundum quod dicit Beatus Pater Benedictus in Regula) subiaccere debet, qui nõ vult humilitate corrigere, quod negligentia culpa deliquit.

Cap. 45.

4. Quod si nec sic respuerit, nec ad cor redierit, tunc demum, quod Regula praescribit fiat, quae praecipit, ut huiusmodi corporali vindicta subiaceat, ut infra patebit.

5. Igitur Generale Capitulum, & Congregationis Regimen, Monasteriorum quoque nostrorum Praelati, praedicta omnia seruent diligenter, & ut dictum est, procurent ab huiusmodi transgressoribus inuiolabiliter obseruari.

6. Quoniam autem ubi maius ex culpa periculum imminet, ibi quoque maior adhiberi debet cura, ne subintret: Ideo maxime inuigilare debent Praelati, caeterique Superiores, in ijs quae ad fidem Catholicam integre, inuiolabiliterque seruandam pertinent. Animaduertant igitur, an in suis Monasterijs ullus sit prauis opinionibus imbutus, vel eo nomine suspectus, omnesque moneant Monachos, ut si quem nouerint aliquid dixisse, aut fecisse, ob quod in suspicionem probabilem talis delicti venerit, ad se statim deferant, aut ad Praesidentem, vel ad Visitatores, aut si magis placet ad viciniorem Episcopum, vel Inquisitorem. Quod si vllò vnquam tempore ad notitiam Superiorum peruenerit, quempiam aliquos hoc modo suspectos nouisse, nec manifestare voluisse: contra eum tamquam fauorem, & de haeresi suspectum procedatur.

7. Si verò aliquid huiusmodi Praesidenti, Visitatoribus, aut Praelatis fuerit denuntiatum, ipsi statim, delata, Romam Procuratori Generali fideliter mittant, Illustrissimis Cardinalibus Inquisitoribus exhibenda.

De ijs qui sine iussione Abbatis iunguntur excommunicatis. CAP. XXVI.

SI quis Frater præsumpserit sine iussione Abbatis Fratri excommunicatio quolibet modo se iungere, aut loqui cum eo, vel mandatum ei dirigere, similem sortiatur excommunicationis vindictam.

Qualiter debeat esse sollicitus Abbas circa excommunicatos CAP. XXVII.

OMni sollicitudine curā gerat Abbas circa delinquentes Fratres: quia non est opus sanis Medicus, sed male habentibus. Et ideo vti debet omni modo, vt sapiens Medicus immittere quasi occultos consolatores Seniperas, id est Seniores sapientes Fratres, qui quasi secretè consolentur Fratrem fluctuantem, & prouocent eum ad humilitatis satisfactionem: Et consolentur eum ne abundantio i tristitia absorbeat: Sed sicut ait apostolus, Confirmetur in eo charitas, & oretur pro eo ab omnibus. Magnopere enim debet sollicitudinem gerere Abbas circa delinquentes Fratres: & omni sagacitate, & industria curare, ne aliquam de ouibus sibi creditis perdat. Nouerit enim se infirmarū curam suscepisse animarum, non super sanarū tyrannidem: & metuet Prophetæ comminationem, per quem dicit Deus. Quod crassum videbatis assumebatis: & quod debile erat proiiciebatis. Et pastoris boni pium imitetur

Matth. 9.

2. Cor. 2.

Ezech. 34.

exem-

Luc. 16.

exemplum: Qui relictis nonagintanovem ouibus in montibus, abiit vnā ouem, quæ errauerat quærere. Cuius infirmitati in tantum compassus est: vt eam in sacris humeris suis dignaretur imponere, & sic reportare ad gregem.

De ijs qui sepius correcti non emendantur.

C A P. XXVIII.

SI quis Frater frequenter correptus pro qualibet culpa, si etiam excommunicatus non emendauerit, acrior ei accedat correctio, id est, vt verberum vindicta in eū procedat. Quod si, nec ita se correxerit, aut forte (quod absit) in superbiam elatus, etiam defendere voluerit opera sua, tunc Abbas faciat quod sapiēs Medicus. Si exhibuit fomēta, si vnguenta adhortationum, si medicamina scripturarum diuinarum, si ad vltimum vltionem excommunicationis, vel plagas virgarum, & iam si viderit nihil suam præualere industriam, adhuc beat etiam, quod maius est suam & omnium Fratrum pro eo orationem: vt Dominus qui omnia potest, operetur salutem circa infirmum Fratrem. Quod si nec isto modo sanatus fuerit: tunc iam vtatur Abbas ferro abscessionis, vt ait Apostolus: Auferte malum ex vobis, & iterum: Infidelis si discedit, discedat: ne vna ouis morbida omnem gregem contamineat.

1. Corint. 5.

2. Corint. 7.

I. (VTA

I. (VTATVR FERRO ABCISIONIS.)

Iste modus abscisionis videtur reuocatus, per Capitulum finale extra de reg. & transf. vbi expresse habetur, fugitiuos requirendos esse, & in carcerem retrudendos, si opus est. Cui & suffragatur Tridentina Synodus, qua precipit eos etiam requiri debere, & tamquam Apostatas puniri, qui aliquam iustam causam suae fugae pretendentes, sine eiusdem tamen allegatione, & approbatione, sponte discedunt: quod nos quoque seruari volumus districtè precipientes omnibus Monasteriorum nostrorum Prelatis, vt in singulis Monasterijs habeant loca custodiae sana, & solida, vbi huiusmodi fugitiui, rebelles, & incorrigibiles retrudantur.

2. Qui si biennium steterint extra Monasterium suae Professionis, & postea fugerint, requirantur à Prelatis Monasteriorum, vnde fugerint, si tamen ibi item per biennium steterint, & non aliter. Nam si per multa vagati essent, & ab vno in quo per biennium non steterint aufugerint, non obstante quod plus biennio à suae professionis Monasterio absuissent, debent nihilominus requiri à Prelatis Monasteriorum, vnde sunt professi, sicuti si ante expletum biennium, post discessum à praefato suo Monasterio aufugissent. Tunc enim debet ipsum suae professionis Monasterium tales requirere: vt in posterum cautior adhibeatur cura in talibus ad professionem recipiendis.

3. Et quoniam vbi maior subest culpa, & grauius scandalum, ibi sollicitior debet esse cura: Ideo declarando ordinamus, vt fugitiui, qui praeter fugam aliquid notabile furto abstulerint, aliudue flagitium perpetrauerint, siue ante, siue post fugam, aut vitiosè

vixerint, omnino non negligantur: sed diligentius, non parcendo laboribus, & expensis requirantur, etiam (si aliter fieri nō potest) auxilio brachij secularis implorato, & ad Monasterium reducantur in custodia retradendi, donec per Capitulum generale, siue Regimen, quid de ipsis agi debeat disponatur.

4 Dare verò cuique licentiam ex Fratribus nostra congregationis ad religionem eiusdem etiam Regula laxiorem transeundi, omnibus Fratribus cuiuscunque status, gradus, ac dignitatis existant, penitus denegamus, Sacri Concilij Tridentini, Pontificiisque Decretis inherentes.

5 Commisi verò nostri incorrigibiles, & cōtumaces, eo modo quo recipiuntur expelli possunt, sublata eis omni spe receptionis. Et si quis eorum post promissam stabilitatem vitiosus, aut scādalous reperi- tus fuerit: seruetur circa eum forma Regula, secundum meritum, vsque ad expulsionem inclusiue. Ad quam tamē nolumus quemquam Prælatotum procedere, nisi seruetis qua infra in susceptione eorum statuimus, scilicet cum consensu omnium Seniorum aut duarum partiū Cōuentus, si illi nō conuenerint.

6 Nulla ratione permittantur Fratres, cum sic expulsis, licentiatis, aut fugitiuis commercium habere, aut conuersationem vllō modo.

si debeant iterum recipi Fratres exeuntes de Monasterio. CAP. XXIX.

FRater qui proprio vitio egreditur, aut proiicitur de Monasterio, si reuerti voluerit spondeat prius omnem emendationē

vitiū

vitij, pro quo egressus est, & sic in ultimo gradu recipiatur: vt ex hoc eius humilitas comprobetur. Quod si denuò exierit, vsque tertio recipiatur. Iam verò postea sciat omnem sibi reuersionis aditum denegari.

1. (PROPRIO VITIO.) Quia vt plurimum videmus experientia docti, Fratres nostros à nobis nõ recedere, nisi diabolica suggestione seductos, ideo Declaramus eos quoque proprio vitio egredi, qui accepta licentia transeundi ad arctiorem Religionem eiusdem nostre Regule, eam non seruant, sed vagantur.
2. Vt autem de omnibus certa statuatur lex, non recedendo à Sacris Canonibus, Primò ordinamus, quod si qui fugitiui sponte ad Monasteria redierint, omnes quidem suscipiantur, sed ita vt quod Dominus iubet pro mensura peccati, sit & plagarũ modus.
3. Quicumque igitur intra dies quinque ad Monasteria fuerint reuersi, arbitrio Prelatorum, non per carcerem, pro sola fuga puniantur. Transactis autẽ quinque diebus, carceri mancipentur. Quod si ultra dies triginta redire distulerint, tum iuxta Sanctissimi Patris nostri Benedicti Regulam in ultimo loco, & in carcere recipiantur. Si autem per integrum annum à Congregatione eos abfuisse cõtigerit, præterquam quod prædictis omnibus pœnis subiacebũt, in nullo insuper Monasterio, inconsulto Regimine suscipi possint, quas pœnas declaramus solius fuga causa talibus deberi.
4. Horum verò nulli è formali carcere liberari possint, nisi per Diffinitores, aut per Regimẽ: & tũe nisi prius confecto processu, & considerato an vera

narra-

narrata sint, & qua poena sint rei multandi facto iudicio.

5. Nec sic liberatis locus professionis restituatur, nisi in Capitulo Generali nouem diffinitores omnes consenserint: & his referentibus ad vniuersos Congregationis Pralatos, dua eorum, ex tribus partibus id approbauerint. In qua loci restitutione, tantundem temporis illis restituendum, aut reponendum esse declaramus, quantum in Congregatione, ipsi fugitiui ante fugam fuerint, non autem quantum eidem etiam abfuerunt. Non enim ferendum est, vt qui exempli causa, decimo professionis suae anno Religionem deseruit, & anno vigesimo, id est decimo post fugam receptus fuit, eos precedat qui integros quindecim aut nouendecim annos perseuerarunt sub suauis obedientiae iugo: sed maxima erga illos Patrum liberalitas erit, si decem anni quos illi fugiendo prodegerunt, poenitentibus reponantur. Quam declarationem in ijs etiam obseruandam dicimus, quibus per Patres fuit restitutus locus professionis anno millesimo quingentesimo septuagesimo septimo.

1577.

6. Prater haec, si fugitiuus habitum dimiserit, vt Apostata, iuxta Sacros Canones puniatur. Si autem alia quaeuis, prater fugam animaduertenda, tam in congregatione, quam extra perpetrarit, exactissimam omnium reddat in iudicio rationem, poenae debitas recepturus aequo ac si minime aufugisset.

7. Quibus omnibus rite peractis & in acta relatis, si digna deinde poenitentiae opera fecerint, laudabiliter in congregatione viuendo, poterunt omnibus Diffinitoribus consentientibus, munerum congregationis omnium, pro subsequentium temporu

tionem

tione esse capaces, si trinas *Visitatorum* approbationes, in singulis triennijs obtinuerint: vt scilicet post primum reuersionis suae triennium *Subdiaconorum* gaudeant dignitate: Post secundum *Diaconorum*: Post tertium *Sacerdotum*, ac deinceps etiam quascunque fuerint dignitates per ordinem idonei iudicati, dummodo in singulis triennali censura sex *Visitatorum*, vt dictum est, & nouem *Diffinitorum* suffragijs fuerint approbati.

8. Hoc idem intelligi volumus de *Fratribus* nō fugitiuis, qui tamen semel custodia fuerint legitime mancipati. Declaramus autē pœnā legitimi carceris, quam consequitur infamia, & inhabilitas assequendi gradum Superioritatis, nulli inflictam esse intelligi debere, exceptis iis qui ob fugam carcerati sunt: nisi per *Diffinitores* in *Capitulo Generali* nominati, & expresse caueatur, & declaretur carcerem huiusmodi legitime ad pœnam datum esse.

9. Vt autem fugitiui, & suspecti à non suspectis, vel fugitiuis dignoscantur: Ordinamus quod *Fratres* cuiuscūque dignitatis, aut conditionis fuerint, qui quacunque de causa à suis *Monasterijs*, ad alia loca pergunt, secum deferant literas patentes Superiorum suorum, cum expresso nomine locorum, per quae transire, aut venire debebunt, subscriptas ac sigillo munitas: secus vbicunque fuerint inuenti, tãquam fugitiui, custodia mancipentur à quibuscūq; *Pralatis*, aut Superioribus *Monasteriorum* nostrorū.

10. Si autem praedicti fugitiui, & licentiati, aut expulsi, extra *Congregationem* nostram vitam finierint, nullatenus ad sepulturam fratrum nostrorum recipiantur, sed in *secularium Cœmeterijs* tumulentur. Si verò laudabilem vitam duxerint, cum con-

sensu maioris partis Conuentus recipi poterunt.
 11. Admoneantur etiam Patres Monasteriorum
 nostrorum de Fratribus fugitiuis, expulsis, & li-
 centiatis à Superioribus Monasteriorum, à quibus
 recedant, quemadmodum fit de fratribus defunctis,
 vt ab omnibus euitari possint.

De Pueris minori aetate, qualiter corripiantur.

C A P. XXX.

OMnis aetas, vel intellectus proprias de-
 bet habere mensuras. Ideoque quoties
 Pauci, vel Adolescentiores aetate, aut qui mi-
 nus intelligere possunt, quanta poena sit ex-
 communicationis, Hi tales dum delinquant,
 aut ieiuniis nimis affligantur, aut acerbis ver-
 beribus coerceantur, vt sanentur.

1. OMNIS AETAS, VEL INTELLECTVS.
 Quoniam Sacrosanctum Concilium Tridentinum
 tempus emittendae Professionis praescribit, expleto
 scilicet aetatis Anno sexto decimo, eius vestigiis non
 quoque firmiter inherentes, declaramus nullum No-
 uitium, posthac ad probationem recipiendum esse,
 qui non expleuerit decimum quintum annum.
2. Circa verò Adolescentiores fratres, quia experi-
 entia didicimus, quosdam ex his incurabiles agri-
 tudines incurrisse, ob nimias austeritates: Hortamur
 Praelatos, & Patres Monasteriorum nostrae
 congregationis, vt in Ieiuniis, & Vigiliis Regula-
 ribus erga huiusmodi Adolescentes pium & discre-
 tum habeant intuitum: quatenus in validiori aetate

Regularis vite obseruantiam propensiori fructu valeant obseruare.

3. Mandamus item vt Iuniores fratres, sub cura Magistri Nouitiorum, per quinquennium ad minus, instituendos relinquunt, nec amoueant nisi aliqua coacti necessitate.

De Cellerario Monasterij qualis sit.

CAPVT XXXI.

Cellerarius monasterii eligatur de cōgregatione sapiens, maturus moribus, sobrius, non multum edax, non elatus, nō turbulentus, non iniuriosus, non tardus, non prodigus, sed timens Deum, qui omni congregationi sit sicut pater. Curam gerat de omnibus: sine iussione Abbatis nihil faciat: quæ iubentur, custodiat: fratres non contristet. Si quis autem frater ab eo fortè aliquid irrationabiliter postulat, non spernendo eū contristet: sed rationabiliter cum humilitate malè petenti deneget. Animam suam custodiat, memor semper illius Apostolici: quia qui benè ministrauerit, gradum bonū sibi acquirit. Infirmorum, infantium, hospitem, pauperumque cum omni sollicitudine curam gerat, sciens sine dubio, quia pro his omnib. in die iudicij rationē redditurus est. Omnia vasa monasterij cunctamque substantiam, ac si altaris vasa sacrata conspiciat. Nihil ducat negligendum: neque auaritiæ studeat, neque prodigus sit, aut extirpator sub-

1. Tim. 4.

Matth. 25.

E 2 stantia

Eccles. 18.

stantiæ monasterii: sed omnia mensurate faci-
 ciat: & secundum iussione[m] Abbatis. Hu-
 militatem ante omnia habeat: & cui substā-
 tia non est quæ tribuatur, sermo responsio-
 nis porrigatur bonus, vt scriptum est: Sermo
 bonus super datum optimum. Omnia quæ
 ei iniunxerit Abbas, ipse habeat sub cura sua:
 A quibus cum prohibuerit, non præsumat.
 Fratribus constitutam annonam sine aliquo
 typo vel mora offerat, vt non scandalizen-
 tur: memor diuini eloquii, quid mereatur
 qui scandalizauerit vnum de pusillis. Si con-
 gregatio maior fuerit, solatia ei dēur: à qui-
 bus adiutus & ipse æquo animo implcat of-
 ficiu[m] sibi commissum. Horis competi-
 bus dentur quæ danda sunt, & petantur quæ
 petenda sunt: vt nemo perturbetur, neque
 conturbetur in domo Dei.

Matth 18.

1. (ELIGATUR.) A pralato scilicet, de consilio
 Seniorum, Patribus præponendus. Sit autem De-
 canus, & omnino moribus grauis, & probatus.

2. (ANIMAM SVAM CVSTODIAT.)
 Cellerarij non sic se immergant temporalibus, quin
 vacent spiritualibus: sed sic transeant per bona tē-
 poralia, ne amittāt aterna. Et vt facilius spiritua-
 libus exercitijs vacare possint, volumus omnino, vt
 in Dormitorio dormiant, negotia tamen sua in
 Celleraria exerceant.

3. (SINE IYSSIONE ABBATIS NI-
 HIL FACIAT.) Et precipue, ne omnino fabri-
 cet intus aut extra Monasterium, sine scitu vel vo-
 luntate Pralati sui. In alijs quoque rebus, quæ erunt

aliquis

alicuius momenti, vel considerationis, vt puta in venditione Frugum, Vini, Olei, & aliarum rerum in quantauis summa, & similibus, cum Pralato vel eo absente, cum Superiore communicet.

4. Caueant autem omnino à cuiusuis arboris incisione, super possessionibus Monasterij: ita vt ne vnam quidem in scio Pralato, aut incidant, aut incidere faciant, grauitè si secus fecerint, etiam per depositionem puniendi. Experientia enim edocti, quantam ex arborum incisione Monasteria patiuntur ruinam cognouimus. Caueant insuper ne Monasteria debitis aggrauent sua incuria, quod si fecerint deponantur.

5. (INFIRMORVM, ET PAUPERVM.)
Hanc partem Regula, cum omni diligentia, & timore Dei seruet Cellerarius, & præcipue in absentia Pralati, sciens secundum Regulam, quod de omnibus est in Die Iudicij redditurus Domino rationem.

1. (NIHIL NEGLIGENDVM DVCAT.)
Quilibet Cellerarius computa, rationes, debita, & credita Monasterij quater in anno, hoc est per singulos quosque tres menses, ostendat Pralato, & Superioribus: qui omnes eadem manu sua subscribât. Et mutatus ad aliud Monasterium, priusquam recedat procuret pro posse rationem ponere præsentibus socijs suis: Nec non rationem omnino reddat de exercitio sibi commissò, coram Superioribus præfati Monasterij. Quod si non fecerit, ieiunet semel in pane & aqua, vltèrius etiam acrius à Visitatoribus puniendus, & corrigendus; ipsi si indulgentiores fuerint à Diffinitoribus puniendi.

2. Expensa verò quotidiana ab Abbate singulo

quoque mense videantur, vnà cum Diurno à Cellerario conscripto. Et si inuentus fuerit aliquid contra prohibitionem Prælati notabiliter fecisse, prædicto modo similiter puniatur.

3. Ordinamus quod temporalia Monasteriorum nostrorum negotia per seculares aut commissos, potius quam per Monachos tractentur, præsertim in emendis rebus, quæ quotidiano vsui sunt necessaria. Quando verò Cellerarium equitare contingat, nullo modo solus vadat: sed saltem cum socio famulo semper existat, præcipuè si pedester iter faciat.

De Ferramentis, vel rebus Monasterij,

C A P. XXXII.

Substantiæ Monasterij in ferramentis vel vestibus seu quibuslibet rebus, prouideat Abbas Fratres, de quorum vita & moribus securus sit: & eis singula vt utile iudicauerit consignet custodienda, atque recolligenda. Ex quibus Abbas breue teneat: vt dum sibi in ipsa assignata Fratres vicissim succedunt, sciat quid dat aut quid recipit. Si quis autem fordidè, aut negligenter res Monasterij tractauerit corripatur: si non emendauerit disciplina Regulari subiaceat.

I. (S V B S T A N T I Æ M O N A S T E R I I.)
Quilibet Officialis intra mensem, à die publicationis sue faciat Inuentarium de rebus Monasterij, quæ pertinent ad suum Officium. Et Prælati habeat apud se Inuentarium vniuersale omnium rerum tam mobilium quam immobilium Monasterij, &

per

verdantur: quod etiam omnino Visitatoribus exhibeatur.

2. Omnes verò libri Monasteriorum nostrorum notentur in Inventario, scribendo in eis congregationis nomen, ac Monasterij cuius sunt: nec non numerum videlicet librorum eiusdem Monasterij per ordinem.

3. Tapetia verò Ecclesiarum, & ornamenta Diuino cultui dicata, quia non sunt amplius ad humanos vsus transferenda, deinceps secularibus non accommodentur: nisi fortè immineret periculum grauioris scandali: quo casu habita discretionè personarum, & tēporum, Prælati prudenter prouidere possint.

4. (CONSIGNET CUSTODIENDA.) Diligenti cura faciant Patres hoc capitulum obseruari, vt sollicitè custodiantur, & conseruentur omnia bona mobilia Monasteriorum.

5. Sanè cum priuilegia ipsa congregationis multis magnisque sumptibus, ac difficultatibus impetrata sint, summa diligentia, & custodia obseruari mandamus. Quæ cum etiam quadruplicata sint, quatuor Monasteriis deputamus custodienda, videlicet. In Monasterio S. Iustina de Padua, S. Spiritus prope Papiam, Abbatia Florentina, & S. Pauli de Vrbe. In quibus Monasteriis maxima cura seruari volumus in loco tuto ab igne, ab humiditate, à furi- bus, in capsâ forti habente duas claues. Extrahanturque bis, aut ter in anno: ne fortè à tineis corro- dantur, aut aliter deuasentur: nec teneantur pli- cata, quia facilius rumpuntur, sed in rotulo interpo- nēdo sericum, vel aliam rē subtilem supra scripturā.

6. Distinctius autem mandamus, & inhibemus, ne inde amoueantur, sine speciali licētia Præsidentis, vel

duorum Visitatorum. Vrgente verò necessitate, absque licentia eorum ferri possint ad alia Monasteria nostra tantum.

7. Qui ea requisierint, teneantur remittere, post usum eorum intra mensem, legitima causa cessante. Et si distulerint intra mensem remittere, is qui acceperit singulis diebus septē Psalmos pœnitētiales, cū Litaniis, vsq; quo remissa fuerint dicere teneatur.

8. Qualibet verò Monasteria habeant transumpta authentica priuilegiorum saltem vsitatorum, qua accuratè custodiantur: caueantque omnes de congregatione nostra, ne sine licentia saltem vnius Visitatoris, Priuilegia, aut eorum exemplaria cuiquā, quam de ipsa Congregatione ostendant, prater quā in graui necessitate. Quod etiam cautè fiat, ostendendo si satis erit tantum particulas quæ facto opus erunt.

9. Pralati verò priuilegiorum nostrorum exemplaria, & omnia ab ipsis Priuilegiis extracta de manib. Fratrum nostrorum requirant, & apud se seruent.

10. Si quæ sunt autem alia Scriptura ad Congregationem nostram spectantes, in Monasterio. S. Iustina seruentur.

11. Sigilla Congregationis, tam magnum, quam paruum cautissime custodiantur: ne aut amittantur, aut aliqua fraus fiat.

12. Quodlibet autem Monasterium, diligenter seruet sua sigilla, siue magnum, quo vtantur, cum quid sit nomine Pralati & Conuentus: siue paruum quo vritur Pralatus in priuatis literis, & nullus aliorum Fratrum, nisi de licentia ipsius Pralati, vti possit ipso sigillo. Quæ sigilla tam Congregationis quam Monasteriorum, sic quis suadente Diabolo falsificare præ-

sumpse-

sumpserit, stet degradatus per menses duos, post omnes Professos, ieiunetque semel in hebdomada in pane & aqua in Refectorio durante ipsa degradatione.

13. Et quia non sufficit custodire scripturas, & Iura Monasteriorum, nisi ab impugnantibus tueantur, Idcirco statuimus, quod si aliquando Secularis, aut Ecclesiastica persona Iura aut Priuilegia Congregationis in toto vel in parte infregerit, vel aliquo modo molestare tentauerit, si quidem ipsa iniuria in detrimentum particularis tantum Monasterij cesserit, Prælati Monasterij omni quo voluerit iusto remedio causam suam impigre, prudenterque tueatur: nec aliquo modo Iura, ac priuilegia ipsa violari permittat. Vbi verò se causa tuenda impari viderit, Patri Præsidenti vel Visitatori negotium omne insinuare non negligat: quem omnino volumus causam huiusmodi in se suscipere, & sumptibus ipsius Monasterij in Romana Curia, vel alibi, sicut opus fuerit, tueri.

14. Si verò Præsident, aut Visitatores ipsum Monasterium iudicauerint impotes ad expensas, fiat sumptibus Congregationis: ad quas restituendas ipsum Monasterium teneatur, nisi Capitulum generale duxerit indulgendum.

15. Poterunt tamen Pater Præsident, cum vno Visitatore, vel duo Visitatores providere, quod vnum, aut plura Monasteria subueniant Monasterio impotenti pro iure suo tuendo, si in congregatione desint pecunia: restitutione tamen fienda de pecunijs commodatis, tempore per ipsos constituendo.

16. At si molestia illata ad totius congregationis redundat iacturam. Pater Præsident communibus cō-

gregationis sumptibus defendere teneatur.
 17. In vnoquoque Monasterio sit Registrum, in quo
 quæ singulis annis per Generale ordinantur Capi-
 tulum notentur: videlicet, quæ totam respiciunt
 congregationem. Et similiter habeatur libellus, in quo
 notentur ea quæ specialiter ad vnumquodque Mo-
 nasterium pertinent, prout fuerint annuatim per
 Capitulum Generale Dietas & Visitatores ordinata.

Si quid debeant Monachi proprium habere.

CAP. XXXIII.

PRæcipuè hoc vitium amputetur de Mo-
 nasterio: ne quis præsumat aliquid dare,
 aut accipere, sine iussione Abbatis, neque a-
 liquid habere proprium, nullam omnino re-
 neque codicem, neque tabulas, neque gra-
 phium, sed nihil omnino: quippe quibus nec
 corpora sua nec voluntates licet habere in
 propria potestate. Omnia verò necessaria à Pa-
 tre Monasterii sperare: nec quicquam liceat
 habere, quod Abbas non dederit, aut permi-
 serit. Omniaque omnibus sint communia, ut
 scriptum est, nec quisquã suum esse aliquid
 dicat, aut præsumat. Quod si quisquam hoc
 nequissimo vitio deprehensus fuerit delecta-
 ri, admonetur semel, & iterum: si non emen-
 dauerit correptioni subiaceat.

Act. 7.

I. (RADICITVS.) Intentio Regula est, q̄ non so-
 lum in exterioribus amputanda sit proprietatis: sed
 etiam, quando Prælati perpendit aliquam rem in
 medio affectu possideri, ita vt forte Frater resistere
 si d

si ab eo auferri contingeret. Propterea Patres caueant, ne aliquid concedant alicui ad vsum in vita eius: quia talis concessio est valde proprietati similis, sed concedant, vsque ad beneplacitum Superioris.

2. Permittimus autem fratribus nostris habere breuiaria, & diurnaliam cum licentia suorum Prælatorum, & pro vsu tenere, etiam si missi fuerint ad alia loca congregationis nostræ: restituenda nihilominus cū aliis libris, post vsu eorum, vel decessum, vel mortem, illis Monasteriis, quibus inscripta fuerint.

3. Et quoniam multe sepe oriuntur lites, cum aliquis ex Fratribus moritur, extra suæ professionis Monasterium, tum super libris, tum super aliis rebus: ad eas tollendas, ordinamus, quod tam libri non signati, quam alia omnia, quæ reperta fuerint, apud quemuis nostræ congregationis Prælatum Monachum siue Commissum defunctos, intelligantur esse & sint eius Monasterij, in quo talis defunctus assignatus erat: nisi forte ipse ante mortem ad leuandam conscientiam alicui coram testibus dixisset, hanc aut illam rem esse huius vel illius Monasterij.

4. In ipsis etiam Breuiariis, sicut & in aliis libris scribatur nomen Monasterij vbi exquisita fuerint, & nomen Casinensis congregationis, alias S. Iustina de Padua. Mandantes omnibus nostræ congregationis Patribus, vt cum finito Capitulo, ad propria Monasteria applicuerint, in ipsorum reformatione Monasteriorum, ante, vel post Officialium absolutionem immediatè, Breuiaria, & libros, & alia quæcumque, si habuerint concupiscibilia, sibi à Fratribus deferri mandent, vel nuntiari: Quæ omnia ipsorum arbitrio, & eorum beneplacito, sunt dispensanda, vt

vitium proprietatis amputetur in Monachis.

5. Curent etiam, vt singuli Monachi, singulis annis conscribant librorum omnium quos habet Inuentarium, quod proprijs Prælati exhibeant. Qui diligentissimè considerabunt, an in iis sint libri hereticorum, aut aliter per Indicem prohibiti aut suspecti. Insuper omnium Monachorum cellas ter saltem in anno visitabunt, inquirentes an alios habeant libros, præter in Inuentario descriptos. Quod si quis deprehendatur huiusmodi libros vetitos aut suspectos habere, admoneatur statim Procurator Generalis de qualitate persona, & librorum, vt ad Illustrißimos Cardinales inquisitores deferre possit.

6. Insuper etiam strictius imponant, vt omnes pænes quos pecunia quauis causa deposita fuerint tam Monasteriorum nostrorum, quam aliarum quarumcunque personarum, eas sibi assignent.

7. Et ne quandoque aliquod scandalum oriri contingat, inhibemus etiam Fratribus nostris, ne inordinate per se vel per alios à parentibus suis, vel ab alijs secularibus Breuiaria, vel alios codices ement causa pecunias exigant. Qui contra fecerit, libere priuetur, & ieiunet in terra in pane & aqua in Refectorio, amplius pro qualitate librorum puniendus.

8. Inhibemus etiã ne quaslibet res inuicem emant aut vendant. Contrafacientes rebus & pecuniis libere priuentur, comedantque in terra in Refectorio in pane & aqua, pro qualibet vice.

9. Insuper nemo Fratrum nostrorum præsumat quicquam emere, in quibusuis ciuitatibus aut locis nomine laicorum, aut etiam ab eis accipere, vt id præstet absque gabellarum solutione. Quod si quis non obserauerit, si quidem fuerit in dignitate constitutus

stitus

stitutus per depositionem puniatur. Si verò fuerit simplex Monachus degradetur, habita consideratione grauitatis criminis: sed si fuerit commissus, aut expellatur, aut grauissimis pœnis subiaceat.

10. Ordinamus etiam, & precipimus, quod nullus nostræ Congregationis professus, seu aliter in nostris Monasterijs sub obediētia Patrum constitutus, etiam si fuerit officialis in Monasterio, præter Cellerarios, audeat tenere vel expendere pecunias, sine licentia Pralati sui: sed pecuniam ad se peruenientem deferat Prelato suo. Quam constitutionē mandamus omnibus Prelatis, & Patribus nostræ Congregationis, quatenus realiter & cum effectu faciant in suis Monasterijs obseruari. Huiusmodi autem licentiam tenendi pecunias non possint Pralati Monachis concedere, sub pœna priuationis si concesserint, aut in Monachos delinquentes non aduernerint. Qui quidem transgressores, tanquã proprietarij, pro qualitate culpa seuerissime sunt plectendi.

11. Ordinamus insuper, ne quis Pralatus, aut Frater nostræ Congregationis audeat pecuniam vel aliam rem cuiuscumque personæ, nomine depositi recipere: nisi de scientia duorum, aut trium Monachorum sui Monasterij, qui sint loco testium rei sic deposita, præuia tamen scientia Pralati sui.

12. Restituantur etiam sub testimonio adeò bono, quod inde scandalum oriri non possit. Qui aliter fecerit, si quidem Pralatus fuerit, eò ipso sit suspensus à Diuinis, donec duobus, aut tribus Fratribus, qui sint loco testium, huiusmodi depositum notificauerit. Si autē alius Superior fuerit, per mensem stet ad locum Professionis suæ. Qui verò Superior non fue-

rit per mensem stet degradatus post omnes professos
& hoc nisi intra triduum Superiori Monasterij no-
tificauerit.

Si omnes aequaliter debeant necessaria accipere.

C A P. XXXIV.

Abor. 4.

Sicut scriptum est: Diuidebatur singulis
prout cuique opus erat, vbi non dicimus
vt personarum, quod absit, acceptio sit, sed
infirmorum consideratio. Vbi qui minus
indiget agat Deo gratias, non contristetur.
Qui verò plus indiget humilietur pro infir-
mitate, & non extollatur pro misericordia
& ita omnia membra erunt in pace. Antea
omnia ne murmuracionis malum pro quali-
cunque causa in aliquo qualicumque verbo
vel significatione appareat. Quod si cõpra-
hensus fuerit quis, districtiori discipline sub-
datur.

De septimanarijs coquina. C A P. XXXV.

Fratres sic sibi inuicem seruiant, vt nul-
lus excusetur à coquinæ officio, nisi a
ægritudine, aut in causa grauis utilitatis quæ
occupatus fuerit: quia exindè maior merces
& charitas acquiritur. Imbecillibus autem
procurentur solatia, vt non cum tristitia
faciant, sed habeant omnes solatia secun-
dum modum congregationis aut positionem loci.
Si maior congregatio fuerit, cellerarius excu-
setur.

culsecurà coquina, vel si qui, vt diximus, maioribus vtilitatibus occupantur. Cæteri verò sibi sub charitate inuicem seruiant. Egressurus de septimana, sabbato munditias faciat. Linteas, cū quibus sibi fratres manus aut pedes tergant, lauet. Pedes verò tam ipse qui egreditur, quam ille qui intraturus est, omnibus lauent. Vasa ministerii sui, munda & sana cellera: ioreconsignent. Qui cellerarius item intranti consignet: vt sciat quid dat, aut quid recipit. Septimanarii autem, ante vnam horam refectionis, accipiant super statutā annonam singulos biberes, & panem: vt hora refectionis sine murmuratione & graui labore seruiant fratribus suis. In diebus autem solennibus vsque ad Missas sustineant. Intrātes & exeuntes hebdomadarii, in oratorio mox Matutinis finitis Dominica, omniū genibus prouoluantur, postulantes pro se orari. Egredientes autem de septimana dicant hunc versum. Benedictus es Domine Deus, qui adiuuisti me, & cōsolatus es me. Quo dicto tertio, accipiat benedictionem egrediēs. Subsequatur ingrediens, & dicat. Deus, in adiutorium meum intende: Domine ad adiuuandum me festina. Et hoc idem tertio repetatur ab omnibus, & accepta benedictione; ingrediatur.

I. (N V L L V S E X C V S E T V R.) Ergo nec Prior Claustralis, maximè cum Prelatus erit in Monasterio: excepto Cellerario de quo infra in eodem capitulo. Qui Prior ad mensam quoque etiam absente Prelato legere & seruire debet.

1. (SINGVLOS BIBERES, ET PANEM.)
Infra, de hebdomadario Lectore dicit Mixtum, quod intelligimus tātum vini quantum capere potest vnus scyphus, cum quo in Refectorio bibitur, & circa vncias duas panis.

2. Quòd verò dicitur de hebdomadariis Coquina, idem dicitur de omnibus officialibus, qui in suis officiis occupati, nequeunt prima mensa interesse. In Ieiuniis verò de precepto, fieri potest cum licentia Superioris Monasterij.

3. (PROVOLVATVR.) Declaramus quod egrediens de septimana, Dominico die finito Matutino, stet genibus flexis ante altare, & dicat versus: Benedictus es Domine Deus, &c. quo tertio Choro repetito: Superior dicat Versus, Saluum fac seruum tuum, sicuti in talium ceremoniarum particulari libro notatum est. Posthac statim, qui ingreditur dicat simili modo, ter: Deus in adiutorium meum intende: Domine ad adiuuandum me festina, quo tertio repetito à Choro, Superior subiungat versus: Saluum fac seruum tuum, sicut notata sunt, vt supra.

De Infirmis Fratribus. CAP. XXXVI.

Infirmorum cura ante omnia & super omnia adhibenda est, vt sicut reuera Christo, ita eis seruiatur, quia ipse dixit, Infirmus fui, & visitastis me. Et quòd fecistis vni de his minimis meis, mihi fecistis. Sed, & ipsi infirmi considerent in honorem Dei sibi seruari, & non superfluitate sua contristent Fratres

Math. 25.

luos

tuos seruientes sibi. Qui tamen patienter portandi sunt: quia de talibus copiosior merces acquiritur. Ergo cura maxima sit Abbati, ne aliquam negligentiam patiantur. Quibus Fratibus infirmis sit cella super se deputata, & seruator timens Deum, & diligens ac sollicitus. Balneorum vsus infirmis quoties expedit offeratur. Sanis autem, & maxime iuuenibus tardius concedatur. Sed & carni-um esus infirmis omninoque debilibus pro pro reparatione concedatur. At vbi meliorati fuerint, à carnibus more solito omnes abstineant. Curam autem maximam habeat Abbas ne à Cellerariis aut seruatoribus negligantur infirmi: quia ad ipsum respicit, quicquid à discipulis delinquitur.

I. (SIT CELLA PER SE DEPVATA.)
Volumus, in quantum fieri potest, vt quilibet Infirmus habeat lectum separatum & cellam cum camino: nec vlli omnino labori, vllique impense parcat, vt infirmis necessaria obsequia tum spiritualia tum corporalia non desint. Quod presertim attendatur in Monasterijs qua sunt extra ciuitates: in quibus non aequè faciliter & commode possunt Infirmis necessaria exhiberi, tam respectu Medicorum quam aliarum rerum requisitarum. Prouideant igitur Pralati talium Monasteriorum, vt siue ipsos infirmos in Monasterijs siue in ciuitate curandos duxerint, nullo omnino re indigeant que ad salutem tam corporis quam anima non solum necessaria sed etiam condecens tantum fuerit. In quo si de negligentia fuerint conuicti, puniantur à Regimine sine misericordia, quam ipsi quoque exhibere nolue-

unt, maximè ea indigentibus infirmis.

2. Esus tamen carniū in diebus Veneris, ac Sabbathi, ac aliis, ab Ecclesia prohibitis, non concedatur, nisi Infirmis in lecto decumbentibus, & tunc etiam consilio vtriusque Medici, corporalis scilicet & spiritualis adhibito.

3. Ordinamus etiam, quod nullus Fratrum loquatur cum Medico, aut ab eo petat consilium, sine licentia Superioris: nec potionem aliquam, vel pillulas custodia egentibus sine speciali licentia Medici capiat. In vtroque autem prædictorum casuum, qui contrafecerit, dicat ter septem Psalmos pœnitentiales cum Litanis.

4. Moneatur planè Medicus, quod audita diligenter morbi qualitate ab Infirmo, remedia, medicina ac vita modum non Infirmo, sed Infirmario notificet. Ad mensam, si plures sunt Infirmi, cum modestia sedeant, & aliquid in principio refectiōnis saltem legatur: nec bis in die carnes comedant, nisi de consensu Medicorum, quibus etiam sufficere credimus uncias octo pro qualibet persona.

5. Sint Infirmi obedientes Infirmariis suis, & cōtra Infirmarij sint discreti, & compatientes Infirmis suis. In tangendo autem corpora nuda Infirmorum, sint valde cauti Infirmarij, & seruitores: vt suadente necessitate id faciant, & cum omni honestate.

I. (BALNEORVM VSVS.) Intelligimus de Balneis, quæ sunt in Monasteriis. Ad Balnea verò, quæ sunt extra Monasteria propter periculum animorum nemo accedere præsumat, sine licentia speciali Capituli Generalis, si proximè fieri debet, & non est periculum in mora, aliter Præsidentis, aut vnius ex Visitoribus suis. Quando etiam maior instat

neces-

necessitas, & differri non posset, sufficiat licentia Prælati sui, unâ cum Deputatis. Si igitur pro aliquo infirmo Fratре petenda sunt Balnea, Prælatus ipse & non alius requirat ipsam licentiam.

2. Et ne aliqua facilitate inducantur Fratres ad Balnea requirenda, facilis eis licentia non tribuatur: sed si quis talibus indigerit, consulat Prælatum Medicum, & si aliis remediis infirmo subueniri poterit, hortetur ut faciat. Quod si Medicus, eidem Fratri usum Balneorum, omnino necessarium esse duxerit, tunc Prælatus cum consensu suorum Deputatorum licentiam à Capitulo Generali, si tunc celebrabitur: sin autem, à Patre Præsidente, aut ab aliquo Visitatorum petat. Qua obtenta Fratri indigenti à Monasterio suo ita provideatur, quod non cogatur mendicare. Illud autem declaramus Monasterium suum, aut in quo Professionem emisit, aut in quo per biennium commoratus est. Si verò à Monasterio quidem suâ Professionis per biennium abfuerit, in nullo autem alio biennio permanferit, sed in diuersis Monasteriis fuerit, tunc ad expensas teneatur Monasterium suâ Professionis. Quod etiam intelligimus de grauibus infirmis.

3. Nec presumant Fratres, pro Balneis consequendis infestare Medicos: sed tantum suorum Superiorum prouisione, iuxta præscriptam formam, qui indigerit accipiat.

4. Quam quidem licentiam, declaramus, non nisi per biennium valituram. Quo elapso, & Monasterium ipsum quod ad expensas tenebatur liberum remaneat, & denuo illam gratiam petere teneatur si indigerit.

5. Fratres igitur nostræ Congregationis euntes

ad Balnea, licet è diuersis Monasterijs ibi conueniant, aliorum tamen Monasteriorum nostrorum Superioribus deferant, quos ibi adesse contigerit, conferantque simul omnia, tanquam Fratres, & commodè fieri potest, simul cohabitent.

6. Nec pecunias pro expensis Balneorum sibi creditas aliter expendere præsumant, rectoque itinere vadant & reuertantur, nullo pacto vagantes ad alia loca diuertentes. Contrafacientes dicantur Paterium ex integro, vltimus arbitrio Superioris grauius puniendi.

7. (NON NEGLIGANTVR INFIRMI.) Non solum in temporalibus, sed nec in spiritualibus etiam, vt videlicet admoneantur, ne omittant propter infirmitatem Confessionem, & Communionem temporibus consuetis, imò hortentur, vt ea diligentius faciant.

De Senibus, vel Infantibus.

C A P. XXXVII.

Licet ipsa natura humana trahatur ad misericordiam, in his ætatibus, Senum vt videlicet & Infantum, tamen & Regulæ auctoritas eis prospiciat. Consideretur semper in eis imbecillitas, & nullatenus eis difficultas Regule teneatur in alimentis: sed fit eis pia consideratio, & præueniant horas Canonicas.

(SENVM.) Non tam ætate, quam imbecillitate, iuxta Prælati considerationem. Infantes vero recipimus omnino, sicuti supra dictum est, de Patris minori ætate.

De Hebdomadario Lectore.

CAP. XXVIII.

Mensis Fratrum edentium lectio deesse non debet: nec fortuito casu, qui acciderit codicem legere audeat ibi, sed lecturus tota hebdomada Dominica ingrediatur. Qui ingrediens post Missas & Communionem, petat ab omnibus pro se orari, ut auertat ab eo Deus spiritum elationis. Et dicatur hic versus in Oratorio tertio ab omnibus, ipso tamen incipiente: Domine labia mea aperies: & os meum annuntiabit laudem tuam. Et sic accepta benedictione ingrediatur ad legendum; summumque fiat silentium ad mensam, ut nullius mustitatio, vel vox, nisi solius legentis ibi audiatur. Quæ verò necessaria sunt comedentibus, & bibentibus, sic sibi inuicem ministrent Fratres, ut nullus indigeat petere aliquid. Si quid tamen opus fuerit, sonitu cuiuscunque signi potius petatur quam voce. Nec præsumat ibi aliquis de ipsa lectione, aut aliunde quicquam requirere, ne detur occasio: nisi fortè Prior voluerit pro ædificatione aliquid breuiter dicere. Frater autem Hebdomadarius accipiat mixtum priusquam incipiat legere, propter Communionem Sanctam, & ne fortè graue sit ei ieiunium sustinere. Postea autem cum Coquinæ hebdomadarius & seruatoribus reficiatur. Fratres autem non per ordinem legant, aut cantent, sed qui ædificent audientes.

1. (MENSIS FRATRVM.) Ad secundam mensam, vbi maior fuerit congregatio, non desit lectio.

2. (LECTIO DEESSE NON DEBET.) In Lectionibus primæ mensæ, hic ordo seruetur. Si dies illa proprium habuerit Euangelium, eius Homilia legatur. Item sermones super eo, iuxta dispositionem Superioris. Postea legantur passio Sanctorum: Postea de Biblia. In fine comesionis aliquid in vulgari legatur: vt Fratres Commissi Grammaticam ignorantés, aliquid vnde edificentur habeant & spiritualiter pascantur. Et specialiter non omittatur lectio Regule in vulgari quæ lecta fuerit in Capitulo, cum tota integra Declaratione sua, quæ etiam ad secundam mensam repetatur. Cuiusmodi verò contigerit Superiorem in Conuentu legere, excepto Prelato is qui immediatè sequitur signa particularia faciat.

3. (ET COMMVNIONEM.) Ex eo quod hic B. pater Benedictus dicit, & infra in eodem Capitulo, ibi, propter Sanctam Communionem, ostenditur quod quolibet Dominico die Fratres communicabant: quod vt fiat hortamur, præsertim tempore quadragesimali, & Aduentus Domini, & in Festis præcipuis. Non tamè astringimus, præterquàm in prima Dominica mensis cuiuslibet, iuxta Clementinam, Ne in agro: nisi fortè ob reuerentiã alicuius Festi solennis differatur, aut præueniatur, huiusmodi Cõmunio, iuxta concessionem Domini Eugenij Papa IV.

4. Si quando autem Sacerdotes, propter infirmitatem, aut in die Cœnæ Domini, aut qui aliqua ex causa non celebrant communicare cõtigerit; iuxta Decretum Sanctorum Patrum, Oratorium semper

siu

siue Stolum super ambos humeros habeant, sicut quando celebrant.

5. Fiat autem dicta Communio statim post Communionem Sacerdotis, & Sacramentum statim post Communionem reportetur in locum suum antequam Missa finiatur.

6. Et cum Fratres omnes communicant, hortamur quod Prelatus audiat Confessiones omnium Fratrum non Sacerdotum, semel aut bis in anno, ad arbitrium suum, si commode id fieri potest. Similiter saltem bis in anno licentiam concedant Prelati omnibus Monachis, ut cui maxime voluerint, ex approbatis ad Confessiones, possint confiteri.

7. (PETAT AB OMNIBVS PRO SE ORARI.) Stet in medio Chori die Dominica post Sexam genibus flexis, versus altare, & ter dicto versu: Domine labia mea aperies, &c. & à Choro ter repetito, Superior dicat: Saluum fac, &c. Sicuti alibi particulariter notata sunt.

8. (INGREDIATUR AD LEGENDVM.) Facta benedictione Lector non incipiat, nisi fratres prius sederint ad mensam. Lecta verò breui particula lectionis, Superior faciat signum: post quod Fratres incipiant comedere, & hoc ut anima prius quàm corpus reficiatur: & in fine mensæ nemo exurgat, nisi prius responso: Deo gratias.

9. (VICISSIM) Hac vicissitudo intelligitur, quod quilibet legat vna septimana, alter alteri succedendo in hoc ordine.

10. (MIXTVM) Quod hic dicit mixtum, supra de septimanarijs Coquina, dixit singulos biberes, & panem: quorum verborum expositionem, vide ibi.

De Mensura Ciborum.

CAP. XXIX.

SVfficere credimus ad refectiōem quod
 Stidianam tam Sextæ quam Nonæ omni-
 bus mensis cocta duo pulmentaria, propter
 diuersorum infirmitates; vt fortè qui ex vno
 nõ poterit edere, ex alio reficiatur. Ergo duo
 pulmentaria cocta Fratribus sufficiant, &
 fuerint inde poma, aut nascētia legumina
 addatur & tertium. Panis libra vna propensius
 sufficiat in die, siue vna sit refectio, siue præn-
 dii & cœnæ. Quod si cœnaturi sunt, de eadem
 libra tertia pars à Cellerario reseruetur, re-
 denda cœnaturis. Quod si labor fortè factus
 fuerit maior, in arbitrio & potestate Abbatis
 erit, si expediat aliquid augere, remota pro
 omnibus crapula: vt nõquam subrepat Mo-
 nacho indigeries: quia nihil sic contrarium
 est omni Christiano, quomodo crapula, sic
 ait Dominus noster: Videte ne grauetur
 corda vestra in crapula & ebrietate. Pu-
 eris verò minori ætate non eadem seruetur
 quantitas, sed minor quam maioribus, ser-
 uata in omnibus parcitate. Carnium vero
 quadrupedum omnino ab omnibus abste-
 neatur comestio, præter omnino debiles &
 ægrotos.

Luc. 21.

I. SVFFICERE CREDIMVS.) Iuxta mo-
 rum antiquum nostrum, quando ieiunamus damus
 Ferculum, pitantiam, & fructus, vel aliquid loco
 fructuum. Adduntur aliquando oluscula cocta, vt

crudi

cruda. Quando verò nō ieiunamus datur Ferculum
aut olusculum, & pitantia & fructus.

2. (PANIS LIBRA VNA.) Cum pondus li-
bra (vt habuimus à Monasterio nostro Casinensi)
sit vnciarum triginta trium & semis, vt vix tantū
panis vnus Frater die vna manducare possit: volu-
mus consuetudinem nostram seruari, vt scilicet ap-
ponatur panis, quantum satis est.

3. (QVADRVPELVN.) Multo magis volatili-
um: quam prohibitionem seruare volumus etiam
in itinere constitutos.

4. Vnde vt honestas Religionis arctius conseruetur,
& nulla proximis propter hoc scandali prabeatur
ocasio, ordinamus ac arctius prohibemus, ne quis
nostrae congregationis, etiam si hospes fuerit, extra
ipsius congregationis Monasteria carnes vllatenus
manducare praesumat, sine licentia Praelati: neque
etiam in locis, vel membris eis annexis, cessante le-
gitimo infirmitatis impedimento: quae fortè ei ex-
tra dicta Monasteria posito superuenerit: aut si cau-
sa infirmitatis ad Balnea accesserit, cui pro sui sub-
sistentatione eo casu carnes comedere stando & rede-
undo de indulgentia singulari concedimus: quod
tamen ita fiat, vt nemini scandalū prabeatur. Quā
constitutionem si quis trāgressus fuisse repertus, aut
conuictus fuerit: quot vicibus carnes comederit, tot
diebus ieiunet in pane & aqua, & insuper stet per
Mensem degradatus.

5. Dispensamus tamen Monasteria S. Pauli de
Urbe, Farsense, & Fondroni, vt possint ter in heb-
domada, per totum annum, exceptis diebus ab Ec-
clesia prohibitis, carnem ob aeris intemperiem mā-
ducare: Monasteria etiam S. Nicolai de littore,

& Astenſe, vt ſimiliter ter in hebdomada, ſed aſtuo tantum tempore poſſint carnes manducare.

De Meſura potus. CAP. XL.

I. Cor. 12.

VNuſquiſque proprium habet donum ex Deo, alius ſic, alius verò ſic. Et ideo cum aliqua ſcrupuloſitate à nobis meſura victus aliorum conſtituitur: tamen Infirmorum contuentes imbecillitatem, credimus heminam Vini per ſingulos ſufficere per diem. Quibus autem donat Deus tolerantiam abſtinentiæ, propriam ſe habituros mercedem ſciant. Quod ſi, aut loci neceſſitas, vel labor aut ardor Aſtatis, amplius popoſcerit, in arbitrio Prioris cõſiſtat, conſiderans in omnibus ne ſubrepat ſatietas aut ebrietas, licet legamus Vinum omnino Monachorum non eſſe. Sed quia noſtris temporibus id Monachis perſuaderi nõ potest, ſaltem vel hoc cõſentiamus, vt non vſque ad ſatietatem bibamus, ſed parcius: quia Vinum apoſtarare facit etiam Sapientes. Vbi autem loci neceſſitas expoſcit, vt nec ſupraſcripta meſura inueniri poſſit, ſed multo minus, aut ex toto nihil: benedicant Deum, qui ibi habitant, & non murmurent. Hoc ante omnia admonentes, vt abſque murmurationibus ſint.

Eccleſ. 31.

I. (HEMINAM VINI.) Quia (vt ex Monasterio noſtro Caſinenſi percepimus) Heminam Vini eſt multo plus quam communi neceſſitati vnius Monachus

chi sufficiat: Ideo de Vino damus vnicuique, quantum sufficit: ita tamen vt iuxta Regulam ebrietas, vel satietas non subrepat. Quapropter monemus Fratres, ne bibant Vinum purum, nisi infirmitas hoc requireret. Et vt ab actibus secularibus nos faciamus alienos, bibimus in Scyphis fictilibus in Refectorio, tenentes illos vtraque manu, quando bibimus. In aliis vero locis possumus vti vitreis.

Quibus horis oporteat reficere Fratres.

C A P. XLI.

A Sancto Pascha vsque ad Pentecostē ad Sextam reficiant Fratres, & ad serā cænent. A Pentecoste autem tota Æstate, si labores agrorum non habent Monachi, aut nimietas Æstatis non perturbat. Quarta & Sexta feria ieiunent, vsque ad Nonam, reliquis vero diebus ad Sextam prandeant. Quæ prædii Sexta si opera in agris habuerint, aut Æstatis feruor nimius fuerit, continuanda erit, & in Abbatis sit prouidentia. Et sic omnia temperet atque disponat, qualiter & animæ saluentur, & quòd faciunt Fratres absque vlla murmuratione faciant. Ab Idibus autem Septembris vsque ad caput Quadragesimæ, ad Nonam semper reficiant Fratres. In Quadragesima vero vsque ad Pascha ad Vesperam reficiant. Ipsa tamen Vespera, sic agatur, vt lumine lucernæ non indigeant reficientes. sed luce adhuc diei omnia consummantur. Sed & omni tempore, siue cœnæ, siue refectiois hora sic temperetur, vt cum luce fiant omnia.

1. (A PENTECOSTE AVTEM.) Quoniam Fratres nostri multas consecuti sunt dispensationes, & indulgentias in ieiuniis regularibus, volentes aliquam pro iis compensationem reddere.: Ordina-
mus vt omnes Congregationis nostrae Monachi, & Commisi ieiunent per totum annum omnibus die-
bus Veneris, ob reuerentiam eius diei, in quo Domi-
nus ac Redemptor noster IESVS CHRISTVS
passus est. Nisi forte tali die aliquando contingeret
aliquod solenne & praecipuum Festum celebrari,
quo casu dispensandum esset: tempore tamen aesti-
uo, ob nimios calores addantur Ientaculo Serotino
aliqui fructus.

2. (AB IDIBVS SEPTEMBRIS.) Intelli-
gitur exclusiue, prout declarabitur in Capitulo de
opere manuum quotidiano, super verbo, vsque ad
Calendas Octobris.

3. (VSQVE AD CAPVT QVADRAGE-
SIMÆ AD NONAM SEMPER REFICI-
ANT FRATRES.) Dispensamus autem infra
scriptis diebus, propter reuerentiam solennitatum,
In Festo S. Matthæi Apostoli, Dedicationis, S. Mi-
chaelis, S. Iustinae de Padua, S. Luca, Sanctorum
Simonis & Iudæ. Omnium Sanctorum, S. Marti-
ni, S. Andreae, quando celebratur extra Aduentum,
Natiuitatis Domini nostri IESV CHRISTI, cum
tribus sequentibus diebus, Circumcisionis ipsius, E-
piphaniarum eius, S. Antonij Abbatis, Purificationis
Beatae Mariae Virginis, S. Matthiae, quando extra
Quadragesimam venit, & Tituli loci. Insuper et-
iam, vt Fratres nostri alacrius inseruiant his, & al-
liis Regularibus obseruantis, concedimus Prælati

licenti-

licentiam eosdem dispensandi altera die, præter dictas Festiuitates in qualibet hebdomada.

4. Et licet experientia docti, (quæ rerum magistra est,) aperte cognoscamus, quia nimia recreationū relaxatio, potius distrabat & eneruet quam recreet, & proficiendi materiam subministret: tamen infirmitati humana condescendente, Prælatos hortamur, vt per aliquot dies ante Aduentum, itemq; per aliquot plures ante Quadragesimam, sint erga Fratres in relaxationibus aliquanto indulgentiores, nimietate vitata: quatenus huiusmodi relaxatione præmissa, alacrius postmodum atque feruentius debitum suæ seruitutis persoluant, & per Monasteria Congregationis vniformitas obseruetur.

5. Dispensamus item ab Idibus Septembris, vsq; ad Aduentum, & à Festo Natiuitatis vsque ad Quadragesima caput, vt cæteris diebus à prædictis quibus soluitur ieiunium, detur pro collatione serotina modicum panis duarum videlicet vel trium vnciarum, præterquam si dies Ieiunij fuerit de præcepto.

6. (IN QUADRAGESIMA VSQVE AD PASCHA AD VESPERAM SEMPER REFICIANT.) Hoc Quadragesima tempore ita moderentur Diuina Officia: vt Hora Nona quæ est in meridie, completa sint & persoluta; postea reficiant Fratres.

7. (CVM LVCE OMNIA FIANT.) Quia nostris temporibus Diuina Officia, ita aucta sunt, & Officiorum solennitates, quod quando ipse solennitates occurrunt in diebus in quibus non est ieiunium, Hyemis tēpore, quo dies sunt breuissimi, non videmus cœnam fieri posse in luce, absque manifesta

corpo-

corporum lesione. Et si voluerimus Diuinorum celebrationem multum tempestiue expedire (cum maiori ex parte Monasteria nostra habeant maximum populi concursum) eis scandalum gigneretur: & malum exemplum caperent de vtraque tempestiua refectione. Considerato etiam quod non deuiat à iustitia, variare quandoque antiqua, propter rerum & causarum varietatē, & propter nouos Ecclesie ritus: Propterea dispensando ordinamus, q̄ ab Abbatis pendeat arbitrio temporum horum accommodatio, tam quoad Officiorum Solennitates, quam quoad refectionem, habita temporum & locorum diligenti consideratione, nec non salua corporum valetudine.

Vt post Completorium nemo loquatur.

CAP. XLII.

OMni tempore silentio debent studere Monachi, maximè tamen nocturnis horis. Et ideo omni tempore, siue ieiunii, siue prandii; si tempus fuerit prandii, mox ut surrexerint à cœna sedent omnes in vnum, & legat vnus collationes, vel Vitas Patrum, aut certè aliquid quod ædificet audientes. Non autem Heptateuchū, aut Regum: quia infirmis intellectibus non erit vtile illa hora hanc Scripturam audire: aliis verò horis legantur. Si autem ieiunii dies fuerint, dicta Vespera paruo interuallo mox accedant ad Lectionem, vt diximus, & lectis quatuor, aut quinque foliis, vel quantum hora permittit,

omni

omnibus in vnum concurrentibus, per hanc moram Lectionis. Si quis fortè in assignato sibi commisso, fuerit occupatus, occurrat. Omnes ergo in vnum positi compleant: & exeuntes à completorio nulla sit licentia denudò cuiquam loqui aliquid. Quod si inuentus fuerit quisquam præuaricari hanc taciturnitatis regulam, grauiori vindictæ subiacet: Excepto si necessitas Hospitum superuenerit, aut fortè Abbas alicui aliquid iusserit. Quod tamen & ipsum cum summa grauitate & moderatione honestissimè fiat.

1. (MOXVT SVRREXERINT A COENA.)
Intellige mox, largo modo: quia plerumq̄, differunt per horam, vel amplius: ne huiusmodi Lectio ob recentem cenam sit tediosa. Pro qua Lectione pulsatur primum Completorii signum, & fratres omnes in Capitulo conueniunt ad huiusmodi Lectionem.

2. (QUANTVM HORA PERMITTIT.) Aduertimus, prout infra ordinabimus spatia diei, quorum quodlibet opus suum habet, quod hora permittit tantum Lectionem vnus horæ quarta parte, & non ultra durare posse.

De ijs qui ad opus Dei, vel mensam tarde occurrunt. CAP. LXIII.

AD horam Diuini Officii mox vt auditū fuerit signum, relictis omnibus qualibet fuerint in manibus summa cum festinatione curratur: cū grauitate tamē, vt nō scurrilitas inueniat fomité. Ergo nihil operi Dei præponatur. Quod si quis ad Nocturnas Vigiliis post Gloriam Psalmi 94. (quem propter

propter hoc omnino protrahendo & morose volumus dici) occurrerit: non stet in ordine suo in Choro, sed vltimus omnium stet, aut in loco quem talibus negligentibus seorsum constituerit Abbas, vt videatur ab ipso, vel ab omnibus: vsque dum completo Opere Dei publica satisfactione pœniteat. Ideo autē eos in vltimo aut seorsum iudicauimus debere stare: vt visi ab omnibus, vel pro ipsa verecundia sua emendentur. Nam si foras Oratorium remaneant, erit fortē talis qui se aut recollet & dormiat, aut certē sedeat foris, vel fabulis vacet, & detur occasio maligno: sed ingrediatur intro, vt nec totum perdat, & de reliquo emendetur. Diurnis autem horis, qui ad opus Dei post versum, Gloriam Primi Psalms, qui post versum dicitur occurrerit, lege qua supra diximus in vltimo stet, nec præsumat sociari Choro Psallentium vsque ad satisfactionem: nisi fortē Abbas licentiam dederit permissione sua, ita tamen vt satisfaciatur reus ex hoc. Ad Mensam autem qui ante versum nō occurrit, vt simul omnes dicant versum, & orent, & sub vno simulo omnes accedant ad mensam, qui per negligentiam suam, aut vitium non occurrerit, vsque ad secundam vicem pro hoc corripatur: si denuō non emendauerit, nō permittatur ad mensæ communis participationem, sed sequesteratus à consortio omnium reficiat solus, sublata ei portione sua vini, vsque ad satisfactionem & emendationem. Similiter autem patiatur, qui ad illum versum non fuerit

præter

præbens, qui post cibum dicitur. Nec quisquã præsumat ante statutam horam vel postea quicquam cibi vel potus percipere. Sed & si cui offertur aliquid à Priore, & accipere renuerit : hora qua desiderauerit hoc quod prius recusauit, aut aliud omnino non percipiat, vsque ad emendationem congruam.

1. (AD HORAM DIVINI OFFICII.)

Quam solictos nos velit esse ad Diuina Officia Beatissimus Pater noster Benedictus in his verbis ostendit : Ideoque aliquid strictius suadente ratione, ab ipsa tamen regula non discedentes ordinandum duximus.

2. Vt videlicet ad nocturnas vigilias seruetur ad litteram regula : sed quando dicitur officium Beatæ Virginis, in principio nocturnalis officij, qui venerit post Hymnum genu flectat, & facto à Superiore signo vadat ad locum suum : qui verò post Gloriam primi Psalmi, genu flectat : & expectato Superioris signo se excuset, vel locum negligentium petat.

3. In Diurnis verò horis qui venerit post Hymnum qui præmittitur Psalmis, genu flectat vt supra, & vadat ad locum suum : si autem post Gloriam primi Psalmi, etiam in horis in quibus Hymnus non præmittitur Psalmis occurrerit, genu flectat, factoq; à Superiore signo excuset se, vel pœniteat vt supra.

4. Ad Lectionem verò qua dicitur ante Completorium, qui occurrerit postquam data benedictione, Lector incæperit legere, genu flectat, vt supra, & se excuset : aut vltimus sedeat.

5. Ad Completorium verò, si non interfuerit Le-

ctioni, nec se excusauerit, quandocumque occurrerit, genuflectat, factoque à Superiore signo, se excuset, aut in ultimo stet: si vero se excusauerit, aut interfuerit Lectioni, & inde cum licentia recesserit, & post absolutionem, qua datur in principio Completorii venerit, genuflectat, expectatoque Superiore signo, vadat ad locum suum. Si vero post gloriam primi Psalmi venerit genuflectat vt supra, & se excuset, aut ultimam sedem petat.

6. (DVM COMPLETO OPERE DE PUBLICA SATISFACTIONE POENITEAT). Hec publica satisfactio actu fiat, potius quam verbo: propter silentium. Ideo huiusmodi frater, completo Diuino Officio, in medio Chori coram Superiore genibus flexis tamdiu maneat, quousque Superior faciat ipsi signum.

1 (VTSIMVL OMNES DICANT VERSVM) Declaramus sufficere, quod Frater intra ostium refectorij, cū Superior incipit versum Benedicite. Quo pronuntiato qui deinde ingreditur, genuflectant, factoque à Superiore signo surgant.

2. (PROPTER ID CORRIPIATVR) 2. Ordinamus, quod tam Negligentes, quam etiam qui fuerint iusta causa occupati, vt disciplina & militas ostēdatur genuflectant: & factō sibi signo Superiore surgant, & causam suae tarditatis Superiori pandant submissa voce, vt cognoscant negligens à legitime occupato.

3. Seruitores vero Coquina licet genuflectant, tamen se excusent: quia satis liquet eos legitime occupatos.

4 Si quis autem legitime occupatus non possit

ad Officium, vel exercitium, vel ad mensam, vel quando aliter Conuentus congregatur: excusationē suam per se, vel per alium faciat, dicendo Superiori causam suae occupationis.

5. Si vero alicui necesse fuerit discedere ab Officio, siue ab exercitio, siue à Conuentu quomodocunque congregato per paruum temporis spatium, licentiā à Superiore solo nutu petat: cui verò necesse esset discedere animo non redeundi, dicat causam Superiori, & super hoc obtineat licentiā particularem.

6. Praelati vero euntes ad alia Monasteria, pro benedictione, aut intrātes Chorum, vel Refectorium, si tardè eos contingat occurrere, non ob id genuflectant, nec etiam licentiā petant, si inde abire voluerint, nisi ibi fuerit Pater Praesidens.

De iis qui excommunicantur, quomodo satisfaciāt.

CAP. XLIV.

Qui pro grauiori culpa ab Oratorio, & à mēsa excommunicatur, hora qua opus Dei in Oratorio celebratur, ante fores Oratorij prostratus iaceat, nihil dicens, nisi tantū polito in terram capite. & prostratus, pronus omniū de Oratorio exeūtiū pedibus se proiciat. Et hoc tādīu faciat vsq; dū Abbas iudicauerit satisfactū esse. Qui dū iussus ab Abbate venerit, prouoluat se ipsius Abbatis pedibus, deinde omniū vestigiis Fratrum, vt orēt p̄ eo. Et tūc si iusserit Abbas recipiatur in choro vel in ordine quo Abbas decreuerit: ita sane vt

Psalmum aut Lectionem vel aliud quid non
presumat in Oratorio imponere, nisi iterum
Abbas iubeat. Et omnibus horis dum com-
pletur opus Dei, proiciat se in terram in loco
in quo stat: & sic satisfaciat, vsque dum ei iu-
beat Abbas, vt quiescat iam ab hac satisfacti-
one. Qui verò pro leuibus culpis excommu-
nicantur tantum à mensa, in Oratorio satis-
faciant: vsq; ad iussionem Abbatis hoc sem-
per faciant vsque dum benedicat, & dica-
sufficit.

De iis qui falluntur in Oratorio.

C A P. XLV.

SI quis dum pronuntiat, Psalmum, Respo-
sorium, aut Antiphonam, vel Lectionem
fallitur, nisi cū satisfactioe ibi coram omni-
bus humiliatus fuerit maiori vindictæ subie-
ceat: quippe qui noluit humilitate corrige-
quod negligentia deliquit. Infantes verò pro
tali culpa vapulent.

I. (CORAM OMNIBVS.) Declaramus,
quando error est modicus, sufficiat tangere terram
manu: sed si error fuerit notabilis, vt puta quā-
suo excessu alios errare fecerit, aut necesse fuerit
mendari legendo, aut cantando, aut magnum stre-
pitum fecerit, mox completa Lectione, vel Antipho-
na, aut cantu, si in his fuerit occupatus, genuflectat
ante Superiorem, donec sibi signum factum fuerit

De iis qui in aliis quibuslibet rebus delinquant.

CAP. XLVI.

SI quis dum in labore quouis, in Coquina, in Cellario, in ministerio, in pistrino, in Orto, in arte aliqua dum laborat, vel in quocunque loco aliquid deliquerit, aut fregerit quippiam, aut perdidit, vel aliud quid excesserit ubi ubi: & non veniens continuo ante Abbatem, vel Congregationem ipse ultro satisfecerit, & prodiderit delictum suum: dū per alium cognitum fuerit, maiori subiaceat emendationi. Si animæ vero peccati causa latens fuerit: tantum Abbati, aut Spiritualibus Senioribus patefaciat, qui sciant curare sua, & aliena vulnera non detegere aut publicare.

I. (ET NON VENIENS CONTINUO.)
 Declaramus, hoc esse seruandum, quando Abbas ibi adesset, aut in loco propinquo, & hoc delinquens scierit: alias satisfaciat ante Congregationem in sequenti Capitulo: quod ob hoc teneri volumus singulis diebus post primam, praterquam in diebus Festiuis, vt supra diximus: considerato tamen, quod si contingeret Fratrem commisisse peccatum mortale (quod absit,) & hoc esset notorium, licet dicat suam culpam in Capitulo ob satisfactionem Fratrum, confiteatur tamen & suo Confessori: qui eum in forma Ecclesie absoluat, alias non esset absolutus.

2. (SI ANIMÆ CAUSA LATENS
FVERIT.) Diligenter hic est animaduerten-
dum, quod si Regula precipit in fractura rerum
insensibilem, & in excessibus, qui palam contra pro-
ximum committuntur, mox illos debere manifestari
Pralato, & satisfacere: quanto magis credendum est
illos occultos, & spirituales defectus, qui Deum im-
mediate offendunt, & perimunt ac frangunt ani-
mam, debere Fratres mox confiteri, & pro illis sa-
tisfacere.

3. Et quia quasi continue delinquimus, & septies in
die cadit iustus, ne Patres occupati tota die tenean-
tur, statuimus, vt quilibet Frater confiteatur salu-
semel in hebdomada. Quod tempore Sanctissimi Pa-
tris nostri Benedicti seruabatur: eò quod in Capitu-
lo de hebdomadario Lectore dicit, quod Lector ac-
cipiat mixtum propter Sanctam Communionem
qua Communio fiebat singulis Dominicis, & con-
sequenter confessio, contrafaciens dicat suam culpam
in Capitulo, & comedat in terra in Refectorio.

4. Ordinamus item quod nullus ex nostra congrega-
tione Monachus, commissus, vel nouitius, extra
Sacramentalem confessionem legitimis factam
Sacerdotibus, aliquid secreto recipiat sub sigillo con-
fessionis ab aliquo de ipsa congregatione. Contrafaci-
entes vero non possint dispensari pro tali inobedi-
entia, nisi à suo Pralato: iniuncta eis poenitentia ieiunandi
tribus diebus in pane & aqua intra vniuersi
mensis spatium.

De significanda hora operis Dei.

CAP. XLVII.

Nuntianda hora Operis Dei die noctuq[ue] sit cura Abbatis, aut ipse nuntiare: aut ali follicito Fratri iniungat hanc curam, v[er]o omnia horis competentibus compleantur Psalmos autem, vel Antiphonas post Abbatē ordine suo, quibus iussum fuerit imponāt. Cantare autem, aut legere non præsumat nisi qui potest ipsum officium implere, vt ædificetur audiētes. Quod cū humilitate, & grauitate, & tremore faciat, & cui iusserit Abbas.

1. (NUNTIANDA HORA OPERIS DEI.)
Imponatur hoc officium Sacrista.

2. (CANTARE, AVT LEGERE.) *Idcirco debentes legere aut cantare prouideāt lectione quas debent legere aut cantare, præparentq[ue] libros tempore congruo: adeo quod scandalum non sequatur, contrasacientes grauitè puniantur.*

3. (QVI POSSIT DICTVM OFFICIVM IMPLERE.) *Ideoque ordinamus, quod Patres Monasteriorum nostra congregationis cum consilio suorum Seniorum Fratres quos ad discendum idoneos indicauerint, in Grammatica, & cantu plano, & casibus conscientia, sollicitè instrui faciāt à Fratribus doctis, si commode fieri potest: sin autem ab aliis mercede conductis, si possibilitas loci permiserit.*

4. *Cum vero impium, & à Monastica disciplina alienum sit, inertia otioq[ue] languescere, & ab antiquis Patribus qui Ecclesiam militantem omni doctrine*

genere, & facultate illustrarunt Filios degenerare, ut huiusmodi ignominiam & notam fugiamus, & tiumq; & nugas, effi-ax Diaboli virus eitemur. Diuinarumq; scripturarum speculationi efficaciter intendere possimus, simul ut coalescenti in dies, auctore Deo, Congregationi nostra, hac etiam inter cetera Scientia gemma non desit: Hac praesenti Constitutione ita decernimus.

5. In omnibus Monasterijs quantumcumq; sit numerus Monachorum, frequentissima, vel saltem diebus Dominicis omnibus aut semel in hebdomada habeatur Lectio Sacra Scripturae, vel Catechismi Romani. Diebus autem non festis, quotidiana Lectio sit Grammatica, vel humaniorum literarum pro auditorum captu, vel indigentia. Et si locorum ac personarum ratio feret, diebus singulis, aut saltem alternis, altera etiam Lectio sit de officiis poenitentiae, quae casus conscientiae vocant.

6. In Monasterijs S. Faustini Brixiae, S. Simpliciani Mediolani, S. Saluatoris Papiae, S. Petri Mutinae, Abbatiatae Florentinae, S. Seuerini Neapolis, S. Nicolai Cataniae, perpetua lectio sit sacrorum Canonum.

7. In Monasterijs Pratalea, S. Benedicti de Padovone, S. Ioannis Parmae, Casini, S. Trinitatis Casertae, S. Angeli Cauiosi, S. Placidi Messanae, binae Lectiones perpetuo sint, Logica scilicet ac naturalis Philosophia.

8. In Monasterijs S. Georgij Venetiarum, S. Nazarij Verone, S. Petri in Glasfiata, S. Sixti Placentiae, Pondostae, vel S. Benedicti Ferrariae, S. Vitalis Rouenna, S. Marie Cesena, S. Pauli de Vrbe, S. Laurentij de auersa, Montis Regalis, quotidiana Lectio Logica aut Philosophia, pro auditorum qualitate

9. In Monasteriis S. Georgij Venetiarum, S. Eufemie Brixia, Sancti Proculi Bononia, Lectio sit quotidiana Graecæ Linguae, vel Hebraica.

10. In Monasteriis S. Iustini Patauij, S. Pauli de Argon, S. Petri Perusij, & S. Martini de Scalis, Seminaria instituantur futurorum Lectorum Theologiae, ac Philosophiae: ad quae ij tantum Scholares mittantur, qui Logicae apprime calleant, & in primordiis Philosophiae specimen non contemnendum ingenij dederint.

11. In singulis autem huiusmodi Seminariis, vt minimum bini Lectores sunt, alter Theologiae & alter Philosophiae: vterq; imprimis probatis moribus, & doctus: qui assidue scholarium disputationibus & collationibus intersit.

12. Praedictae autem lectiones in omnibus superscriptis monasteriis ad id designatis perpetuo habeantur: neq; ab his amoueri possint aut alterari, nisi per Capitulum generale, de consensu duarum partium Praelatorum, seruatis seruandis: vt in alijs ordinationibus per Praelatos abrogandis, siue approbandis. Isq; ordo ac regula seruetur tam in Seminariis, quam in alijs monasteriis, qui à Capitulo generali ad studiosorum profectum statuetur.

13. Et vt fratres nostri ardentius praefatis studiis incumbant, quo maior eis commoditas data fuerit: hortamur Praelatos & Superiores monasteriorum per viscera misericordiae Dei nostri, vt omnem eis commoditatem tribuant, etiam à communibus exercitiis, & ab aliquibus horis canonicis (non tamen diebus festis, nec praetermissa oratione mentali, integra etiam pro viribus regulari obseruantia) si opus fuerit eximendo.

14. Pro fratrum quoque studio vacantium diligentiori custodia, & seueriori disciplina, atque vltimo tempus non inutiliter conteratur, vnus ex deputatis monasterij, qui scholis praesideat, in reformatione Officialium eligatur: qui cuncta secundum Deum & scholarum profectum exequens pro viribus semper adesse procuret.

De opere manuum quotidiano.

CAP. XLVIII.

Ociositas inimica est anime: Et ideo certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum: certis iterum horis in lectione diuina. Ideoque hac dispositione credimus vtraque tempora ordinari, id est, a Pascha vsque ad Calendas Octobr. manuum exeuntes, a prima vsque ad horam pane quatuor tam laborent, quod necessarium fuerit. Ab hora autem quarta vsque ad horam quasi sextam, lectioni vacent. Post sextam autem surgentes a mensa, pausent in lectis suis cum omni silentio: aut forte qui voluerit legere, sibi sibi legat, vt alium non inquietet. Et agatur nonna temperius, mediante octaua hora: & iterum, quod faciendum est, operentur vsque ad vesperum. Si autem necessitas loci, aut paupertas exegerit, vt ad fruges colligendas per se occupentur, non contristentur: qui tunc vere monachi sunt, si labore manuum suarum viuunt: sicut & Patres nostri & Apostoli. Omnia tamen mensurate fiant, propter pusillanimes. A Calendis autem Octobris

vsque

vsque ad caput Quadragesimæ, vsque ad horam secundam plenam, lectioni vacent, hora secunda agatur tertia, & vsque ad nonam omnes in opus suum laborent, quod eis iniungitur. Facto autem primo signo horæ nonæ, disjungant se ab opere suo singuli, & sint parati dum secundum signum pulsauerit. Post refectioem autem, vacent lectionibus suis, aut Psalmis. In Quadragesimæ verè diebus, à mane vsque ad tertiam plenam, vacent lectionibus suis: & vsque ad decimam horam plenam, operentur quod eis iniungitur. In quibus diebus Quadragesimæ accipiant omnes singulos codices de Bibliotheca; quos per ordinem ex integro legant. Qui codices in capite Quadragesimæ dandi sunt. Ante omnia sanè deputentur vnus aut duo seniores, qui circumeant monasterium horis quibus vacant fratres lectioni: & videant ne forte inueniatur frater acidiosus, qui vacat ocio, aut fabulis, & non est intentus lectioni, & non solum sibi inutilis est, sed etiam alios extollit. Hic talis si (quod absit) repertus fuerit, corripiatur semel & secundo: si non emédauerit, correptioni regulari subiacet taliter, vt cæteri metum habeant. Neque frater ad fratrem iungatur horis incompetentibus. Dominico die lectioni vacent omnes exceptis his, qui variis officiis deputati sunt. Si quis vero ita negligens & desidiosus fuerit, vt non velit, aut non possit meditari, aut legere, iniungatur ei opus quod faciat, vt non vacet. Fratibus infirmis vel

deli-

delicatis talis opera aut ars iniungatur, ut nec ociosi sint, nec violentia laboris opprimantur, ut effugentur. Quorum imbecillitas ab Abbate consideranda est.

1. (CREDIMVS VTRAQVE TEMPO-
RA ORDINARI.) Quia nostris diebus occupatio-
nes maiores antiquis temporibus Monachis excre-
uere, tam in diuinis officiis, quam circa fraterna
obsequia: ideo videtur nobis difficillimum, quodam
modo posse Regulam seruari secundum diuisiones
suas, precipue hyemali tempore, quo diei breuitas
vix finit Monachos diuini officij debitum exoluere.
2. Attendentes igitur quod nec Regula, ita firmi-
ter ista diuidit tempora, quod velit omnino illa ser-
uari, sicut sonat verbum CREDIMVS. Decla-
ramus horum omnium dispositionem in arbitrio
Abbatis esse reponendam, tam quoad diuina officia,
quam quoad Lectiones, aliaque exercitia: qui om-
ninarationabiliter habita locorum, & temporum
consideratione disponet, ita ut Ecclesie, & populo
satis fiat, & ne Monachi nimium quam par sit gra-
uentur.
3. (VSQVE AD CALENDAS OCTO-
BRIS.) Intellige omnes Calendas, que sunt decem,
& octo: aliter contradiceretur iis, que statuuntur
in Capitulo quadragesimo primo quibus horis o-
porteat reficere Fratres: vbi dicitur, quod ab Idibus
Septembris vsque ad caput Quadragesime, ad No-
nam semper reficiant Fratres: & sic incipimus ie-
iunare, & cessare a meridiana dormitione, in ipsa
die in qua occurrit Festum S. Crucis.

4. (LECTIONI VACENT.) Dispensamus quod Fratribus nostris post refectiōem prima mensa, per spatium vnius horæ liceat ire per hortum aut per Monasterium, pro sua recreatione, dummodo alter alteri non se coniungat absque Patris aut Seniorum licentia. Prælati verò Monasteriorum nostrorum sint benigni ad concedendam huiusmodi licentiam Fratribus nostris pro eorum recreatione, præcipuè in solennitatibus duplicibus, exceptis illis quæ occurrunt in Quadragesima, & Aduentu.

5. Elapsa verò vna hora, post primam mensam, pulsetur pro Dormitione, incipiendo à Pascha, nisi occurrat in mense Aprilis. Quo casu dispensamus, quod præfata Dormitio incipiat in festo Sanctissimi Patris nostri Benedicti, & dormiant Fratres per vnius horæ spatium, vsque ad medium Aprilis, inde vsq^{ue} ad medium Augusti duarum, & inde vsque ad Idus Septembris, per vnius horæ, vt supra, spatium dormiant. Quo tempore dormitionis qui non vult dormire, seruet silentium in Cella: nec illo tempore vagetur per Monasterium, nec in aliis exercitijs occupetur. Post Dormitionem pulsetur & dicatur Nona.

I. (A CALENDIS AVTEM OCTOBRIS.)
Intellige inclusiue, videlicet omnes Calendas illius mensis includendo. Aduertendum tamen omni tempore anni, quando est ieiunium de præcepto Ecclesie, vt ita moderentur interualla temperum, quod Fratres hora Nona, vel circa reficiant, vt volunt Doctores.

Post primam mensam habeant Fratres horam vnā ad sui recreationem, vt supra in Aestate: postea vacant Lectiōi, vel exercitio, sicut fuerit ordinatū.

1. (IN QVADRAGESIMÆ VERO DIE-
BVS.) Hoc tempore prima pulsetur circa ortum
solis: qua dicta, immediate dicantur Psalmi po-
nitentiales cum Litanis, quando fit de Feria.
2. Spatia verò aliarum horarum, scilicet Ter-
tia, Sexta, Nona, Missa, & Vesperarum, Pra-
lati Monasteriorum nostrorum, sic moderentur: vt
in diebus horum ieiuniorum, hora Nona, quæ est in
meridie, completa sint & persoluta; postea reficiant
Fratres.
3. Sed aduertendum est, quando occurrit festum
duodecim Lectionum in Quadragesima, post Ter-
tiam cantari debet Missa de festo, & post Nonam
dicatur Missa de feria.
4. Item post agnus Dei pulsetur signum, pro Vesper-
is primum: & quando Sacerdos aicit Orationes in
fine Missæ, pulsetur secundum signum.
5. Si vero sequenti die erit festum duodecim Le-
ctionum, primum signum pulsetur statim post ele-
uationem Dominici sanguinis: alia vero duo signa,
vt supra.
6. Dictis Vesperis fratres reficiant. Post primam
mensam transacta hora vna, Fratres vacent Lectio-
ni, aut exercitio manuali, prout fuerit ordinatum,
vsque ad Completorium: quod hoc tempore pulse-
tur, paulo ante horam vigesimam tertiam.
7. Et notandum, quod quando Fratres debent ire
ad exercitiũ, pulsetur Campana Capituli per ictus
distinctos, per spatium vnus Pater noster, & Aue
Maria. Et si Monasterium fuerit ita magnum, quod
hec Campana audiri nequeat, dentur prius quin-
que ictus Campana Campanilis, & tunc fratres se
congregent in locum ad id deputatum, vt audiant

à supe-

a Superiore, qui ibi fuerit, quale exercitium sit faciendum. Et in principio cuiuslibet exercitij, unusquisque genibus flexis dicat, Ave Maria, ut deuotius opus perficiatur.

Quando autem ire debent ad Cellas, ut vacent Orationi, vel Lectioni, Campana Capituli pulsetur extrinsece per spatium vnus Pater nost. & Ave Maria.

Item hortamur, quod, quando fit exercitium in loco quieto, pro edificatione legatur aliquid. Si autem exercitium fuerit in motu fiat cum silentio: aut loquantur submissa voce, vbi occurrerit loquendi necessitas.

IO. (NEC FRATER IUNGATUR AD FRATREM HORIS INCOMPETENTIBVS.) Declaramus horas incompetentes esse totum tempus, quod superest vltra Canonicas horas & refectioem & exercitij tempus, & aliud tempus, in quo qualitas negotij exegerit plures Fratres in vnu conuenire.

De Quadragesima obseruatione.

CAP. XLIX.

Licet omni tempore vita Monachi Quadragesimæ debeat obseruationem habere: tamē quia paucorū est ista virtus, ideo suademus istis diebus Quadragesimæ omni puritate vitæ suæ custodire omnes pariter negligencias aliorū temporū his diebus Sāctis diluere. Quod tunc digne fit, si ab omnibus vitiis nos temperemus. Orationi cum fletibus, Lectioni, & compunctioni cordis, atque absti-

abstinentiæ operam demus. Ergo his diebus augeamus nobis aliquid ad solitum pensum seruitutis nostræ: Orationes peculiare, ciborum & potus abstinentiam: vt vnusquisque super mensuram sibi indictam, aliquid propria voluntate cum gaudio sancti Spiritus offerat Deo: id est subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate, de scurrilitate, & cum spiritualis desiderii gaudio sanctum Pascha expectet. Hoc ipsum tamen quod vnusquisque offert, Abbati suo suggerat, & cum eius fiat oratione & voluntate: quia quod sine permissione Patris spiritualis fit, præsumptioni deputabitur & vanæ gloriæ non mercedi. Ergo cum voluntate Abbatis omnia agenda sunt.

I. (ISTIS DIEBUS QUADRAGESIMÆ) Hanc Quadragesimam declaramus incipere, que ad abstinentiam huiusmodi, secunda Feria post Quinquagesimam: sic vt feria secunda, & tertia ante cineres abstinentia à lacticinis in omnibus locis ab omnibus Fratribus & Prelatis nostris inuicibiliter obseruetur. Qui contra fecisse fuerint conuicti, Prelati integrum Psalterium recitent toties quoties, ceteri ter ieiunent in terra, in pane & aqua tribus diebus sequentibus.

2. Et vt iuxta Regulam, augeamus aliquid ad solitum pensum seruitutis nostræ: vltra Psalmos Penitentiales, & Officium Mortuorum, Disciplina que fit omni tempore Feria sexta, fiat tota Quadragesima, quarta & sexta Feria. In hebdomada sancta addatur Feria quinta.

3. Similiter à prima Dominica de Aduentu incluse, incipimus abstinere à lacticiniis, & secunda feria ieiunare, continuando vsque ad festum sacratissima natiuitatis Domini.

*De Fratribus qui longè ab Oratorio laborant,
aut in via sunt. CAP. L.*

FRatres qui omnino longè sunt in labore, & non possunt occurrere hora competentiad Oratorium, & Abbas hoc perpendit, quia ita est, agant ibidem opus Dei, ubi operantur, cum tremore Diuino flectentes genua. Similiter qui in itinere directi sunt non eos prætereant horæ constitutæ, sed vt possunt agant sibi, vt seruitutis pensum non negligant reddere.

I. (FLECTENTES GENVA.) Intelligimus, quando dicitur Pater noster & Collecta, temporibus quibus est ordinatum ab Ecclesia quod tunc dicentes Officium genuflectant.

De fratribus, qui non satis longè proficiuntur CAP. LI.

FRatres qui pro quouis responso proficiuntur, & ea die sperant reuerti ad Monasterium, non præsumant foris manducare, etiam si à quouis rogentur: nisi fortè eis ab Abbate suo præcipiatur. Quod si aliter fecerint, excommunicentur.

H I. NON

1 (NON PRÆSUMANT FORIS MAN-
DUCARE.) Declarando ordinamus, quod nul-
lus nostra Congregationis quantumcumque roga-
tus præsumat manducare aut pernoctare in domi-
bus, possessionibus vel locis quibuslibet secularium,
in Ciuitatibus aut locis in quibus habentur Monas-
teria vel loca nostra, etiam si sit in itinere constitutus.
Qui autem contrafecerit, comedat in terrarum
Refectorio in pane & aqua, pro qualibet vice.

De Oratorio Monaste ij.

CAPVT LII.

Oratorium hoc sit, quod dicitur, nec ali-
quicquam aliud geratur, aut condatur
Expleto Opere Dei. omnes cum summo
lento exeant, & agatur reuerentia Deo:
Frater qui forte sibi peculiariter vult orare
non impediatur alterius improbitate. Sed
alter vult sibi forte secretius orare, simplici-
ter intret & oret; non in clamosa voce, sed
lachrymis, & intentione cordis. Ergo qui
aliud opus non facit, non permittitur exple-
to Opere Dei remorari in Oratorio, sicut dicitur
Etum est: ne alius impedimentum patiatur.

1. (EXPLETO OPERE DEI OMNES
CVM SUMMO SILENTIO EXEANT
Nisi qui remanere voluerint, vt Orationi vacent.
Nam si quis orare volens compelleretur exire, ab-
straheretur forte à deuotione, aut aliud diuertens
rediret ad Orationem. Facimus tamen complerem
Opere Dei, breuem morulam in Choro, vt Frater

posse

possint Deo satisfacere, si quid omiserint de diuino Officio.

2. Orationem verò mētalem, singulis diebus, per dimidia saltem hora spatium facimus, post Nonā, à Resurrectione Domini, vsque ad festum S. Crucis de mense Septembris, nisi dies ieiunij fuerit, quo tempore fit post Vesperas. A predicto autem festo vsque ad Pascha, post Matutinum.

3. Ea autem omni tempore, sic fieri debet. Finito Officio Sacrista statim faciat signum, sicuti mos est, cum tribus ictibus Campana distinctis: & sic remaneant Fratres omnes in Choro, per quartam vnius hora partē, tali Orationi vacantes. Tunc Superior postmodum faciat signum: & si qui voluerint ibidē Orationem predictam complere, compleant. Alij autem ad Cellas se recipiant, pro eadem complēda, per aliam quartam partē eiusdem hora residuam. Qua expleta idem fiat per Sacristiam finis signum, quod principij factum fuerat, si que intelligatur finita mentalis Oratio, nisi forte aliqui affectu deuotionis eandem diutius protrahere voluerint.

4. Et quoniam hisce temporibus laudabilis ac sacratissima inoleuit consuetudo faciendæ Orationis, per quadraginta horarum spatium, ante Sanctissimum Eucharistia Sacramentum in altari inspicēdum positum: eandē nos quoque summa cum deuotione, & pro viribus sequamur iustum est. Ideo hortamur Prelatos, vr in hebdomada Sancta, aut in precedenti, prout melius iudicauerint expedire deuotionis, & vrilitati Monachorum, & Fidelium hanc Orationem in Ecclesijs Monasteriorum nostrorum instituant: seruenturque ceremonia in Ritua
re descripta.

5. Volumus item quod secundum dispositionem u-
ris communis, seruetur semper silentium in Choro,
in Dormitorio, ut predictum est, in Refectorio, etiam
extra horam refectiois, & in quadam parte Clau-
stri circa Capitulum, excepto si in dictis locis oportet
aliqua loqui breuiter & submissa voce.

6. Huiusmodi etiam silentium seruetur ad ignem
communem Fratrum.

De hospitibus suscipiendis.

CAP. LIII.

Matth. 25.

OMnes superuenientes hospites, tanquam
Christus, suscipiantur: quia ipse dicitur
rus est, Hospes fui, & suscepistis me. Et omnibus
congruus honor exhibeatur, maximè domesticis fidei, & peregrinis. Ut ergò nunciatus
fuerit hospes, occurratur ei à Priori
vel à fratribus cum omni officio charitatis
& primitùs orent pariter, & sic sibi socien-
tur in pace. Quod pacis osculum non prius
offeratur, nisi oratione præmissa, propter
lusiones diabolicas. In ipsa autem salutatio-
ne, omnis exhibeatur humilitas omnibus
venientibus siue discedentibus hospitibus
inclinato capite vel prostrato omni corpore

Matth. 18.

in terra, Christus in eis adoretur qui & suscipi-
pitur. Suscepti autem hospites ducantur ad
orationem: & postea sedeat cum eis Prior
aut cui iusserit ipse. Legatur coram hospite
lex diuina, ut edificetur: & post hæc omni
ei exhibeatur humanitas. Ieiunium à Priori
frat

frāgatur propter hospite: nisi forte precipuus
 sit dies ieiunii qui non possit violari. Fratres
 autem consuetudines ieiuniorum prosequā-
 tur. Aquam in manibus Abbas hospitibus
 det: pedes autem hospitibus omnibus ram
 Abbas quam cuncta congregatio lauat. *Qui-
 bus lotis, hunc versum dicant: Suscepimus,
 Deus misericordiam tuam in medio templi
 tui. Pauperum, & peregrinorum maximè,
 susceptio omni cura sollicitè exhibetur: quia
 in ipsis magis Christus suscipitur. Nam diui-
 tum terror ipse sibi exigit honorem. Coqui-
 na Abbatis & hospitum per se fit, ut in certis
 horis superuenientes hospites, qui nunquā
 desunt monasterio, non inquietent fratres.
 In quam coquinam ad annum ingrediantur
 duo fratres, qui ipsum officium benè imple-
 ant. Quibus, ut indigent, solatia ministran-
 tur, ut absque murmuratione seruiant. Et
 iterum quandò occupationem minorem ha-
 bent, exeant ubi eis imperatur, in opera. Et
 non solum in ipsis, sed & in omnibus offici-
 is monasterii ista sit consideratio: ut quandò
 indigent, solatia accommodentur eis: & te-
 rum, quando vacant, obediunt imperanti.
 Item & cellam hospitum habeat assignatam
 frater, cuius animā timor Dei possideat, ubi
 sint lecti strati sufficienter, & domus Dei à
 sapientibus sapienter administratur. Hospi-
 tibus autem, cui non præcipitur nullatenus
 societur neque colloquatur: sed si obuiaue-
 rit aut viderit, salutatis humiliter, ut dictum
 est, & petita benedictione, pertranseat, di-*

*Psal. 47.**Matth. 18*

ens, non licere sibi colloqui cum hospite

1. (OMNES SUPERVENIENTES HOSPITES.) Et si modo nunc temporibus frequentia hospitum difficultatem generet adimplendi omnia, quae textus regula continet: habita tamen discretionem, & temporum ac personarum considerationem, facile saltem utiliora implebuntur.

2. (VBI NUNCIATUS FVERIT HOSPES.) Portarius viso hospite, iuxta qualitates personae, & temporum conditionem, aut extra exspectare faciat, aut monasterij portam eum introducat, notumque faciat Superiori, si hospitandae conditio requiret, & Praeatus ordinaverit. Aquo tunc siue ab vno Superiorum aut ostiario, vel terram hospitum habentium, vel ab alio cui visum fuerit, seu pluribus, ipsi occurratur. Et ad Orationem & pacis osculam inclinato capite, vel prostrato corpore, siue genibus flexis, si fuerit Praeatus, vel aliquis Dei servus, aut religiose vitae recipiatur officiosissime. Quae omnia, ut valeant commodius fieri, sit Sacellum quantum possibilitas permittit iuxta portam Monasterij, quo ad Orationem huiusmodi hospites introducantur.

3. (ADORETUR CHRISTVS.) Mentis scilicet Oratione, & deuotione. Consuetudo tamen omnium pene Religiosorum est, quando eis occurratur, in osculo recipi, postmodum duci ad Orationem, quod quia ita communiter fit, inhumanum videretur, maxime si fuerint noti, primo occursum exhibere eis osculum, sed post Orationem, propter communem consuetudinem: tutius tamen esset seruare Regulam.

4. Credimus tamen hoc respectu, si in principia osculum obtulerimus, præmissa tamen Oratione mentali, & etiam dicto exterius aliquo, quod ad Orationem, vel Dei laudem pertineat, & Hospitem similia proferre fecerimus, puta: Deo Gratiarum. Benedictus Dominus noster IESVS CHRISTVS, & huiusmodi, non discedere ab effectu iustitia, dummodo postea ad Orationem ducatur Hospes.

5. Osculum dicimus amplexum, quem præsertim Religiosis, & deuotis personis exhibemus. Si vero ob multitudinem, aliquando ita integre huiusmodi ceremonia fieri non poterunt, fiant animo & mente: aliter seruetur Regula.

1. (LEGATUR CORAM HOSPITE LEX DIVINA.) Maxime laudamus, hoc fieri si commode possit, & tempus hoc permiserit, ut dum refectio paratur, aliquid H spiriti legatur, vel spiritualia dicantur, vnde adificetur, habito respectu ad personam qualitatem, & necessitatem: saltem non omitatur, quin ad mensam Hospiti aliquid legatur, iuxta conditionem personarum, ut adificetur.

2. (AQUAM IN MANIBVS ABBAS HOSPITIBVS DET.) Intellige, si est præsens: alias Prior, vel alius Superior, aut ipsi curam Hospitium habentes.

3. Hospitibus autem, præterquam infirmis, debilibus, aut ex itinere fatigatis, in Infirmitorio, aut alio loco, seorsum esus carniarum non concedatur, iuxta conditionem personarum.

4. (PEDES HOSPITIBVS, &c.) Hæc solennis lotio pedum, præcipue exhibetur iis qui conuersionis desiderio ad nostra Monasteria veniunt.

Aliquando, iis etiam qui deuotionis gratia, longo itinere Monasteria nostra visitant, aut aliis honestis causis, sicut Patribus Monasterij visum fuerit.

5. Laudamus etiam hanc lotionem fieri maxime personis, vnde magis edificatio sequi possit & augmentum deuotionis, erga Religionē. Nam saepe huiusmodi actibus humilibus fit vt mēs aliena à Christo, concepto sancto desiderio, Christum cordis hospitio suscipiat, meliusq; tunc in eis Christus suscipiatur, quam in mensa Hospes.

6. Ipsa autem lotio ita sit, conuenientibus Fratribus in Capitulo aut in alio loco, sicut decet, Praelectus, & in eius absentia Prior Clausstralis, & non Titularis, genibus flexis ante Hospitem pedes eius lauet. Quos dum incipit lauare, mox duo Fratres in medio loci genuflexi incipiant aliquid cantare, quod deuotionem excitet: & dicto primo versu, ceteri Fratres diuisis Choris genuflexi versus Hospitem eundem versum, cantando respondent, quem etiam post singulos versus, quos illi duo Fratres cantando presequuntur, repetunt. Cum verò Superior ambos pedes lauerit, tergat primo pedem sinistrum, deinde dextrum, quo terso cooperiat linteo, excepta parte quadam, quam ipse primo osculatur, & sic successiue Fratres omnes Hospiti pedem osculantur, incipiendo à Superiore, & subsequendo per ordinem vtriusque Chori.

7. Hoc quoque modo dicuntur Fratres omnes lauare pedes Hospitis, cum ibi eius causa assistant. Nō nimis absurdum esset, quod omnes Fratres, qui forte erunt sexaginta, actualiter lauarent pedes vnius Hospitis.

8. Completa deoscalatione calciatisque pedibus

hospiti

hospitis, statim surgit: & simul cum hospite genu-
 flectens, omisso à fratribus cantu incipiat versum:
 Suscepimus Deus, &c. Respon. In medio templi tui.
 Pater noster secreto. Vers. Et ne nos inducas. Resp.
 Sed libera nos à malo. Vers. Saluum fac seruum tu-
 um. Respon. Deus meus. Vers. Mitte ei Domine au-
 xilium de Sancto. Respon. Et de Sion tuere eum. Vers.
 Esto ei Domine turris. Respon. A facie, &c. Vers. Ni-
 hil proficiat. Resp. Et filius. Vers. Domine non, &c.
 Respon. Neque secundum. Vers. Dominus vobiscum.
 Respon. Et cum spiritu tuo. Oratio. Actiones no-
 stras. Oratio. Famulorum tuorum. Oratio, Inter-
 cessio nos quesumus Domine beatissimi Patris no-
 stri Benedicti, &c.

9. Postea mandet fieri breuem orationem pro Ho-
 spite: & facto signo, dataque benedictione, omnes,
 (exceptis habentibus curam Hospitum, si quos re-
 tinere voluerit Prælatus, per consolatione, aut ob-
 sequio Hospitis) vadant cum silentio ad cellas suas.

10. Cateris autem Hospitibus, maximè qui de lō-
 ge venerint, vel qui alias in Monasterio non fuerint
 Hospitati, sicut opus fuerit habentes curam Hospi-
 tum, pedes lauent.

11. Quod si multitudo non sineret lotionem fieri,
 aut alia causa vrgentior impediret, faciant quomo-
 do possunt: scientes se multam retributionem à Do-
 mino recepturos si iuxta Regulam fecerint, è con-
 trario poenam si ex negligentia omiserint.

12. Fratres autem nostri, ad Monasteria nostra
 quauis causa euntes, vt disciplina Regularis, quan-
 tum fieri potest vbique seruetur: Ordinamus, vt
 post duas ad plus in Hospitio refectiōnes, commu-
 nem vitam sequi debeant, diuinisque inter sint

Officiis & Capitulo culparū, haud secus, ac sibi cō-
uētuales essent, nisi forte sint debiles & infirmi, aut
in negotiis occupati, quod Prelatorum discretione
relinquimus.

13. Si qui vero legitimo impedimento detenti in
aliquo Monasterio cōmorabuntur, nec inde ad sua
Monasteria se conferre poterunt, non possit Mona-
sterium illud, aliquid expetere, pro expēsis cibariis.
Si autem ob infirmitatem, alicubi fieret cōmoratio,
ubi medicinas, aliāq; necessaria infirmi habuissent,
eorum Monasteriū in quo deputati sunt, hac omnia
exoluat, nec aliud ab eo repeti possit. Si vero ob ne-
gotia, quis moram trahere coactus fuerit, Praelati
inter se componant in omnibus cum mansuetudine
& discretione, habita ratione persona, loci, tempo-
ris & negotij.

14. In suscipiendis autem Hospitibus, prohibeant
Praelati vanos apparatus, maxima cum precij
temporis iactura, minimaque & forte nulla cum
utilitate fieri, in ornandis scilicet thalamis aut mi-
sis aut huiusmodi: nisi forte Hospitis suscipiendi di-
gnitas hoc exigeret. Si autem fuerint familiares
domestici, ducatur maiori cum sollicitudine ad refe-
ctionem ordinariam in Refectorio cum Conuentu.

15. Prohibemus autem omnino esum carniū se-
cularibus, in Monasteriis nostri concedi.

16. Hospites suscepti in ipsis Diuinis Officiis pote-
runt se cum illius Monasterij Fratribus conforma-
re. Qui Fratres non mittantur à Praelatis suis ad
alia Monasteria iuxta Regulam, sine literis cōmen-
datitiis: cōferantque cū illius Monasterij Superiori
de negotiis quorum causa illuc aduenerint, & illius
obedientia sint & correptione.

17. Caveant autem ne in diebus Festis negotientur aut equitent, propter scandalum. Et modesti (vt de et Religiosos) se habeant in hospitibus secularium: ne ipsis scandalum praebeant, & contentiones omnino deuitent.

18. Propter grauamina vero Monasteriis nostris incumbentia: monemus Patres, & Fratres, ne facile pro quibuslibet Hospitibus ad Monasteria nostra accedere uolentibus, literas commendatitias scribant: sed honeste & prudenter quantum fieri potest se excusent.

19. Et ne conuersatione secularium hominum, pax & quietem Fratrum nostrorum perturbari contingat, cum non deceat in eodem Monasterio diuersorum morum & habitus homines comorari: statuimus, quod nullus secularis, cuiuslibet status aut conditionis existat, etiam si aliqua parentela & affinitate alicui ex nostris Monachis fuerit coniunctus, ad habitandum longo tempore in Monasteriis nostris vt secularis suscipiatur: etiam sub praetextu cuiuscumque donationis, testamenti, legati, vel alia quauis occasione commodi temporalis, sine licentia Capituli Generalis, vel Regimini: quod tamen non intelligimus de factoribus, procuratoribus, & aliis famulis secularibus Monasteriorum nostrorum.

20. Mulieris uero siue laicas siue Religiosas, cuiuscumque aetatis, gradus, status & conditionis sint, prohibemus districtius intra septa Monasteriorum nostrorum quauis occasione duci, ingredi aut morari. Quod si contra scienter fuerit attentatum, iuxta literas Eugenij IV. & Pij V. & Gregorij XIII. tam ipsa Mulieres quam earum ductores & receptores (si uoluntarie hoc fecerint) ipso facto

senten-

sententiam excommunicationis incurrunt, alijsq[ue]
pœnis, pro vt in ipsis bullis subiacebunt.

Quod non debeat Monachus literas, vel Eulogia
accipere sine iussu Abbatis.

C A P. LIII.

NVllatenus liceat Monacho nec à parè-
tibus suis, nec à quoquam hominum,
nec sibi inuicem literas, aut Eulogia, vel que-
libet munuscula accipere aut dare, sine præ-
cepto Abbatis sui. Quod si etiam à parenti-
bus suis ei quicquam directum fuerit: non
præsumat suscipere illud, nisi prius indicatum
fuerit Abbati. Quod si iusserit suscipi, in Ab-
batis sit potestate cui illud iubeat dari: Et nõ
contristerur Frater cui fortè directum fuerat
vt non detur occasio Diabolo. Qui autem
aliter præsumpserit, disciplinæ Regulari sub-
iaceat.

I. (QVÆLIBET MVNVSCVLA.) Temerariam
præsumptionem Monachorum nostrorum, qui cum
nihil habeant nec habere debeant, munera accipere
& dare non metuunt, Regule & professioni nostræ
aduersantes, tãquam seminarium diaboli, & mor-
tale virus, penitus inter dicentes, quia sepe ex hu-
iusmodi numerum collatione, & receptione inor-
dinata oritur affectio, seu complacentia: nolumus
quod inuicem sibi Fratres dent, vllatenus munuscu-
la iuxta Regulam, neque etiam aliis quibuscunque
aut aliunde sibi directa accipiant, sine Pralati spe-
ciali licentia.

2. Sed nec ipsi Pralati Fratribus aliorum Monasteriorum munuscula mittant: nisi fortè à patribus dictorum Fratrum fuerint requisiti.

3. (LITERAS.) Si qua utili, & honesta causa, volunt Fratres scribere literas, habita prius scribendi licentia, scribant. Deinde literas apertas deferant Pralatis: quas mandamus ab ipsis Pralatis legi, subscribi & signari. Similiter & qui ipsas recipiunt, antequam ipsas legant, clausas presentent Pralato suo: quas volumus omnino & iubemus Pralatum legere, vel eo absente vicem eius gerentem: & si videbitur sibi, Fratribus, quibus directæ sunt reddat.

4. Nisi fortè Congregationis sigillo, videlicet Pax, essent signatæ: quas nec à Pralato, nec à conuissatore, nec à Præsidente, nec ab aliquo alio aperiri permittimus: nisi ab iis dumtaxat quibus diriguntur, vel de eorum voluntate. Qui autem contrafecerit, tribus primis diebus Mercurij sequentibus ieiunet in pane & aqua in terra in Refectorio: nec ab aliquo dispensari possit nisi in casu grauisimæ infirmitatis.

5. Sub eadem quoque pœna districtè prohibemus: quod nemo literas Præsidenti, diffinitoribus, aut visitatori cuiuslibet, vel regimini intra annū directas, nisi de eorum voluntate ad quos diriguntur, aperire præsumat. Quod si quis de huiusmodi errore conuictus fuerit, si quidem literæ sunt munitæ sigillo Pax, ultra prædictam pœnam stet degradatus per mensem. Quod si Prælatus fuerit, dicat ex ordine totum Psalterium, & ieiunet ter in pane & aqua secreto. Si autem non fuerint munitæ sigillo Pax, stet degradatus per quindecim dies: & si Prælatus fuerit,

dicat

- dicat Psalmos pœnitentiales, & ieiunet ut supra.
6. Eidem quoque pœna, Prælatos & Fratres nostros quoscunq;, qui literas, etiã priuatis sigillis munusculis vel Fratribus quibuscunq; directas interciperent seu aperire præsumpserint, subiacere decernimus.
7. Præter casus autem prædictos, Fratres qui sine licentia Prælati sui scripserint, aut literas ad se directas legerint, quoties contrauenerint, toties ieiunent in pane & aqua in Refectorio: nec aliter dispensari possint.
8. Mandamus autem Prælati omnibus, ut hanc Ordinationem inuiolabiliter seruent & obseruent, & faciunt à Visitoribus, si secus fecerint ipsi puniendi, cui quoque Ordinationi volumus & Abbates Titulares omnino esse subiectos.
9. Quicumque vero ex nostra Congregatione, etiã si fuerint Ostiarij, vel Hospites portantes literas vel munuscula Prælato ea statim præsentent: & nihil dicant, nec quibus diriguntur, nec aliis. Contrafacientes dicant suam culpam in Capitulo, & comedant in terra in Refectorio.

De Vestimentis, & Calceamentis Fratrum.

CAPVT LV.

Vestimenta Fratribus secundum locorum qualitatem vbi habitant, vel aërum temperiem dentur: quia in frigidis regionibus amplius indigetur, in calidis verò minus. Hæc ergo cōsideratio penes Abbatē sit. Nos tamen mediocribus locis sufficere credimus Monachis, per singulos Cucullam, & Tun-

cam.

cam. Cucullam in Hyeme villosam, in æstate puram aut vestutam, & Scapulare propter opera. Indumenta pedum, Pedules & Caligas. De quarum rerum omnium colore aut grossitudine non caulentur Monachi: sed quales inueniri possunt in Prouincia qua degunt, aut quod vilius comparari potest. Abbas autem de mensura prouideat, vt non sint curta ipsa vestimenta vtentibus eis, sed mensurata. Accipientes noua, vetera semper reddant in præsentem, reponenda in vestiario propter pauperes. Sufficit Monacho duas tunicas & duas cucullas habere, propter noctes, & propter lauare ipsas res. Iam quod superfuerit, superfluum est, & amputari debet. Et pedules & quodcumque est vetustum reddant, dum accipiunt nouum. Fœmoralia hi qui in via diriguntur de vestiario accipiant: quæ reuertentes lota ibi restituant. Et cuculle & tunicæ sint aliquanto iis quas habere soliti sunt meliores: quas exeuntes in viam accipiant de vestiario, & reuertentes lotas ibi restituant. Stramenta autem lectorum sufficiant, Matta, Sagum, Lena & Capitale. Quæ tamē lecta frequenter ab Abbate scrutanda sunt: propter opus peculiare, ne inueniatur. Et si cui inuentum fuerit quod ab Abbate non acceperit, grauissimæ disciplinæ subiacet. Et vt hoc vitium peculiare radicitus amputetur, dentur ab Abbate omnia quæ sunt necessaria: id est, cuculla, tunica, pedules, caligæ, brace, cultellus, graphium, acus, mappula, & bulæ: vt omnis auferatur neces-

sitatis

Astor. 2.

fitatis excusatio. A quo tamen Abbate semper consideretur illa sententia Actuum Apostolorum: quia dabatur singulis, prout cuique opus erat. Ita ergo & Abbas consideret infirmitates indigentium, non malā voluntatem invidentium. In omnibus tamen iudiciis suis, Dei retributionem cogitet.

I. (DE QVARVM RERVM OMNIVM COLORE.) Propter hanc causam in statu Monastico varius inolevit mos & vestium color: nos autem assumpsimus colorem nigrum, Beatissimum Patrem nostrum Benedictum sectantes, qui (vt legimus) nigro vsus est colore.

2. Idcirco ordinamus, quod omnes Congregationis nostra Monachi vniformiter eadem qualitate pannorum nigrorum, quantum possibile fuerit vestiantur. Et hoc intelligimus de Cucullis, Scapularibus, Tunicis, Mantellis, & Biretis.

3. De aliis vestimentis interioribus, statuimus, quod sint alba vel nigra, vel beritina. Nec vllus colore rubro vti audeat omnino aut purpureo in quouis vestium genere, etiam si occultissimè deferri possent. Caligas autem, & Pedules albi volumus esse coloris. Et in predictis vestibus seruetur eadem penitus aequalitas & vniformitas in omnibus. Caueant insuper omnes cingulis sericis, aut etiam laneis super Tunicam, sed omnino vtantur cingulis ex corio confectis.

* Sulgo
Chamois.

4. Prohibemus autem vsum pellium Caprarū, aut Camocciarum, aliarumue huius generis quarumcumque, tam in Caligis, quam in Fœmoralibus.

5. (QVOR

(Q V O D V I L I V S C O M P A R A R I
P O T E S T .) D i l i g e n t e r a t t e n d a t u r , h a c p a r t i c u l a
R e g u l a : N a m c u m d i c i t q u o d v i l i u s , o m n e m m o l
l i t i e m & p r e t i o s i t a t e m h a b i t u m q u e d e l i c a t u m e x
l u d i t . Q u o d p r o c u l d u b i o n o m o d o p r o v e s t i b u s , s e d
p r o o m n i b u s r e b u s q u i b u s t a m a d n e c e s s i t a t e m , t u
a d c o m m o d u m c o r p o r i s a p p a r e n t e r v t i m u r e s t a c c i
p i e n d u m .

6. I d e o t a m s a l u b r i b u s R e g u l a m o n i t i s a d h a r e n
t e s , i n i n v i o l a b i l i t e r s t a t u i m u s , q u o d o m n e s d e C o n
g r e g a t i o n e n o s t r a t a m P r a e l a t i q u a m a l i j d i l i g e n t e r
a d u e r t a n t , s i c q u e s e g e r a n t , v t i n p r e t i o a u t v s u E
q u o r u m s c a n d a l o a u t a d m i r a t i o n i n o n s i n t s e c u l a
r i b u s , a l i s q u e q u i b u s s u i s .

7. F u l c i m e n t a e t i a m e o r u n d e m , i u x t a C l e m e n t i
n a m , N e i n a g r o , n o n m o d o a u r o & a r g e n t o a u t a r e
n o n p e r m i t t i m u s e s s e o r n a t a : s e d n e c c l a u i s f e r r e i s
s t a m m o a u t a l i a r e c o l o r a t i s a u t o r n a m e n t o a l i q u o ,
n i s i q u a n t u m n e c e s s i t a s e x p o s c i t , c o n c e d i m u s a d o r
n a r i . I n V e h i c u l i s q u o q , v i t e t u r o m n i n o o m n i s l u
x u s , & s u p e r s t u i t a s .

8. C h l a m y d e s v e r o , s i u e d e r a s c i a , s i u e d e p a n n o ,
s i u e d e f e l t r o , s i n t s e c u n d u m c o n s u e t u d i n e m C o n
g r e g a t i o n i s n o s t r a , n o n s e r i c o s u p e r n e c o n t e x t a , n e c
l a i c o r u m m o r s b u l l i s s e r i c i s a n t e b u l l a t a , a l i a u e p r e
t i o s a r e o r n a t a , s e d q u a s e c u n d u m R e g u l a m v i l i u s
& v t i l i u s c o m p a r a r i p o s s u n t . P i l i i , s i u e d e l a n a s i u e
d e p a l e a n o n s i n t (v t s e c u l a r e s v t u n t u r ,) i n t u r b i n e
e l a t i a u t a c u t i , a u t e t i a m s e r i c o o r n a t i : s e d d e p r e s s i
p l a n i , a c s i m p l i c i r a s c i a c o o p e r t i s i f u e r i n t c o o p e r i e
d i . Q u i a l i t e r f e c e r i n t , p r i u e n t u r i l l i s & p u n i a n
t u r .

9. V i t e t u r c u r i o s i t a s , & p r e t i o s i t a s i n g l a d i i s .

tabulis, alcaribus, stivalibus, & in omnibus rebus quibus utimur, considerato quod ex Regula Monachus monetur qualibet vilitate, & extermitate contentus.

10. Et quoniam sepius in mutationibus fratri contingit suboriri ambiguitates de pretio ipsorum vestimentorum. Praesenti Ordinatione statuitur quod pro pretio vnus Cuculle duo scuta cum dimidio pro Tunica nigra tria: pro Tunica, de rascia, siue nigra siue beretina, (si aliquibus erit danda) duo: Coretto vnum: pro Mantello biretino tria: pro Tunica biretina duo cum dimidio: pro Scapulari quinque pro Tunicella totidem moneta veneta soluantur.

11. Quarum vestium detur unicuique Monacho portio necessaria, singulis annis equiualens annis numeris quinque: Commisissis, autem quatuordecim: has possunt Fratres habere quolibet anno, si voluerint. Quod si non acceperint, ultra deinde petere non valeant.

12. Quod si contingat aliquem, ex praedictis mutari ad aliud Monasterium, non possit petere nisi quantum eo anno, si non fuisset mutatus, erat habiturus.

13. Quod si loco dictarum vestium pecunia erit danda, non teneatur Monasterium a quo discedit de Monacho nisi Scuta quinque: Commisso, quatuordecim computata Tunicella, & Scapulari.

14. Qui vero Pellicea, propter aliquam infirmitatem, seu necessitatem indiguerit, careat rata vestimentorum illo anno sibi contingente. Et haec Pellicea ad necessitatem non ad ostentationem aut luxum concedenda sunt. In ipsis igitur cauendum est ornatus, nec illis vti liceat loco Tunicarum, aut

Tunicis, sed superinduantur illis vtentes & Tunica: praesertim accedentes ad Chorum, aut Refectorium.

16. Fratribus autem mutatis, quorum portio pannorum sibi contingens iam in libro consueto Vestiarum descripta est, liceat electionem facere, num ipsas assignatas vestes, an pecuniam pro eis debitam malint. Et cum panni dantur, denter vestes consuta, & perfecta.

16. Si autem non essent panni adhuc ipsis assignati, pecunias sibi debitas ratione temporis accipiant & discedant: & solliciti sint Praelati, tempore statuto, portionem pannorum necessariam, vnicuique contingentem assignare, vt inferius dicitur plenius.

1. (DE MENSURA.) In mensura vestium seruetur consuetudo nostra: non de parua, sed de notabili differentia curantes.

2. Itaque Cuculle sint longa vno digito super terram: manica longa vltra manum extensam per dimidium brachij: larga vero per tres quartas, cum dimidio.

3. Tunica Monachorum super collum pedis: quae iuxta Clementinam debent esse circumquaque clausa. Manica Tunicarum ita larga, vt possint capere alterum pugillum.

4. Scapularia Monachorum, sint longa super Tunicam per dimidium quartae, lataque secundum latitudinem rasciae. Scapularia Nouitiorum, sint stricta & curta: & protendantur vsque ad genua. Tunicelle per vnam quartam super terram.

5. Ordinamus autem, ne Fratres nostri vlllo tempore, ad Chorum, Refectorium, & Capitulum conuentualiter sine Tunica accedant: vt disciplina & grauitas Monastica seruetur.

6. De Caputiis autem ordinamus, quod in quolibet Monasterio habeatur forma à Capitulo constituta, quam sequantur. Sed Caputia Scapularium sin aliquanto minora, Caputiis cucullarum: sin quibus, causa grauisimè infirmitatis, cum hasta tutum siue patientia credimus, absque periculo communicationis posse Fratres nostros stare.

7. Tunica commissorum sint super terram, & quartam partem vnius brachij, & similiter Mantella, quæ circumclusa sint, cum aperturis à lateribus, vnde possint manus extrahere.

8. Color autem omnium vestium extrinsecarum eorum, sit beretinus obscurus, vniformis quantum haberi possit. Mantella quoque ipsorum, & Tunicae sint ad arbitrium Prælati de panno, aut de rascia.

9. Accipientes autem noua, intra octo dies lauare & munda omnino restituant vetera. secundum regulam. Contrafacientes dicant suam culpam in Capitulo: & comedant semel in pane & aqua in refectorio, & priuentur rebus nouis quousq; restituant vetera.

10. (DVAS TVNICAS.) Ordinamus quod Fratres nostri habeant singuli Tunicam vniam de panno: possint etiam alteram habere pro Alia de panno vetusto, seu de rascia. Habeant & Cucullam, quæ secundum Clementinam; Ne in agro vocatur Floccus: & Scapulare quod habet quasi formam cuculle. De interioribus vero vestibus, Prælatorum discretioni relinquimus: qui vt vnicius prout opus habebunt, de omnibus sufficienter rationabiliter providere possint: sic statuendum nobis visum est.

11. Quod singulis annis, post Prælati à Capitulo regressi

regressi

regressum, omnes conficiant inuentarium vestium quarumcunque quas habent, apposita qualitate, num vetera, an noua, an mediocria sint: ibique subscribant, quibus vestibus indigent, scriptumque hoc Pralato consignent. Qui vniuscuiusque indigentia considerata, omnibus rationabiliter providebit: ita vt superflua amputentur, & necessaria abunde subministrantur, qua decet charitate: seruato tamē in omnibus vestium generibus tali moderamine, vt neque ob luxum scandali prabeatur occasio: neque ob sordes aut fracturam Monastica grauitas in conuemptum deueniat.

I. (QVÆ TAMEN LECTA.) Pro obseruātia huius textus: Pralati prohibeant ornamenta Lectorum, & presertim ne circum circa sint panno lineo, aut laneo septa cuiusuis coloris & qualitatis. Qui etiam vel quibus ipsi mandauerint, bis aut ter in anno scrupulosē omnes cellas visitent aut visitari faciant. Neque permittant in dictis Cellis teneri poma, odoramentaue cuiuslibet generis, specula, picturas lasciuas qualescumque, picturas varias in capsis, scabellis, aut parietibus, aut ad eosdem parietes pannum viridem vllum, lineum siue laneum aut alterius coloris, aut alia huiusmodi statui Religiosorum non competentia: & superflua omnia amputentur, iuxta Regulam.

2. Et cum Monachis vsus lineorum interdicatur, hoc precipuē in stramentis lectorum seruari debet. Permittimus tamen super cancellos aut tabulas aut scabella posse teneri pannum viridem lineum siue laneum, qui prohibentur circa lecta aut in parietibus, vt dictum est.

3. Licet etiam super Sagum aut mattam pannum laneum habere, aut lineum grossiorem, qui possit remoueri & abluui.

De Mensa Abbatis. CAP. LVI.

Mensa Abbatis cum Hospitibus & Peregrinis sit semper. Quoties tamen minus sunt Hospites, quos vult de Fratribus vocare, in ipsius sit potestate. Seniorum autem vnum, aut duos, semper cum Fratribus dimittendos procuret, propter disciplinam.

1. (QUOTIES MINVS SVNT HOSPITES, QVOS VULT.) *Vel si elegit esse in Refectorio cum Fratribus, magis laudamus.*

De Artificibus Monasterij.

CAP. LVII.

Artifices, si sunt in Monasterio, cum omni humilitate & reuerentia faciant suas artes: si tamen iusserit Abbas. Quod si aliquis ex eis extollitur, pro scientia artis suae eò quod videatur aliquid conferre Monasterio: hic talis euellatur ab ipsa arte, & de nouo per eam non transeat: nisi fortè humilitate ei iterum Abbas iubeat. Si quid verò ex operibus artificum venundandum est, videant ipsi, per quorum manus transigenda sunt, ne aliquam fraudem praesumant inferre. Memorentur Ananiae & Saphirae: ne fortè mor-

Ador. s.

tem quam illi in corpore pertulerunt, hanc isti vel omnes qualiquam fraudem de rebus Monasterii fecerint in anima patiantur. In ipsis autem pretiis, non sabrepat auaritiæ malum: sed semper aliquantulum vilius datur quam à secularibus datur, vt in omnibus glorificetur Deus.

1. (ARTIFICES SI SVNT IN MONASTERIO.) Hortamur Prælatos, ne faciliter eximant Fratres, propter eorum artes à Diuino Officio, à communibus exercitiis, & aliorum Fratrum obseruantia: nisi animæ vel corporis saluti necessarium esse censuerint, vel aliqua incubuerit necessitas, ob quam sic expedire iudicauerint. Nihil autem de quavis arte in Monasterio exercita vendatur sine Prælati licentia.

2. Artem verò Alchimia, nullum Congregationis nostræ per se vel per alium quoquo modo exercere volumus: & hoc in virtute sanctæ obedientiæ, præcipiendo mandamus.

3. Si quis autem (quod Deus auertat) huic curioso vitio se implicuerit: conuictus stet degradatus per mensem, & qualibet hebdomada comedat vna die in pane & aqua in terra in Refectorio.

4. Nullus autem audeat imprimere, vel imprimi facere noua opera sua, vel alterius: nisi prius obtinuerit licentiam ab officio Sanctissimæ Inquisitionis, & à Capitulo Generali, iuxta Conciliū Tridentinū. Qui contrauerit carceri mancipetur, & aui-ter pro delicti qualitate puniendus. Nec audeat quisquam novos libros in Monasterium introducere, nisi de licentia Abbatis: quem volumus, vt omnino huiusmodi libros diligenter inspiciat, & consideret,

antequam licentiam concedat. Contrafacientes
grauiter puniantur, ipsiſque libris priuentur.

De disciplina ſuſcipiendorum fratrum.

CAPVT LVIII.

2. Ioan. 4.

Nouiter veniens quis ad conuerſionem,
nō ei facilis tribuatur ingreſſus: ſed ſicut
ait Apoſtolus, probate ſpiritus, ſi ex Deo ſunt.
Ergo ſi veniēs, perſeuerauerit pulſans, & il-
latas ſibi iniurias & difficultatem ingreſſus
poſt quatuor aut quinque dies viſus fuerit
patienter portare, & perſiſtere petitioni ſuae,
annuatur ei ingreſſus: & ſit in cella hoſpitiū
pauperis diebus. Poſtea autem ſit in cella noui-
tiorū, vbi meditetur, manducet, & dormiat.
Et ſenior eitalis deputetur, qui aptus ſit ad
lucrandas animas: qui ſuper eū omninō cu-
riose intendat, & ſolicitus ſit, ſi verē Deum
quærat ſi ſolicitus eſt ad opus Dei, ad obedi-
entiā, ad opprobria. Prædicetur ei omnia dura
& aſpera per quæ itur ad Deū. Et ſi promi-
ſerit de ſtabilitate ſua perſeueratiā, poſt duo-
rum menſium circulum legatur ei hæc regula
per ordinem, & dicatur ei: Ecce lex, ſub qua
militare vis; ſi potes obſeruare, ingrederis;
ſi vero non potes, liber diſcede. Si adhuc ſtete-
rit, tunc ducatur in ſupra dictam cellam noui-
tiorum: & iterum probetur in omni paciē-
tia. Et poſt ſex menſium circulum relegatur
ei regula, vt ſciat, ad quid ingreditur.

Et ſi adhuc ſtat, poſt quatuor menſes iterū

lega

legatur ei hæc eadem regula. Et si habita se cum deliberatione, promiserit se omnia custodire, & cuncta sibi imperata seruare, tunc suscipiatur in congregatione, sciens lege regulæ constitutam, quod ei ex illa die non liceat de monasterio egredi, nec collum excutere de subiugo regulæ, quam sub tam morosa deliberatione licuit recusare aut suscipere. Suscipiendus autem, in Oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua, & conuersione morum suorum, & obedientia coram Deo & sanctis eius, vt si aliquando aliter fecerit, ab eo se damnandum sciat, quem irridet.

De qua promissione sua faciat petitionem ad nomen sanctorum, quorum reliquæ ibi sunt, & Abbatis præsentis. Quam petitionem manu sua scribat, aut certe si non scit literas, alter ab eo rogatus scribat: & ille nouitius signum faciat, & manu sua eam super altare *Psalm. 118* ponat. Quam dum posuerit, incipiat ipse nouitius mox hunc versum: Suscipe me Domine, secundum eloquium tuum, & viam, & non confundas me ab expectatione mea. Quæ versum omnis congregatio tertio respondeat, adiungentes, Gloria patri. Tunc ipse frater nouitius prosternatur singulorum pedibus, vt orent pro eo: & iam ex illa die in congregatione reputetur.

Res, si quas habet, aut eroget prius pauperibus, aut facta solenniter donatione, conferat monasterio, nihil sibi reseruans ex omnibus: quippe qui ex illo die nec proprii

corporis potestatem se habiturum sciat. Monacho ergo in Oratorio exuatur rebus propriis, quibus vestitus est, & induatur rebus monasterij. Illa autem vestimenta, quibus exutus est, reponantur in vestiario conseruanda: vt, si aliquando, suadente diabolo, consenserit v. egrediatur de monasterio, (quod absit) tunc exutus rebus monasterij proiciatur. Illam tamen petitionem eius, quatenus desuper altare Abbas tulit non recipiat: sed in monasterio referuetur.

I. (NOVITER VENIENS.) Ideo ordinamus, quod nullus veniens recipiatur ad ingressum Religionis, sine consensu maioris partis Seniorum computata voce Prælati. His tamen seruatis vt de vitanalibus, moribus, & literatura, aliisque qualitatibus Nouitiorum, antequam suscipiantur, diligenter inquirant, non solum Abbates & Superiores singulorum Monasteriorum in quibus postulauerint recipi, sed etiam Visitatores. Qui postmodum Capitulo Generali fideliter referant singulorum qualitates, vt habitata tam Monasteriorum, quam suscipiendorum ratione assignentur vestiendi, tum in Monasteriis, quibus precipue sunt affecti: Tum etiam aliis quibus suscipiendi nouitios licentia fuerit per Diffinitores concessa. Ita enim & magis explorabitur eorum obedientia, & propensus ad Religionem animus; & in omnibus Monasteriis certi & benè cogniti adolescentes recipientur.

2. Si qui autem Nouitij prædictis omnibus nõ seruatis fuerint ad probationem recepti, ad propriam remittantur: & Prælati qui eos susceperint, gratanter arbitrio regiminis puniantur. Præter dicta

tem aduertatur, quod si aliqui mutilati, Claudi, Strabones, aut aliquo alio corporali defectu vitiati ad probationem suscipi peterent, non prius suscipiantur quam vniuerso Conuentui & Fratribus in Capitulo fuerint propositi: ne possit postmodum professionis tempore tale eis vitium obiici à quoquam.

3. Prohibemus autem in infra scriptis Monasteriis suscipi Nouitios, videlicet in Monasterio S. Mariae Gange, S. Mariae Frondoni, S. Mariae Montis Regalis, S. Laurentij Auersæ, S. Benedicti Ferrariae, S. Angeli Guaiata, S. Mariae Farfa, S. Pauli de Vrbe, S. Eugenij Senarum, S. Petri Regij, S. Spiritus Papiae, S. Bartholomaei Astensis, S. Catharinae Ianuae, S. Iuliani Ianuae, S. Hieronymi Siluaria Ianuae. S. Iacobi Pontide, S. Pauli Argon, Sanctorum Felicis, & Fortunati Vincentia. S. Nicolai in littore Venetiarum.

4. POST QVATVOR AVT QVINQVEDIES.) Declaramus quod Nouitius stet, antequam detur ei habitus nouitialis, per quindecim dies cum suis vestibus secularibus: vt interim possint eius mores cōsiderari ab omnibus. Plus enim vident oculi, quam oculus: quibus diebus stet in Cella, sub cura Magistri Nouitiorum.

5. (MANDVCET, ET DORMIAT.) Quia in nostris Monasteriis nō habemus loca apta ad hoc, consueuimus quod Nouitij in Refectorio comedant simul cum Monachis, sed in mensa segregata ab eis, vbi cōmode videri possint à Patribus, & dormiant in Dormitorio.

6. (LIBER DISCE DE.) Qui Nouitius si discesserit aut fuerit expulsus, in alio Monasterio non recipiatur, absque participatione Pralati à quo repudiatus fuit, nec non Capituli Generalis licentia,

sive

siue regiminis intra annum, & tunc per annū probetur, antequam profiteatur.

7. Quando autem Nouitius aliquis est repudiatus à Conuentu, vltra in monasterio permanere non permittatur.

8. Determinata itaque per Prælatum, & Seniores Nouitij receptione, fiat ei in sero Mandatum in Capitulo per Patrem Monasterij, astantibus Fratribus, vt dictum est in Capitulo quinquagesimo tertio, de Hospitibus suscipiendis, & induatur vestimentis Religiosis in loco, quo iusserit Abbas. Sequenti mane ad Missam statim post Communionem Sacerdotis & Conuentus, quando fit Communio Generalis, ad altare maius ab ipso Abbate detur habitus Nouitialis, Chlamys videlicet & Scapulare strictum.

9. (SUSCIPIATUR IN CONGREGATIONE.) Itatamen vt prius habeatur licentia à Capitulo Generali, & à Visitoribus suis in actu visitationis diligentissimè fuerint examinati: vt ex eorum profectu, & quantum ipsi ad religionem sint apti conici possit, & cura ac diligentia Magistri explorari, ac consensus maioris partis Seniorum computata voce Prælati: qui hoc casu quatuor minus vocentur, supplendo ex maturioribus, antequam proponatur Conuentui, si recipi debeat. Ne etiam habita licentia & consensu à Præfatis recipiatur, nisi duæ partes Conuentus consentiant, secundum Priuilegia nostra.

10. Hoc stricte mandantes, vt nullus ea quæ in Capitulo dicta de Nouitio fuerint (quæ maximum scandalum generare possent) ipsi, nec alius audeat reuelare. Si quis vero contrafecerit, dicat suam cul-

pam in Capitulo, & comedat in terra in pane & aqua in Refectorio.

11. Et vt liberius & cum pacis conseruatione omnia procedant, volumus quod si fuerit in Conuentu aliquis dicti Nouitij consanguineus vsque ad tertium gradum exclusiue, etiam si ipsius Monasterij Pralatus fuerit, tempore eiusmodi discussionis Capitulum exeat: vt liberius Fratres quid de ipso Nouitio sentiant loqui possint. In danda autem voce ballota sua, sicut, & ceteri Fratres Capitulo interfit.

Ballota.

12. Eadem quoque ratione de Magistro Nouitiorum idem censemus: vt videlicet non interfit tam cum congregatis Superioribus quam in Conuentu, quando de Nouitio tractabitur: sed dicta prius simpliciter opinione sua exeat, donec huiusmodi tractatus ineatur: postea vero ballotationi vbique interfit.

Ballotatio.

1. (FACIAT PETITIONEM.) Forma Petitionis erit hac, videlicet. In nomine Domini nostri IESU CHRISTI. Amen. Anno à Natiuitate eiusdem. M. D. Die N. Mensis N. Ego Dominus N. de tali loco promitto stabilitatem meã, & conuersionem morum meorum, & obedientiam, secundum regulam S. Benedicti, coram Deo, & omnibus Sanctis, quorum reliquia habentur in hoc Monasterio S. N. De N. in presentia Venerandi Patris D. N. eiusdem Monasterij Abbatis, vel Prioris, & Monachorum eiusdem Monasterij, sub Congregatione Casinensi, alias S. Iustinae de Padua. Ad cuius rei fidem hanc Petitionem manu propria scripsi, die quo supra. Et propria manu faciat crucem in cartula Petitionis.

2. Deinde

2. Deinde post Orationes, vestium benedictionem, ac susceptionem, sanctique Spiritus inuocationem, & ceteras Regulae Congregationis consuetas solennitates recipiatur ab omnibus ad osculum pacis.

3. Declaramus etiam, & firmiter statuimus, Commissos nostros Fratrum nostrorum nomine censi, & in eorum numero computari debere, qui nostri Priuilegijs inscripti, & specialiter nominati gratijs indulgentijs, & immunitatibus, sicut ceteri Monachi plenissimè gaudent, donec in Congregatione sub obedientia vixerint, prout habetur in Priuilegio Eugenij IV.

4. Et, vt tranquillioribus animis propositi sui Domino exhibeant famulatum, & actiuae vitae cum maximè inseruire noscuntur, operam feruentius impendant: omnium bonorum, tam spiritualium, quam temporalium, quae in nostra Congregatione fiunt, & fient in posterum, ipsos Commissos, tanquam ceteros Fratres participes esse censemus. Provideatur, etiam eorum necessitatibus, tam spiritualibus quam corporalibus cum omni charitate, & sollicitudine: fiantque orationes, & Missae, post mortem eorum, sicut propriè pro Monachis.

5. Qui Commissi, post completum annum probationis, & non ante, quando Prelato cum Senioribus suis visum fuerit, ac de concordia & consensu omnium ipsorum, quos quatuor saltem, vltra vocem Prelati esse volumus, aut duarum partium Consuetus, si ipsi non conuenerint, ad stabilitatem recipiantur. Quae receptio fiat in Capitulo, datoque illi Prelato Mantello in signum receptionis & stabilitatis, ab ipso & ab omnibus Fratribus recipiantur ad osculum pacis.

6. Portent autem omnino coronam tonsam super aures, nec deinceps barbam nutriant. Quin Mandamus omnes, qui nunc in Religione sunt, ut barbā deponant, siue Iuniores siue Seniores sint. Visitatoresque omnem adhibeant diligentiam, ut hac Ordinatio obseruetur. Nec ipsis cōmissis liceat mutationem petere, grauius puniēdi, si id præsumpserint, cū recipiantur pro seruitiis Monasteriorum: ideo mutentur ad instantiam tantum Pralatorum, & pro eorundem aut Monasteriorū necessitate & commodo.
7. Et donec nobiscum perseuerauerint, teneantur seruare castitatem, paupertatem & obedientiam. Qui tamen debent & ipsi aliquod pensum seruitutis Deo persoluere. Videlicet in Nocturnis, & Matutinis triginta tres Pater noster, & Aue Maria. Ad Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, & Completorium, per quamlibet horam, septem. Ad Vesperas autem duodecim.
8. Præterea vltimi, secundum suos ordines, stent vbique post Monachos. In Refectorio autem comedant, ad quandam mensam à Monachis separatam. Attendatur etiam, ne diebus festis vacent otio.
9. Ordinamus præterea, quod de cætero nulli Cōmissorum nostrorum permittatur literas addiscere, neque in clericum recipi possint. Qui vero legere sciunt, cum licentia Superiorum suorum, seorsum & ita legant, quod cæteri non prouocentur, & oriatur scandalum.
10. Præfigimus, etiam Oblatis nostris terminum confiterendi, saltem semel in mense, & communicandi in solennitatibus præcipuis.
11. Hortamur autē Pralatos, & Cellerarios, ut cū sollicitudine moribus famulorū in Monasteriis de-

gentium intendant, nec vitiis deditos sustineant, curentque vt saltem ter in anno computato Paschate, ad Sacramentum poenitentiae & Sanctissima Eucharistiae ascedant. Conuersos autem in Congregatione nostra amplius non recipimus.

12. Ipsi Oblati si sunt literati, dicant Officium de Domina, & Officium Mortuorum, nec non aliquando septem Psalmos poenitentiales cum Litanis, secundum suam deuotionem.

13. Si autem sunt Idiota, dicant Officium suum commissi, vel saltem quotidie coronam de Domina maiorem.

De filiis nobilium, vel pauperum, qui offeruntur.

C A P. LIX.

SI quis forte de nobilibus offert filium suum Deo in Monasterio, si ipse puer minoris aetate est, Parentes eius faciant Petitionem, quam supra diximus. Et cum oblatione, ipsam Petitionem; & manum pueri inuoluit in palla altaris, & sic eum offerant. De rebus autem suis, aut in praesenti Petitione promittant sub iureiurando, quia numquam se, numquam per suspectam personam, ne quolibet modo ei aliquando aliquid det, aut tribuant occasionem habendi. Vel certe hoc facere noluerint, & aliquid offerre voluerint in eleemosynam Monasterio, pro mercede sua, faciant ex rebus, quas dare voluerint Monasterio donationem, reseruato sibi, si voluerint usufructuario. Atque ita omnia

obstruan

obstruantur, vt nulla suspicio remaneat pue-
to, per quam deceptus perire possit (quod
absit) quod experimento didicimus. Simili-
ter autem, & pauperiores faciant. Qui verò
ex toto nihil habent, simpliciter petitionem
faciant, cum oblatione offerant filium suum
coram testibus.

I. (SI IPSE PVER MINORI ÆTATE
EST.) Huiusmodi pueros minoris atatis nullate-
nus in Congregatione recipimus, vt supra in Capi-
tulo trigesimo. De pueris minori atate, iuxta De-
creta Concilij Tridentini.

De Sacerdotibus, qui voluerint in Monasterio habi-
tare. C A P. LX.

S I quis de ordine Sacerdotum in Monaste-
rio se suscipi rogauerit, non quidem ei
citius assentiatur: tamen si omnino perstite-
rit in hac petitione, sciat se omnem Regulæ
disciplinam seruaturum, nec aliquid ei rela-
xabitur, vt sit sicut scriptum est. Amice ad quid
venisti? Concedatur ei tamen post Abbatem
stare, & benedicere, aut Missas tenere, si tamē
iusserit ei Abbas: sin alias, nullatenus aliqua
præsumat, sciens se disciplinæ Regulari sub-
ditum, & magis humilitatis exempla omni-
bus det. Si forte ordinationis, aut alicuius rei
causa fuerit in Monasterio illum locum at-
tendat quando ingressus est in Monasterium,
non illum qui ei pro reuerentia Sacerdotij

Matth. 26.

K

con-

concessus est. Clericorum autem, si quis eodem desiderio Monasterio sociari voluerit, loco mediocri collocetur. Et ipse tamē si promittit de obseruatione Regulæ, vel propria stabilitate.

1. (SI QVIS DE ORDINE SACERDOTVM.) In sacerdotibus, & Clericis Congregationem nostram ingredientibus obseruamus ordinem professionis.

2. Verum Presbyteros propter Sacerdotij reuerentiam, super alios Nouitios collocamus. Idem quoque potest facere Prelatus de alijs, si sibi videbitur aliqua rationali causa: quibus tamen propter hoc non intendimus præiudicare, quoad tempus Professionis.

3. Inhibemus etiam, plerumque prefatis Sacerdotibus celebrationem Missarum ad tempus, ut ex hoc eorum humilitas comprobetur, & ut eam etiam melius addiscant: & tunc ipsi communicent cum clericis.

De Monachis peregrinis, qualiter suscipiantur.

CAP. LXI.

SI quis Monachus peregrinus de longinquis Prouincijs superuenierit, si pro Hospite voluerit habitare in Monasterio, & contentus facit consuetudine loci, quam inuenit, & non fortè superfluitate sua perturbet Monasterium, sed simpliciter contentus est quod inuenit: suscipiatur quanto tempore cupit. Si qua tamen rationabiliter & cum ho-

militat

militate charitatis reprehendit aut ostendit,
 tractet Abbas prudenter, ne forté eum pro-
 pter hoc ipsum Dominus direxerit. Si vero
 postea voluerit stabilitatem suam firmare, nō
 renuatur talis voluntas: & maximè quia tem-
 pore hospitalitatis potuit eius vita dignosci.
 Quod si superfluous, aut vitiosus inuenus fue-
 rit tempore hospitalitatis, non solum non
 debet sociari corpori Monasterij, verum etiam
 dicatur ei honestè vt discedat: he eius mi-
 seria etiam alij vitientur. Quod si non fuerit
 talis, qui mereatur proiici, non solum si petierit
 suscipiatur Congregationi sociandus: ve-
 rum etiam suadeatur, vt stet, vt eius exemplo
 alij erudiantur: Et quia in omni loco vni Do-
 mino seruitur, & vni Regi militatur. Quem
 etiam, si talem esse perspexerit Abbas, liceat
 eum in Superiore aliquantulum constituere
 loco. Non solum autem Monachum, sed etiam
 de supradictis gradibus, Sacerdotum, vel
 Clericorū stabilire potest Abbas in maiori
 quam ingrediuntur loco, si eorum talem pro-
 spexerit esse vitam. Caueat autem Ab-
 bas, ne aliquando de alio noto Monasterio
 Monachum ad habitandum suscipiat, sine
 consensu Abbatis eius, aut literis commenda-
 titiis, quia scriptum est: quod tibi non vis fie-
 ri alteri ne feceris.

20. q. 4.
 Monachū
 c. 18. q. 2.
 Abbatis.
 Matt. 7.
 Iob. 4.

I. CONGREGATIONI SOCIANDVS)
 Pater noster in Regula videtur concedere Monachos
 alterius Monasterij suscipi posse, si tamen lite-
 ras commēdatitias habuerint. Verum cū temporibus

K 2

nostris

nostris multa succreuerunt Religiones, variique sunt eorum mores, & ex his plerique leuitate potius quam sanctitatis zelo, propria deserentes loca ad nostraque accedentes, difficillime iam assumptos valeant deponere mores, ita vt sua varietate, vel murmurationibus, seu detractationibus eorum que videntur, vel instabilitate sua, sapissimè Gregem conturbent. Et cum longa experientia didicerimus, raro tales ad profectum dictis causis peruenisse.

2. Propterea, vt eorum stabilitati, & nostra Congregationis paci vtiliter consulamus, Ordinamus primo, quod nullus de ordine Mendicantium suscipiatur ad Monachatum in Congregatione nostra. Quia ex constitutione Martini Papæ V. recipientes essent ipso facto excommunicati, & ipse receptus cogere tur redire ad suum ordinem: quorum postremum iubet quoque Pius V.

3. Ordinamus etiam quod Professi in Congregatione nostra, si alibi firmauerint stabilitatem suam, & redire voluerint recipiantur: sed omnino obseruatis, qua in Capitulo vigesimo nono statuta sunt.

4. Item de aliis ordinibus, in quibus aliquod Monasterium fuerit in obseruantia, non recipiantur vniendi corpori Congregationis, prout in Bulla Pii V. sed moneantur vt perseuerent ea vocatione que vocati sunt: nisi esset persona adeo notabilis & tante maturitatis, quod dubitari non posset, quin nisi zelo sanctioris vite velit mutare statum, & in superioribus dispensatio particularis obtenta fuisset.

5. Si vero nullum Monasterium fuerit in obseruantia in suo ordine, aut constiterit eum nunquam fuisse in obseruantia Regulari, talis suscipi possit predictis obseruatis: quia in his cessant causa pre-

dicta.

dicta. In supradictis tamen prohibitionibus, exceptis de Mendicantibus, dispensationem Generali Capitulo reseruamus.

De Sacerdotibus Monasterij.

C A P. LXII.

SI quis Abbas sibi Presbyterum, vel Diaconem ordinare petierit, de suis eligat, qui dignus sit Sacerdotio fangi. Ordinatus autē caueat elationem aut superbiam. Nec quicquam præsumat, nisi quod ei ab Abbate præcipitur: Sciens se multo magis disciplina Regulari subditum. Nec occasione Sacerdotii obliuiscatur Regulæ obedientiam, & disciplinam: sed magis, ac magis in Domino proficiat. Locum verò illum semper attendat, quo ingressus est Monasterium, præter officium altaris, & si fortè electio Congregationis, & voluntas Abbatis pro vitæ merito eum promouere voluerit: Qui tamen regulam à Decanis, vel Præpositis constitutam sibi seruādā sciat: quod si aliter præsumpserit, non vt Sacerdos, sed vt rebellis iudicetur, Et sæpe admonitus, si non correxerit, etiam Episcopus adhibeatur in testimoniū. Quod si nec sic emendauerit, clarescentibus culpis, proiciatur de Monasterio: si tamen talis fuerit eius contumacia, vt subdi aut obedire Regulæ nolit.

I. (ELIGAT ABBAS.) Cum consilio, & consensu maioris partis Seniorum suorum, comp-

tata voce Pralati.

2. (QVIDIGNVS SIT.) Ideo volumus quod Patres Monasteriorum, vna cum Senioribus, primò diligenter, ad sacros ordines, maximè verò ad Sacerdotium promouendos examinent super sufficientia & literaturam moresque, & vitam attentius considerent. Et si (humana tamen fragilitate considerata) fuerint indicati idonei officium implere at quod assumuntur: considerato quod in Monachis qui curam non habent animarum, non exigatur tanta sufficientia, quanta in aliis qui hanc curam habent, non prius ordinentur quam obtenta licentia à Capitulo Generali, ac etiam à suis Visitatoribus: etiam si alter actu, & non officio Visitatoris sit.

3. Quam tamen licentiam dare non possint, nisi cum in actu visitationis sunt: vt presentialiter eos examinare possint, ac vitam & mores intelligere.

4. Casu tamen magna necessitatis, puta pro morte aliorum Sacerdotum, vel amotione, ita quod scandalum esset expectare tempus Capituli vel visitationis, sufficiat licentia Presidentis, vel vnus Visitatoris: vel si arctior necessitas vrgeret, Pralati & Seniorum, premissa (vt diximus) examinatione & discussione circa ordinandos.

5. Hoc sanè ante omnia attendentes, quod nullus etiam his stantibus necessitatibus, ad aliquem ordinem promoueatur, nisi de triennio in triennium à die ingressus Religionis, obseruatis tamen quæ statuta Sacrosancta Synodus Tridentina, quoad huiusmodi ordinandos.

6. Visitatores tamen possint ex legitima causa dispensare per duos aut tres menses tantùm cum huius-

Sess. 24.
12. 13.

modi ordinandis, saluis tamen admissim Decreti
Concilij Tridentini, prescriptis.

7. Si quos autem Capitulum proximè præteritum,
aut visitatores, aut examinatores Episcoporum, ac
præfatos ordines ob insufficientiam vel aliam cau-
sam aliquos non admiserint, non possint amplius illi
indem per integrum annum promoueri, aut præsen-
tari, ut promouentur. Interimque teneant omnes
locum post eos, qui iam promoti erunt ad eum ordinem.
ad quem ipsi minus idonei censentur: quod non so-
lum de reiectis, sed etiam de non propositis ob in-
sufficienciam intelligi volumus: ut sic saltem rubore
confusi, magis solliciti reddantur ad discenda neces-
saria, quæ neglexerunt prius, sicuti tenebantur addi-
scere. Qui deinde cum fuerint ordinati restituantur
suo loco Professionis.

8. Si autem ea quæ supra diximus seruata non fue-
rint, aut ordinatus non fuerit repertus idoneus, sus-
pēdat ab ordinis illius administratione donec iu-
dicetur idoneus: & Pater qui causa eius ordinatio-
nis fuit, puniatur iudicio Capituli Generalis.

9. Caueant tamen Patres, ne primo anno, quo quis
Frater in aliquo Monasterio deputatur, eundem ad
ordines sacros promoueri faciant: nisi seruatis su-
pra dictis omnibus, & insuper habito consensu Pre-
lati, & Seniorum Monasterij, in quo prius idem Fra-
ter morabatur.

10. Mandantes vniuersis Prælati nostra Congre-
gationis, quatenus pro Missis nouis celebrandis, non
permittant solennes inuitationes, aut oblationes fie-
ri: sed purè, ac simpliciter fiat, prout nostra consue-
tudinis est. Nec Missa noua cātentur in alienis qui-
busuis Ecclesiis, sed tantum in Ecclesiis Cōgregationis.

Sess 24.
141.

11. Ordinati verò Sacerdotes, si celebrare noluerint, dicant Antiphonas: nisi aliqua legitima causa, maioris partis Seniorum iudicio approbata excusetur.

12. Et quia ad Sacerdotis officium pertinet ligare, & soluere, ubi auctoritas, & scientia requiritur: iniungimus Prelatis, ut ad audiendas confessiones Secularium, eligant Fratres ad id idoneos, iuxta dispositionem Concilij Tridentini.

13. Et hoc diligentius attendi volumus, ne (quod absit) in praiudicium animarum, & confusionem Religionis, ad ipsum officium exercendum, presentari aliquos contingat.

14. Fratres verò, sic electi studeant diligenter huiusmodi tam commendabili operi se aptos reddere, omnemque industriam adhibeant, & curam ob Dei honorem, & salutem animarum, quæ nihil est Deo acceptius, ut quam melius possunt, tam pium opus, utiliter exequantur: ut quod dignius implere queat, etiam Visitatores, si opus fuerit Prelato ea sollicitè servare mandabunt.

15. Interdicet, etiam Prelatus iis, qui ad audiendas Confessiones instituti sunt, ne quavis occasione seu pretextu pietatis & elemosynæ faciendæ pauperibus, neque etiam pro Missis celebrandis aliquam pecuniam petant, aut oblatam accipiant à confitentibus, quovis quavis colore: sibi hunc casum, si quod contra fecerit reseruando, & pro qualitate excessus si sibi videbitur, etiam usque ad priuationem dicti Officij puniendo.

16. Quod si quis ex confitentibus pertinacius insistet, aliquid dare, ad Sacrificium Monasterij dirigatur.

17. Licet autem in nostris Monasteriis, omnes venientes apud nos possint communicare, iuxta Primum

legu

nostra, tamen declarauit Eugenius IV. non esse intelligendum de die Pasche, quo tempore non licet *Nota.* ciues locorum, vbi sita sunt Monasteria, absque suorum Superiorum licentia communicare: sed forenses possunt sine licentia.

18. Tamen Pius II. concessit oraculo viua vocis Cōgregationi nostra, vt omnia Sacramenta, etiam in die Pasche conferri possunt per Monachos peregrinis famulis & hospitibus, quos in Monasteriis nostris contigerit infirmari.

19. Inhibemus praterea, ne Pralati aut Monachi nostra Congregationis, occasione Visitationis, aut custodia infirmorum, extra Monasteria dormiant.

20. Ad sepulturas verò, & mortuorum exequias, nulli accedere liceat.

21. Ad precauendos autem casus suspectos, pro conseruatione bonae fama (qua sepius mulierum conuersatione maculari solet.) edicto perpetuo & irrefragabili constitutione prohibemus, & districtè precipiendo mandamus, ne sub cura nostra Monasteria Monialium, vllatenus acceptentur, nec earum, aut aliarum Mulierum cuiuscunque status, gradus, aetatis, aut conditionis existant, confessiones audiantur intra, vel extra Monasteria nostra: nisi fortè duntaxat in illis Monasteriis, qua curam habent animarum, & hoc superueniente ineuitabili necessitate, nec sine licentia Superioris fiat.

22. Nec quis de Congregatione nostra audeat instruere, vel informare quempiam, de modo quo Patres congregationis induci possint ad huiusmodi Monasteria recipienda, dando eis formam, & modum, quem circa hoc seruare debeant: grauisimè si contrafecerit puniendus.

23. Accessus quoque ad ea Monasteria, accepti munusculorum, literarum, vel nunciorum Monasterium pari lege, imo & strictiori, ut in Capitulo quarto, & decimo, de Monialibus, prohibemus.

24. Fratres verò nostri fugitivi, vel qui extradiantiam nostram, ad sacros ordines promouentur, si redierint non permittantur in eis ministrare: nisi per Capitulum Generale cum eis dispensetur, & nouem Diffinitoribus octo consentiant, praterquam si in apostasia ordines recepissent.

De ordine congregationis. CAPVT LXIII

Ordines suos in Monasterio ià conuenient, ut conuersionis tempus & uirtutem discernit, utque Abbas constituet. Qui Abbas non turbet gregem sibi commissum, nec quasi libera utens potestate, inuisibiliter disponat aliquid: sed cogitet semper, quia de omnibus iudiciis & operibus suis redditurus est Deo rationem. Ergo secundum ordines quos constituerit, vel quos habuerint ipsi fratres, sic accedat ad pacem, ad communionem ad Psalmum imponendum, in choro standum. Et in omnibus omninò locis ætas non discernatur in ordine, nec præiudicet: quia Samuel & Daniel pueri presbyteros iudicauerunt. Ergo exceptis his, quos, ut diximus, altiori consilio Abbas prætulerit, vel degradauerit certis ex causis, reliqui omnes ut conueniuntur ià sint: ut uerbi gratia, qui secunda hora diuenerit in Monasterium, iuniorem se nouerit illius esse, qui prima hora uenit diebus

1. Reg. 7.
Dan. 13.

cum

cuiuslibet ætatis aut dignitatis sit. Pueris vero per omnia ab omnibus disciplina teneatur. Iuniores igitur, priores suos honorent: priores, iuniores suos diligant. In ipsa autem appellatione nominum, nulli liceat alium puro nomine appellare: sed priores, iuniores suos fratres nominent: Iuniores autem, priores suos Nonnos vocent: quod intelligitur paternæ reuerentiæ. Abbas autem, quia vices Christi agere creditur, dominus & Abbas vocetur: non sua assumptione, sed honore & amore Christi. Ipse autem cogitet, & sic se exhibeat, ut dignus sit tali honore. Vbiunque autem sibi obuiant fratres, iunior a Priore benedictionem petat. Transiente maiore minor surgat, & det ei locum sedendi. Nec presumat iunior confedere, nisi ei præcipiat senior suus: ut fiat quod scriptum est: Honore inuicem præuenientes. Pueri, paruuli, vel adolentes in Oratorio vel ad mensas, cum disciplina ordines suos consequantur. Foris autem vel vbiubi, custodiam habeant & disciplinam, vsque dum ad intelligibilem ætatem perueniant.

Rom. 12.

1. (SECUNDVM ORDINES, QVOS CONSTITVERIT.) Declaramus, secundum morem nostrum antiquum, quod post Abbates, Priores claustrales, siue vbi esset titulus Prioratus, primus Decanus locum habeant: post prædictos, Priores titulares, si qui sint. Deinde Magistri Nauitiorum: postea Decani: ita ut omnes Decani teneant locum secundum ordinem professionum inter se,

Post

Post prefatos sequantur ceteri secundum ordinem
sue professionis, prater quam hi qui aliqua causa
degradati fuerint.

2. Quod autem attinet ad Priores, & Decanos
tulares, tituli huiusmodi de cetero, tam indifferen-
ter non conferantur: sed iis tantum, qui in illis
cuius se laudabiliter exercuerint, & propter aetatem
aut valetudinis imbecillitatem, ad illa sustinenda
inhabiles sunt effecti. Locus autem Superior
(aiunt) nemini concedatur, est enim tanquam
ambitionis.

3. Qui sacerdotes, Diaconi & Subdiaconi ex
secundum constitutiones nostras tempore non fuerint
ordinati, quacunque de causa, teneant locum in
cedendi capite sibi assignatum post promotos, sicut
ad eum ordinem ad quem ipsi adhuc promoueri
potuerunt transacto talis promotionis tempore.

4. Ut autem predictus ordo melius seruari possit
habeatur in singulis Monasteriis Matricula omnium
Fratrum nostrae Congregationis Professorum,
qua singulis annis scribantur Fratres, qui Profes-
sionem emiserunt, ponendo diem & annum.

5. (EXCEPTIS IIS QUOS, VIDEMUS.) Ad omnem ambiguitatem tollendam
nostra Congregatione circa illos quos altiori con-
duximus preferendos: Ordinamus, quod Prae-
sidentis omni tempore teneat locum primum
inter Patres Congregationis: sedem etiam Abbatis
in Choro, si ibi praesens fuerit teneat. Quo Absente
absente liceat Abbati tenere sedem suam. Bene-
dictionem, & omnia signa tam particularia, quam
generalia faciat. Ubique incipiat, Te Deum

mus. Cantet Euangelium ad Matutinum, & Antiphonas duplices.

6. Idipsum faciant etiam Visitatores, cum in actu visitationis absente Presidente fuerint, & teneant primam secundi Chori sedem. Quo tempore, vel si forte Presidens adsit, in signum reuerentia, Pralatus loci etiam si esset visitator teneat secundam sedem primi Chori.

7. Quod si visitatores fuerint in aliquo Monasterio, & non causa visitationis, teneant quidem semper locum super Pralatum: sed signa duntaxat praeminentia faciant principalia, sibi inuicem deferendo, secundum ordinem professionis suae, nisi forte Pralatus loci esset & ipse visitator: quia tunc in Monasterio suo tantum, etiam super antiquiores visitatores locum tenebit, ratione particularis Regiminis.

8. Visitator autem actu & non officio, si Pralatus extiterit, tempore visitationis tantum precedet Pralatum loci, nisi qui visitatus esset, & ipse visitator officio, quo casu immediatè post ipsum locum teneat, & eo absente omnia signa faciat, sicut & ceteri visitatores.

9. Idem seruetur in visitatore actu, qui non esset Pralatus: ut videlicet omnia signa faciat absente Pralato, sicut ceteri visitatores Pralati.

10. Reliqui verò Pralati faciant vbiq̄ue in absentia Pralati, & visitatorum signa praeminentia sibi inuicem deferendo, secundum professionis tempus.

11. Pralatus autem loci si affuerit, precedet & antiquiores. Titulares verò immediatè post alios Pralatos sequantur, secundum professionis suae tempus sibi inuicè deferendo, quibus locum assignamus post primam sedem primi Chori: qui sint per omnia

Prala-

Nota pro
patribus
antiquis.

Pralatis cum quibus degunt subditi, sicut ceteri Monachi, etiam in scribendis & recipiendis literis, sicut supra dictum est: teneantque loca sua professionis, cum in Capitulo Generali ceteri Pralati fuerint absoluti. Habeant tamen aliqua priuilegia, quibus ceteris Monachis distinguantur, Titulares enim, quos alias Abbates cum administratione fuerint: ut si licet, cum tardè in Choro aut aliis locis venerint, non genuflectant. Similiter cum exire aliqua de causa voluerint è Monasterio, fiat quidem cum voluntate & scientia Pralati, sed non genuflectant: simulque commoda quadam eis tribuantur, ut omnino emeritis.

12. Seniores vero, si sibi inuicem deferant, ut Priores Claustrales, & Primi Decani Monasteriorum habentium titulum Prioratus, ex suo Monasterio ad aliud euntes, teneant loca post Priorem Claustralem Monasterij in quo fuerint, vel post primum Decanum, si esset titulus Prioratus, Magistri Notariorum. Similiter Decani, post Decanos, Cellerarios locum tantum habentes, post Cellerarios, secundum professionem sibi inuicem deferentes: & absentibus Superioribus Monasterij faciant signa etiam particularia. Similiter, qui non sunt Superiores, absentibus Superioribus suis, & dignitate & professione eorum faciant.

13. Administratores vero Monasteriorum, nullum habentes titulum, in Monasterijs administrationis suae, omnes Priores Claustrales precedant, in alio vero sequantur.

14. Abbatem vero Casinensem, propter dignitatem loci ac reuerentiam, merito ab hac generalitate excipientes: Statuimus, quod in toto Regno Neapolitano

litat

tano precedat omnes Pralatos etiam loci, & visitatores. excepto tamen visitationis tempore. Tam in suo Monasterio quam in aliis: extra Regnum Neapolitanum, precedat omnes Pralatos, exceptis visitatoribus, & Pralato loci.

15. Prior quoque Casinensis, in Regno Neapolitano, precedat omnes alios etiam Priores loci: extra autem teneat locum sua professionis.

16. Abbatem vero S. Pauli de Vrbe, propter temporale Dominium, in Monasterio & locis suis tantum, locum super visitatores, excepto visitationis tempore, tenere decernimus. Procurator in Curia semper & ubique teneat locum super omnes Priores, etiam loci.

17. Constituta vero per visitatores, vel Pralatos Monasteriorum in Monasteriis suis durant post officium suum, nisi à successoribus suis fuerint reuocata: nec ea volumus reuocari, nisi iustis de causis: & transgressores, grauiter puniantur.

18. De licentiis autem particularibus dandis, aut dispensationibus, qua ultra visitationis tempus sunt duratura. Præsidentem seu visitatores se nullatenus intromittant: ne forte confusionem potius quam pacem in Monasteriis relinquunt: sed illas particularibus Pralatis, qui animarum sibi commissarum clariorem habent notitiam, relinquunt: nisi in casibus, quos ad se pertinere rationabiliter patebit.

19. Et tunc in scriptis dent prefatas licentias, cum appositione parui sigilli Congregationis: aliter non credatur eis, nec ipsis vti valeant.

I. (PRIORES, IUNIORES SVOS FRATRES VOCENT.) Ex nostra antiqua consue-

consuetudine, ad differentiam Mendicantium, Monachos nostros appellamus Dominos: sed affectu Fratres. Iuniores Seniores suos Patres vocant. Abbas vero iuxta Regulam, Dominus, & Abbas, non Dominus appelletur.

2. (BENEDICTIONEM PETAT.) Hanc Benedictionis petitionem, intelligimus signo magis quam verbo, ideo per inclinationem capitis fiat.

De ordinando Abbate. CAP. LXIV.

IN Abbatis ordinatione illa semper consideretur ratio, ut hic constituatur, quem ubi omnis concors congregatio secundum morem Dei, siue etiã pars quavis parua congregationis saniori consilio elegerit. Verum autem merito, & sapientiã doctrina eligatur qui ordinandus est, etiam si vltimus fuerit ordine congregationis. Quod si etiam omnis congregatio vitiiis suis (quod quidem abbatibus consentientem personam pari consilio elegerit, & vitia ipsa aliquatenus in noticiã Episcopi (ad cuius Diocesim pertinet ille locus) vel Abbatibus, aut vicinis Christianis clariuerint, prohibeant prauorum praualete consensum, & domui Dei dignum constituant dispensatorem: scientes pro hoc se recepturos mercedem bonam, si illud castè & rectè Dei faciant, sicut è diuersò peccatum si negant. Ordinatus autem Abbas, cogitet se per quale onus suscepit, & cui redditurus ratione villicationis suã. Sciatque sibi opo-

tere prodesse magis, quam præesse. Oportet ergò eum esse doctum lege diuina, vt sciat, vnde proferat noua & vetera. Castum, sobrium, misericordem, & semper superexaltantem misericordiam iudicio, vt idem ipse consequatur. Oderit vitia, diligat fratres. In ipsa autem correptione prudenter agat, & nè quid nimis: nè dum nimis cupit eradere æruginem, frangatur vas. Suamque fragilitatem semper suspectus sit: meminertque calamum quassatum nõ conterendum. In quibus non dicimus, vt permittat nutriri vitia, sed prudenter & cum charitate ea amputet; prout viderit cuique expedire, sicut iam diximus, & studeat plus amari, quàm timeri. Non sit turbulentus & anxius, non sit nimius & obstinatus, non sit zelotypus, & nimis suspiciosus, quia nunquam requiescet. In ipsis imperiis suis sit prouidus & consideratus, siue secundum Deum, siue secundum seculum sint. Opera quæ iniungit, discernat & temperet, cogitans discretionem sancti Iacob, dicentis: Si greges meos plus in ambulando fecero laborare, morientur cuncti vna die. Hæc ergò aliaque testimonia discretionis matris virtutum sumens, sic omnia temperet: vt & fortes sint qui cupiant, & infirmi non refugiant. Et præcipuè, vt presentem regulam in omnibus conseruet, vt dum benè ministrauerit, audiat à Domino, quod seruus bonus qui erogauit triticum conseruis suis in tempore suo. Amen dico vobis, super omnia bona sua constituet eum.

7. (IN ABBATIS ORDINATIONE

Hodie secundum Priuilegia nostra eliguntur per Capitulum Generale, aut per Dietas infra annos celebratas, in quibus interueniāt, tantūmodo Prelati, cum Regimine, & nullo pacto Titulares.

2. Et nemo deinceps elegeri possit in Abbatem: nisi prius fuerit Prior claustralis, & in obseruantia Regulari immediate exercitatus: prater procuratorem in curia. Nec etiam quis elegeri possit in Abbatem solo titulo, nisi prius fuerit Abbas, cum Regimine. Illa siquidē dignitas, talibus debetur, tanquā de Congregatione bene meritis: nisi aliqui tituli vacauerint. Et Prelatorum predictorum electiones fiat, secundum merita: non ad fauorem Principum, iuxta formam Apostolici Breuis Gregorij XIII. de quibus in prima parte Ordinationum: & praeuia trinitatis visitationum approbatione: iuxta aliud eiusdem summi Pontificis Breue. Qui Abbates habent omnia Priuilegia & insignia & iurisdictionem quam per se & benedicti habere consueuerūt. Possunt benedicti corporalia, vestes, ceteraque Ecclesiastica ornamenta, etiam eis vndecumque delata, tam à nostris, quam ab aliis.

3. Idem possunt Priores vbi titulus est Prioratus & non Abbatie. Qui Prelati Congregationis nostrae sine Conuentu habent potestatem erigendi, & consolidandi altare in Monasteriis, & locis suis: secundum Priuilegia nostra, necnon altare portatile.

4. Membra quoque Monasteriorum suorum Beneficia sibi subiecta visitare procurent.

5. Missas, autem, vel Diuina Officia in Pontificiis libus, non nisi de Capituli Generalis siue Regimini

licent

licentia celebrent: praterquam si casus repentinus
occurreret, ob infestationem Dominorum tempora-
lium, ex quo scandalum sequi, verisimiliter posset,
priusquam licentiam habere possent.

6. Inhibemus, etiam Prelatis ipsis accessum ad Cu-
riam, nisi accedente consensu Patris Presidentis, &
vtriusque Visitatoris sua prouincia.

7. Prohibemus, etiam eis executionem vltimarū
voluntatum: vt videlicet neque ipsi id exercere, ne-
que Monachos suos ad huiusmodi habilitare valeāt,
sine licentia Patris Presidentis, aut Visitatorū, nisi
in casu alicuius imminentis necessitatis.

8. Damus etiam eis liberam potestatem regendi &
gubernandi Monasteria eis per Capitulum Genera-
le vel Regimen commissa: Monachosque, ac com-
missos, & nouitios, ceterosque ad Monasteria sibi
credita spectantes, tam in spiritualibus quam in tē-
poralibus, secundum sanctissimi Patris nostri Bene-
dicti Regulam, & constitutiones nostras. Ipsi autem,
cum in Prelatos eliguntur, aut ad aliud Monaste-
rium mutantur, quamprimum se ab omnibus aliis
negotiiis expedientes, recto tramite ad sibi assignata
Monasteria se conferant.

9. Damus insuper eis etiā potestatem, eligendi sibi
de Congregatione nostra confessores, qui eos absol-
uant, & salutarem eis pœnitentiam iniungant: aut
si itinere constituti Fratrum nostrorum copiam,
non habuerint, confiteantur, vt melius possunt.

15. Auctoritatem, etiam audiendi confessiones o-
mnium Prelatorum, & Fratrum nostra congrega-
tionis ad se venientiū. Alia etiā Sacramenta conse-
rendi, vel alteri suo Monacho prædicta committedi.

11. Habeant præterea auctoritatem, corrigendi

excessus predictorum Fratrum, & pro qualitate
licti imponendi eis poenitentias, ac si essent prop
sibi subditi.

21. Ipsi etiam Fratres sint predictis Prælatibus
dientes, & subiecti in omnibus.

13. Præterea eis conferimus potestatem, exami
di licentias Fratrum nostrorum: & quos repererit
non compleisse conditiones suarum licentiarum,
aliter deprehenderit esse fugitivos, gyrovagos
apostasos capi faciendi, & in custodia retinendi,
petrato etiam si opus fuerit auxilio brachij secul
ris.

14. (AD NOTITIAM EPISCOPI.) Hæc
ex indulto Apostolico tota nostra Congregatio,
Monasteria exempta sunt ab omni Ordinatione
iurisdictione, & immediatè Apostolica Sedi sub
iecta: quamobrem nullo modo recurrendum est
præfatos Ordinarios.

De Præposito Monasterij

CAP. LXV.

SÆpius quidem contingit, vt per ordi
tionem Præpositi scandala grauia in Mo
nasteriis oriantur: Dum sint aliqui maligni
spiritu superbiæ inflati, qui æstimantes se
cundos Abbates esse, assumentes sibi tyran
nidem scandala nutriunt, & dissensionem
Congregatione faciunt, & maximè in illis
locis, vbi ab eodem Sacerdote, vel ab eiusdem
Abbatibus, qui Abbatem ordinant, ab ipso
etiam & Præpositus ordinatur. Quod quæ

litat
at prop
latia
xami
epere
rum
uagos
medi
ij fecu
I. H
ratio
natio
edi su
m est
ordin
a in M
malig
tes se
i tyra
iones
n illis
eiffa
ab ip
d qua

fit absurdum facile aduertitur: quia ab ipso initio ordinationis materia ei datur superbiendi: dum ei suggeritur à cogitationibus suis, exutum eum esse à potestate Abbatis sui, quia ab ipsis est ordinatus, à quibus & Abbas, Hinc suscitantur inuidiæ, rixæ, detractiones, æmulationes, dissensiones, exordinationes. Et dum contraria sibi inuicem Abbas præpositusque sentiunt, & ipsorum necesse est sub hac dissensione animas periclitari. Et ij, qui sub ipsis sunt, dum adulantur partibus, eunt in perditionem. Cuius periculi malum illos respicit in capite, qui talis inordinationis se fecerunt autores.

Ideoque nos præuidemus expedire propter pacis charitatisque custodiã, in Abbatis pendere arbitrio ordinationem Monasterij sui. Et si potest fieri, per Decanos ordinetur, ut antea disposuimus, omnis utilitas Monasterij, prout Abbas disposuerit: ut dum pluribus committitur, vnus non superbiat. Quod si aut locus expetit, aut Congregatio petierit, rationabiliter cum humilitate, & Abbas iudicauerit expedire, quemcunque elegerit Abbas, cum consilio Fratrum timentium Deum, ordinet ipse sibi Præpositum. Qui tamen Præpositus illa agat cum reuerentia quæ ab Abbate suo ei iniuncta fuerint, nihil contra Abbatis voluntatem, aut ordinationem faciens: quia quanto prælatus est ceteris, tanto eum oportet sollicitius obseruare præcepta Regulæ. Qui præpositus, si repertus fuerit vitiosus, aut elatione deceptus superbiæ, aut cõtempтор S. Regulæ

fuerit comprobatus, admoneatur verbis, que quater : si non emendauerit adhibeat ei correctio disciplinæ regularis. Quod si que sic correxerit, tunc deiciatur de ordine Præposituræ : & alius qui dignus est, in locum eius subrogetur. Quod si & postea in Congregatione quietus & obediens non fuerit, etiam de Monasterio expellatur. Cogitemus enim Abbas se de omnibus iudiciis suis Deo redditurum rationem ; ne fortè inuidiæ, & zeli flamma vrat animam suam.

I. (ORDINATIONEM MONASTERII SVB) Sicut nobis est cura, ne Prælati existant perpetui, sed quolibet anno à sua Prælatione absoluantur, diligenter intendimus, ne Præpositus Monasterii qui secundum morem nostrum Prior Claustri vocatur, Senioresq; ac ceteri Officiales Monasterii rum perpetui videantur.

2. Idcirco statuimus quod post absolutionem Capituli Generalis, intra octo dies, si comode fieri poterit postquam venerit Prælati ad Monasterium sibi assignatum, conuocatis omnibus Fratribus in Capitulum omnes habentes Officium aliquod vel administrationem in ipso Monasterio, effectualiter absoluantur. Ipsiq; in signum assensus predictæ absolutionis, inclinato capite reuerenter assurgant, accusantes se de excessibus suis in huiusmodi Officiis commissis, niam prostrati coram omnibus postulent : clauem ad ipsa Officia pertinentes, si quas habent, Prælati consignet, ceteraq; omnia, vt supra in Capitulum gesimo tertio. Si debeant Monachi proprium aliquid habere : ac locum professionis teneant, nec ipsi

eius ulterius se intromittant, nisi Prælati aliter di-
 sposuerit, & eorum curam ipsis interim cōmiserit.
 3. Omnes etiam qui occasione alicuius Officij in Su-
 periori erāt loco constituti, per tres saltem dies loca
 sua Professionis teneant. Prælati verò, qui ad gene-
 rale Capitulum non accesserit: si confirmatus in eo-
 dem loco fuerit, id ipsum faciat intra octo dies, post-
 quam de ipsa confirmatione certior factus fuerit,
 4. Itaq; nutu Prælati, iuxta tenorem Regule, Præ-
 positus cateriq; officiales instituuntur; & inde rur-
 sus amoueantur, cū consilio tamen Seniorū suorū.
 5. In noua autē Officialiū vel depositione vel publi-
 catione Prælati legat in Cōuentu Ordinationes &
 admonitiones factas in Capitulo generali. Quæ ter
 in anno legenda sunt, ne quis de ignorantia se excu-
 set: cū videlicet Prælati redierit à Capitulo circa
 Festū omnium Sanctorū, & circa Quadragesimam.
 6. Constituiamus etiam, vt casu quo Prælati mo-
 reretur, aut ad Capitulum Generale proficisceretur,
 omnis eius in spiritualibus authoritas remaneat
 penes Priorem. Quæ authoritas permaneat, donec
 ad Monasterium veniat nouus Prælati vel pristinus
 reuertatur: etiam si Prælati loco relictus alteri Mo-
 nasterio interea fuisset assignatus.
 8. Volumus autem quod in ipso tempore id obser-
 uetur, quod Prælati constituerit antequam more-
 retur, vel iret ad Capitulum. Quod si Prior, aut a-
 lius superior contrafecerit, & scandalum ob id or-
 tum fuerit, deponatur. Si autem res minoris consi-
 derationis fuerit, stet per mensem in loco sua pro-
 fessionis: vt obedientiam & humilitatem discat.
 9. Similiter si contigerit Prælatum non ire ad Ca-
 pitulum, cessante causa manifesta infirmitatis

aut aliqua legitima causa, iudicio Patris Praesentis aut Visitorum approbanda, ipso facto ut ceteri Praelati fuerint in Capitulo absoluti, ipse quoque absolutus intelligatur: & in Priorem Claustralem in hoc casu, omnis tam in spiritualibus quam in temporalibus transfertur potestas, vsq; ad nouam provisionem Monasterij.

10. Secus autem, si cum licentia praefatorum, a iusto infirmitatis impedimento remanserit. Tunc enim continuat ei omnem potestatem, vsq; ad nouum Praelatum, vel suam conformationem declaratum.

11. In supradictis casibus, Cellerarij & alij Fratres qui temporalia curant, interim recurrant ad praedictum loco Praelati constitutum: ipsique parent, & eius consilio omnia faciant.

12. Sed praeter casus praedictos in loco suo remanentibus Praelati declarent quam auctoritatem relinquunt dum abesse contingat: tam circa casus repletos, quam circa reliqua occurrentia.

13. Caueant autem diligenter Priores Claustrales ne Praelatis suis absentibus, aestimantes se secundum Abbates esse, Fratribusque gratificari cupientes, inuitates facere, & praeter Ordinationum tenorem seu rationabilem consuetudinem dispensare, vel recreationes concedere villo pacto de casero praesumant: si secus fecerint, praeter alias poenas, periculum quoque depositionis subituri.

14. Quapropter ordinamus, ne amodum in eo Monasterio, in quo quis Prior fuerit, possit in Praelatum deputari, etiamsi ad gradum Praelationis alibi fuerit habitatus. Qui si promouendus fuerit, in alio Monasterio promoueat.

De Ostiario Monasterij.

CAPVT LXVI.

AD portam Monasterij ponatur senex sapiens, qui sciat accipere responsum & reddere: cuius maturitas eum non sinat vagari. Qui Portarius Cellam debet habere iuxta portam: vt venientes semper præsentem inueniant, à quo responsum accipiant. Et mox vt aliquis pulsauerit aut pauper clamauerit, Deo Gratias respondeat, aut Benedicat: & cum omni mansuetudine timoris Deireddat responsum festinanter, cum feruore charitatis. Qui Portarius si indiget solatio, iuniorem Fratrem accipiat. Monasteriū autem si possit fieri ita debet construi: vt omnia necessaria, id est, aqua, Molendinum, Hortus, Pistrinū, vel artes diuersæ, intra Monasterium exercentur, vt non sit necessitas Monachis vagandi foras: quia omnino non expedit animabus eorum. Hanc autem Regulam, sepius volumus in Congregatione legi: ne quis Fratrum de ignorantia se excuset.

1. (AD PORTAM MONASTERII PONATUR SENE X.) *Non tam etate, quam moribus.*

2. (MONASTERIUM SI FIERI POTEST, ITA DEBET CONSTRUI.) *Quia sepe ex multa auiditate adificandi magna iactura Monasterijs inferuntur: & plerunque ipsa adificia regulariter viuentibus minus congrua con-*

L 5 *struun-*

struuntur, dum pro libito quisque adificare satagit. Idcirco ordinamus & constituimus, vt adificia Monasteriorū non faciliter aut precipitanter per Praelatos nostrae Congregationis construantur aut destruantur.

3. In ipsis igitur adificijs, si res extiterit parui sumptus & modica nouitatis fiat per Praelatos. Si vero aliquantulum maioris sumptus & nouitatis faciunt cum consensu Seniorum suorum.

4. Quod si adificia ipsa grandis sumptus essent aut notabilis nouitatis, non fiant sine consensu Praedictorum Praelatorum & Seniorum: addita etiam licentia seu consensu Regiminis aut saltem vnius Visitatoribus eiusdem Monasterij.

5. Et haec ipsa notabilitas consideretur secundum conditiones Monasteriorum, habito respectu ad expensas seu nouitates seu aliam rem nota dignam quia saepe contingit paruam rem (puta) scalam, stium, & huiusmodi, maioris esse nouitatis, quam fabricam vnius Camerae.

6. Si autem contigerit fabricam aliquam notabilem fieri debere in Monasterio vbi Praelatus fuerit Praesidens aut Visitator, aduocetur alter Visitator. Qui si accedere non possit, aduocentur duo Patres viciniore.

7. Cum vero euenerit Visitatorem discordare à sensu Patris Monasterij & deputatorum aut aliter quomodo concordare non posse: tunc differatur ad Capitulum, aut recurratur ad Regimen. Et audita sententia Visitatorum aut aliorum Patrum viciniore, necnon Praelati & Seniorum, stetur iudicio maioris partis eorum.

8. Et praedicta intelligantur non solum de actu fabricae

bric

bricandi, sed etiam de modo, qualiter scilicet fabricari debeat.

9. Unde in omnibus congregationis nostre Monasterijs, si iuxta predictum ordinem fabricare contigerit, prius designa fiat. Quibus diligenter consideratis, postea fiant Modelli: arbitrio tamen Præsidentis & Visitorum, adiunctis aliis duobus Prælatiis.

10. Nullus verò Prælatorum audeat mutare ipsos Modellos, aut fabricas, per alios inceptas, nisi Capituli Generalis, vel saltem Visitorum, addito etiam peritorum, consilio. Et si quis voluerit in Monasterio, vbi aliqua fabrica incepta sint fabricare, teneatur omnino fabricas ceptas perficere, nec aliunde initium fabricandi sumere possit.

11. In quibus quidem adificijs vbi que vitetur Tarsia, Aurum, & Pictura, & præsertim in Cameris & Hospitijs: præterquam in Ecclesijs rebusque Ecclesiasticis.

12. Præterea ordinamus & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, ne quis Congregationis nostre Prælatus, Rector aut Cellerarius, propter huiusmodi adificia construenda Monasterium debitis grauent: nec vltra Monasterij sui possibilitatem hoc est annum prouentum, pecunijs alienis sine Patris Præsidentis aut duorum Visitorum adminus licentia (quæ non est concedenda, nisi casu necessitatis) fabricare vel emere bona immobilia audeat. Nec omnino fabricetur in Monasterijs ere alieno grauatis.

13. Constitutioni huic nostre si quis contra facere ausus fuerit, pœne priuationis dignitatis, Regimini, & Officij in proximo futuro Capitulo subiacebit.

14. Cellerarij verò sine expressa Prælati licentia nihil penitus fabricare præsumant.

15. (HANC REGVLAM.) Legatur singulis diebus lectio de Regula in Capitulo, post preterquam in Dominicis, & festis, vt supra in Capitulo decimo octauo: Quorū Psolmi.

De Fratribus in via directis.

C A P. LXVII.

Dicigendi Fratres in via, omnium Fratrum vel Abbatis orationi se commendent & semper ad Orationem vltimam Opus Dei commemoratio omnium absentium fiat. Reuertentes autem de via Fratres ipsi die quo redeunt per omnes Canonicas horas dum expletur Opus Dei prostrati solo Orationis ab omnibus petant Orationem, propter excessus: ne quid forte subripuerit in visus, aut auditus malæ rei, aut otiosi sermonis. Nec præsumat quisquam aliis referre quæcumque foris Monasterium viderit aut audierit: quia plurima destructio est. Quos si quis præsumpserit, vindictæ regulari subiaceat. Similiter & qui præsumpserit Claustra Monasterij egredi, vel quocumque in loco vel quippiam quamuis paruum sine Abbatis iussione facere.

I. (AD ORATIONEM VLTIMAM.) Ad hoc addimus in fine Orationis, quam dicimus in memoriam Beatae Mariae Virginis, quæ est vltima Oratio: Et famulos tuos ab omni aduersitate custodi.

2. (PER OMNES HORAS.) *Intelligimus, de horis sequentibus eorum aduentum, & cum venerint ex longo itinere, & diu puta per mensem & ultra steterint extra monasterium. Et hic erit orandi modus. Frater qui fuerit reuersus, iuxta formam Declaratorij, se presentet in Oratorio, & in fine omnium horarum illius diei à reuersione genuflexus stet in medio Chori facie ad altare versa, dum dicitur antiphona ad laudem beatae Virginis, in fine horarum dici consueta, cum subsequenti Oratione.*

Qua finita Abbas aut Superior in Choro, immediate dicat: Oremus Fratres Deum omnipotentem, ut huius Fratris nostri reuersio sit cum eius salute. Factoq; paruo interuallo pro tali Oratione, idem Superior Fratri benedicens consuetum signum surgendi faciat.

3. *Cum verò vltra tres dies: & minus quam per mensem, extra Dioecesim fuerint morati, sufficiat petere Orationem in vna horarum Canoniarum illius diei. Quod si post Completorium venerint (quia amplius nulla sunt hora illius diei) petant hanc Orationem à Prelato.*

4. (REFERRE.) *Hanc partem Regulae studeant Patres obseruari facere, & transgressores grauius punire: quia plurima destructio est.*

5. *Quapropter si quis in hoc notabiliter excesserit, dicat suam culpam in Capitulo: & comedat in terra in pane & aqua, arbitrio Prelati, toties quoties contrauerit. Cui poena subditi quoque sint pari lege, qui referre foris ausi fuerint qua in Monasteriis acciderint.*

6. SINE IVSSIONE ABBATIS.) *Hac iussio accipitur aliquando pro licentia. Ideoque no-*

stra antiqua consuetudine nemo Fratrum Congregationis nostrae sine iussione vel licentia Abbatis, vel eius qui ipso absente eius vices gerit Monasterium egredi permittitur.

7. Habita vero licentia genibus flexis benedictionem petit, propter periculum, tam animae, quam corporis. Quod etiam strictius seruari mandamus, et transgressores sicut in grauibus calpis puniri. Pari-terque postea in reuertendo similem benedictionem petat: quia sicut piscis extra aquam, ita Monachus extra Monasterium.

8. Et quod nullus Fratrum possit accedere ad Praesidentem, seu Visitatores existentes in alio Monasterio, nisi habita licentia à Prelato suo, siue ab ipsius Visitoribus, & Praesidente.

9. Si quis autem Frater mutatus habuerit Syndicatum, aut Procuratoriam in personam suam Monasterio à quo recedit, penitus interdicimus, non praesumat amplius eo uti: arbitrio Capituli Generalis vel Regimini, si aliter praesumpserit punietur. Et ad cautelam volumus omnino, ut in talium mutatione reuocentur huiusmodi Syndicatus.

Nota.

10. Statuimus etiam quod licentia eundi ad Affines vel consanguineos visitandos, vel ad alia loca recreationis causa, ultra unius diei iter à Monasterio in quo Frater petens licentiam deputatus fuerit, nemine possit concedi, praeterquam à Capitulo Generali. Quod si quis Prelatus voluerit aliquem ex suis Monachis ad aliud quodcunque vicinum Monasterium, recreationis vel negotij priuati causa, mittere non prius id faciat, quam consentiat Prelatus eius Monasterij ad quod talem Fratrem mittere intendit.

11. Si verò intra annum necessitas accideret

quibus

quibus ultra unius diei iter eundi, tunc Pater Praesidens vel primus Visitator illius Prouincia in qua non fuerit Pater Praesidens, possit praedictam licentiam concedere; hoc tamen addito, quod cum ad beneficium dictorum consanguineorum ire petierint, de cetero ipsorum consanguineorum expensis, & sumptibus vadant, ne Monasteria nostra grauentur.

13. Prohibemus autem, Fratribus nostris, negotia & lites consanguineorum Affinium aliorumve secularium amplecti: & praesertim ne ad tribunalia que eis accedant, nisi ex vrgētissima causa à Prelato cognoscenda.

14. Euntes autē Fratres ultra unius diei iter portent secū literas testimoniales Prelati sui: sine quibus si fuerint inuēnti carceri mancipentur. Mutati autem ad alia Monasteria huiusmodi literas accipiant à Superioribus Monasterij, vnde mutati erunt.

15. Curantes quoque iuxta Regulam, omne periculum proprietatis extirpare, volumus quod Fratres mutati cum primum ad loca mutationis suae peruenierint, pecuniam resque omnes Superiori cōsignent intra triduum. Aliter in pane & aqua ieiuent. Quam poenitentiam toties iterent, quot diebus id facere distulerint.

16. Et quoniam ex vagatione Monachorum multa oriuntur scandala: Ordinamus, vt Fratres nostri mutati recta via proficiantur, nullibi declinantes: & notent seriatim omnes expensas quas in itinere fecerint. Caueant autem omnino Patres, quantum possunt, de mutationibus Fratrum, & praesertim iuniorum & non Sacerdotum: qui non nisi ex vrgētissima necessitate sunt mutandi: & cum hoc ad loca viciniora, nec aliter alioque modo mutentur.

17. Quod si mutati pecuniam, pro vestibus acceptam, præter necessarias itineris expensas, in aliis superfluis sine licentia Pralati sui expenderit: in eo in quo deliquerint puniantur, non teneatur Pralatus eis concedere ipsas vestes. Et ad evitanda fraudes, scriptum habeant à Superiore Monasterii unde recesserint, continens omnia quæ secum deserunt, tam in pecunia quam in libris & vestibus & cæteris omnibus, reseruatò Pralati arbitrio, circa numerum & qualitatem librorum auferendorum. Qui sufficientiâ, professionem, & indigentiam monasterii Fratris, necnon & distantiam loci considerabit, quod ratio dictabit concessurus. Conscribantur quoque, aliud scriptum prædicto simile, quod in Monasterio vnde discedunt relinquunt: quod autem secum deserunt Pralato Monasterii ad quod accedunt statim committant. Et qui contra fecerit, ieiunet in pane & aqua, & nihilominus suprædicta facere teneatur, nec possint Cellerarii aut alij accipere à Fratribus aut retinere pecunias, aut etiam eas describere in libro computorum Monasterii.

18. Declaramus autem, quod quando Fratres mittuntur per Patres diffinitores in Capitulo, Pralato Monasteriorum ad quæ mittuntur teneantur scribere Superioribus Monasteriorum in quibus designantur mutati, ut ipsis in discessu provideant de expensis necessariis in itinere faciendis, confecto scripto his chyrographo: quod deinde in eodem Monasterio remaneat, scindendum aut delendum, cum restitutio præstita pecunia, si qua præstita fuerit, fiet. Nos fieri volumus quo citius poterit, aut saltem omnino in Capitulo Generali proximè celebrando.

19. Quod si Pralati, aliqua ex causa, non scrip-

rint, aut litera scripta non peruenerint, transa-
cto tempore quo peruenisse debuissent: Superiores
ipsi provideant mutatis de necessariis, & de hoc
moneant Pralatos per literas: quas deferendas
talibus mutatis, vna cum inuentario omnium alia-
rum rerum consignent. Nec permittant mutatos
secum deferre capsas: nisi forte per mare, aut per
flumina nauigabilia iter facerent: quam vnicam
esse tantum volumus. Prohibemusque dictis Fratri-
bus vii Valisus siue paruis siue magnis omni loco &
tempore.

20. Aduertant autem Superiores talibus muta-
tis prouidentes, quod si nouerint eos habere alias
pecunias à sibi per mutationem debitis, eas compu-
tare debent in expensis itineris: quas si minus esse co-
gnouerint, suppleant, deinde ipsi cauentes à grauan-
dis Monasteriis ad quæ mutati accedunt, sed in o-
mnibus prouidè ac considerate se habentes.

21. Quod si mutationes fient per Patres Præsiden-
tem & Visitatores, & præsertim ad Monasteria
ad quæ tam cito ob distantiam itineris non potest
nuntius peruenire: ipsimet per literas moneant Su-
periores Monasteriorum, in quibus tales mutati re-
periuntur, vt eis provideant de necessariis expensis:
sicuti suprascriptum est, admoneantque tam ipsi Pa-
tres quam Superiores Monasteriorum mutatos Fra-
tres, qua via & quomodo teneantur ad sua Mona-
steria se conferre.

22. Quod si contra factum fuerit, non possit Mona-
sterium illas pecunias præstas repetere, nec audia-
tur à iudicibus, nisi literas, aut apodixem, huiusmo-
di fidem mutuata pecunia ostenderit.

23. Statuimus autem, quod si qui Venetias accede-

re voluerint, necessario vltra licentias Pralatorum Venetiarum, habeant etiam licentiam Patris Præsidis aut Visitatoris vnius suæ Prouincie; nequam tamen prohibentes, quin negotia Monasteriorum publica possint tractari per Pralatos aut alios ministros in hac eadem ciuitate.

Si Fratri impossibilia iniungantur.

CAP. XLVIII.

SI cui Fratri aliqua forte grauius aut impossibilia iniungantur, suscipiat quidem obedientis imperium, cum omni mansuetudine & obedientia. Quod si omnino virium suarum mensuram viderit pondus excedere: impossibilitatis suæ causas ei qui sibi præest patienter & opportunè suggerat, non superbiendo & resistendo vel contra dicendo. Quod si per suggestionem suam in sua sententia Prioris in peccatum perdurauerit: sciat iunior ita sibi obediendum, & ex charitate confidens de adiutorio Dei obediat.

Vt in monasterio non præsumat alter, alterum offendere. CAP. LXIX.

Summopere præcauendum est, ne occasione præsumat alter alterum offendere Monachū in Monasterio, aut quasi in eodem, etiam si qualibet consanguinitatis propinquitate iungantur. Nec quolibet modo Monachis præsumatur: quia exinde grauius occasio scædalarum oriri potest. Quisquis hæc transgressus fuerit, acrius coercetur.

Ut non presumat quisquam aliquem passim cedere aut excommunicare.

C A P. LXX.

VT vitetur in Monasterio omnis presumptionis occasio, Ordinamus atque constituimus, ut nulli liceat quenquam Fratrum suorum excommunicare aut cedere: nisi cui potestas ab Abbate data fuerit. Peccantes autem coram omnibus arguantur: ut ceteri metum habeant. Infantibus vero usque ad quintum decimum annum ætatis disciplinæ diligentia sit, & custodia adhibeatur ab omnibus. Sed & hoc cum omni mensura, & ratione. Nam in fortiori ætate qui præsumperit aliquatenus sine præcepto Abbatis, vel in ipsis infantibus sine discretionem exarserit disciplina Regulari subiaceat: quia scriptum est, Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.

1. (CÆDERE.) *Sed nec etiam proclamare aut increpare siue corripere tam Professum quam Novitium seu Commissum: nec alio quam proprio nomine appellare: vel aliter indecenter & derisoriè nominare. Si quis contrafecerit, teneatur dicere suam culpam in Capitulo, grauiter pro excessus qualitate puniendus.*

2. *Sed si quis aliquid correctione dignum in aliquo cognouerit, studeat Prelato aut Senioribus intimare ad quos huiusmodi correctiones spectare decernimus.*

3. Possit tamen Frater Fratrem delinquentē charitatiuē humanis verbis & cū humilitate admonere.
4. Et vt pax, & charitas inter Fratres illibata seruetur, & cūctis trāsgrēdiendi materia praecludatur. Ordinamus quod si quis ex Fratribus nostris, suate diabolo ausus fuerit in aliquem vti verbis contumacioris, turpibus, aut iniuriosis, dicat suam culpam in Capitulo: comedatque in pane & aqua in refectorio, cum Zona ad collum.
5. Quod si in personam Superiorem deliquerit, & dictas poenas, diebus octo maneat degradatus, Prælatum per mensem.
6. Si quis vero Superiorum infra Prælatum, quo supra in Fratrem deliquerit, ieiunet semper in pane & aqua in refectorio, comedens in terra Zona ad collum.
7. Si quis vero aliquem Fratrem percusserit praequam quod est ipso iure excommunicatus, & Prælato absolendus, illic etiam carcerali custodia mancipetur, arbitrio Prælati & Visitatorum, extra visitationis tempus, pro circumstantiis & utilitate casus extrahendus.
8. Quoties autem aliqua orta fuerit contentio inter aliquos siue Fratres siue Superiores aut Prælatos, adhibeatur per Prælatos aut Præsidentem aut Visitatores aut Regimen respectiue omnia opera, vt reconcilientur: aliter si recusauerint, à Diuina suspendantur. Et si admoniti obstinati persistere superiores fuerint, omni præterea gradu priuati, si inferiores, carceri mancipentur ad arbitrium Regiminis. Quod si post reditum in gratiam perturbum fuerit simulates inter se gerere, si prouenerint de loco suæ professionis post omnes delicta

in Superiores etiam Pralati, à gradu & administratione suspendantur: donec constet verè reconciliatos esse, & officia charitatis sibi inuicem exhibere.

Vt obedientes sint sibi inuicem Fratres.

C A P. LXXI.

OBEDIENTIAE bonum non solum Abbati exhibendum est ab omnibus: sed etiam sibi inuicem ita obediant Fratres, scientes se per hanc obedientiae viam ituros ad Deum. Præmissis ergo Abbatis, aut Præpositorum, qui ab eo constituuntur imperio (cui non permittimus priuata imperia præponi.) De cætero omnes iuniores prioribus suis omni charitate & sollicitudine obediāt. Quod si quis contentiosus reperitur, corripitur. Si quis autem Frater pro quavis minima causa, ab Abbate vel à quocunque Priore suo corripitur quolibet modo, vel si leuiter senserit animum Prioris cuiuscunque contra se iratum vel commotum quamuis modicè, mox sine mora tamdiu prostratus in terra ante pedes eius iaceat satisfaciens vsque dum benedictione sanetur illa commotio. Quod si quis contempserit facere, aut corporali vindictæ subiaceat; aut si contumax fuerit, de Monasterio expellatur.

I. (VEL SI LEVITER SENSERIT ANIMVM PRIORIS IRATVM VEL COMMOTVM.) *Hanc iram, vel com-*

M 3 motio

motionem maxime ex iniusta causa. quantum
potest Superiores euitent. Qui tamen si commo-
buntur, & (vt Regula precipit) eorum infer-
genus flexi satisfecerint, benignissime ignoscant,
benedicant sicut Regula dicit.

2. Sit amen eorum excessus pœnitentiam mereri
nullus eam nisi Prelatus aut aliqui Superiores
quos spectat iniungere pœnitentias, imponat.

De Zelo bono, quem debent habere
Monachi. CAP. LXXII.

SICV T est zelus amaritudinis malus, qui
separat à Deo, & ducit ad infernum: & zelus
zelus bonus, qui separat à vitiis & ducit ad
Deum & ad vitam æternam. Hunc ergo
feruentissimo amore exerceant Monachi
est, vt honore se inuicem præueniant. In-
tates suas siue corporum siue morum per-
tiffimè tolerant: obedientiam sibi cer-
impendant. Nullus quod sibi vtile iudicatur,
quatur, sed quod magis alij. Charitatem
ternitatis casto impendant amore. Deum
meant: Abbatem suum sincera, & humili-
ritate diligant. **C**H R I S T O omnino
præponant, qui nos pariter ad vitam æternam
perducat Amen.

*De eo quod non omnis observatio iustitie
in hac sit Regula constituta.*

C A P. LXXIII.

REGLAM autem hanc descripsimus, ut
eam observantes in Monasteriis aliqua-
tenus vel honestatē morum aut initium cō-
versationis nos demonstramus habere. Cate-
rum ad perfectionem qui tendit, sunt doctri-
næ Sanctorum Patrum: quarum observatio
perducit hominem ad celsitudinem perfe-
ctionis. Quæ enim pagina, aut quis sermo di-
vinæ authoritatis Veteris ac Novi Testamen-
ti, non est rectissima norma vitæ humanæ? Aut
quis liber Sanctorum Catholicorum Patrum
hoc non resonat, ut recto cursu perueniamus
ad Creatorem nostrum? Nec non, & colla-
tiones Patrum, & instituta, & vita eorum;
sed & Regula S. Patris nostri Basilii, quid
aliud sunt, nisi bene viventium & obedi-
entium Monachorum exempla & instrumen-
ta virtutum? Nobis autem desidiosis & male
viventibus atque negligentibus rubor con-
fusionis est. Quisquis ergo ad patriam cæ-
lestem festinans, hanc minimam inchoatio-
nis Regulam descriptam adiuuante CHRIS-
T O perface: & tunc demum ad maiora,
quæ supra commemorauimus, doctrinæ vir-
tutumque culmina DEO protegente per-
uenies. Facientibus hæc Regna patebunt su-
perna. Amen.

QVIA tam sanctissimus Pater Noster Beatus
 dictus hanc Regulam scribendo, quam etiam
 nos locis congruis & opportunis declarando, nihil
 aliud quam morum emendationem, & religiosam
 & sanctimoniam, atque eam animae puritatem &
 innocentiam Monachis, dum hac peregrinatione
 versantur persuadere intendimus: qua postquam
 ab huius exilij arumnis absoluti fuerint, mox
 Purgatorij pœnis, quantum possibile est, ad
 thorem suum lati reuertantur: quia tamen huma-
 na fragilitate obstante non semper assequimur
 quod intendimus: & quia in multis offendimus
 omnes, & septies in die cadit iustus: equum & praesens
 est, ut curam & sedulitatem quam viuentibus
 proficerent, exhibuimus, vita quoque functis
 citius purgentur exhibeamus: ut si quas à pre-
 beatissimi Patris & nostris monitis deviando
 culas contraxerunt, huiusmodi pijs & fratrum
 suffragiis expiati, ad felicem illam requiem &
 thoris sui beatissimam visionem ocius transferantur.

2. Cum itaque aliquis Monachus, Commensalis
 Nouitius peracto cursu huius labilis & ardui
 spiritum Domino creatori suo reddiderit, ut charis-
 viuenti exhibita, etiam defuncto seruetur: volumus
 ut in loco vbi Frater in Domino requieuerit, vel
 pultura traditus fuerit, Officium totum perfici-
 tur secundum rubricam Romanae Curiae in die fun-
 ris. Celebratur etiam Missa solènter, si fieri potest
 tēpus permiserit: alias sequentis die. Die quoque
 primo, & trigesimo, & Anniuersario depositi
 semel tantum Missa conuentualiter cantatur
 cum Responsorio, Libera me Domine, cum
 sibus suis, & oratione, sicut moris est. Pater

Prov. 24.
 Iacob. 9.

Monach

Monasterij ipsius in quo defunctus est Frater scribat ceteris Patribus Congregationis, notificando diem dormitionis in Domino, & nomen Fratris Defuncti omnino: nec pratermittatur ex negligentia, prout nonnulli faciunt in detrimentum anime sue & proximè defuncti. Qui Patres habita notitia Fratris denuntient, arctius eis animam Fratris ipsius defuncti commendando: & quamprimum fieri poterit singuli in suis Monasteriis conuentualiter celebrari faciant Missam pro defuncto Fratre aut pluribus, sicut nunciatum eis fuerit.

3. Et quia olim Sacerdotes triginta Missas, pro quolibet defuncto Fratre dicere tenebantur: quia nunc Deo propitio tantum creuit Congregatio nostra, & consequenter quolibet anno numerus defunctorum ad tollendum scrupulum de mentibus Fratrum, declarantes Ordinamus, vt singuli Sacerdotes in triginta Missis ad participationem tantum huiusmodi defunctos admittant, memoriamque faciant expresse vel secreta. Ceteri autem Monachi, & Commisssi in suis Officijs mortuorum, vsque ad triginta dies item faciant. In Monasterio tamen in quo aliquis requieuerit Frater, dicantur triginta Missæ, pro anime eius remedio: quarum distribuendarum curasit Sacrista eiusdem Monasterij.

4. Et quia post precum emissionem, ad extinguendos Purgatorij cruciatus multū confert eleemosyna: Ordinamus, quod in Monasterio, in quo Frater decessit, ponatur quotidie in loco vbi sedere solitus erat ad mensam in Refectorio, omnes cibi & vinum, sicut singulis Fratribus datur, ac si viueret. Quæ postmodū dentur in eleemosyna alicui pauperi vel pluribus pro anima ipsius defuncti, aut tantundem, sicut

Superior ordinauerit, vsque ad triginta dies. Nullusque sedeat in loco illo: sed vacuo remanente, ponatur Crux parua lignea super mensam in locum vacuum, in memoriam Fratris defuncti: Fratres memoria mortis compuncti, & pro Fratris feruentius orent, & ad perfectius viuendum tententur.

5. Ordinamus insuper quod singulis annis impendantur triginta Missae, pro quolibet Monasteriorum nostrorum, in solutione Capituli Generalis, pro his quibus literas gratiosas, qui illo forte anno defuerint. Quas quidem Missas pro vnoquoque Monasteriorum nostrorum sufficere volumus, ad debitam satisfactionem fratris & dictarum literarum gratiosarum satisfactionem.

6. Charitatis etiam affectum erga Fratres Congregationis nostrae exercere volentes, vniuersos Fratres, & Sorores Fratrum nostrorum presentium & futurorum, ad participationem omnium bonorum quae in nostra sunt, & sicut Congregatione, sicut fit illis, quibus litera gratiosa concedimus: prohibentes ne quis de cetero, praedictis, literas gratiosas requirant.

7. Et sciendum quod Leo Decimus concessit, quod omnes Sacerdotes Congregationis nostrae, qui super Altare Sanctissimi Patris nostri Benedicti in Monasterio Casinensi, vel super altare S. Iustinae in Monasterio suo Paduano celebrauerint tres Missas pro anima cuiuscunque Fratris defuncti siue Patris, Matris vel Sororis alicuius ipsorum Fratrum, obtinebunt, & obtinebunt illis plenam remissionem omnium poenarum eis in Purgatorio debitarum. Haec gratia durat in perpetuum, quae data fuit

Supra, viua vocis oraculo, & quantum se plenitudo
Apostolica potestatis extēdit: quam gratiam postea,
idem summus Pontifex, ad affines nostros, & ad om-
nes Benefactores Congregationis, & beneuolos
prorogauit.

8. Idem quoque summus Pontifex concessit, vt
quisquis ex Monachis dictæ Congregationis in alta-
ri S. Seuerini de Neapoli: vel in altari quod dedica-
tum est Sanctissimo Patri nostro Benedicto in Mo-
nasterio S. Saluatoris Papiensis, vnam Missam pro
defuncto Monacho vel Oblato, siue pro Affine Mo-
nachorum dictæ Congregationis, vsque ad secundū
gradum inclusiue celebrauerit: liberationem illius
anima à Purgatorio pro qua Missa celebrata fuerit,
consequi mereatur: in omnibus & per omnia. per-
inde ac si in altaribus Sanctorum Gregorij vel Seba-
stiani, que sunt Rome celebrasset: omniaque illa fe-
cisset qua ad liberationem huiusmodi essent oportu-
na, & hoc viua vocis oraculo.